

C:\Users\Plazma\Desktop\301\Sam_J_Lundwall_-_Nic_pro_hrdiny.PDB

PDB Name: Sam J. Lundwall - Nic pro hrdin
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.8.2002
Modification Date: 12.8.2002
Last Backup Date: 12.8.2002
Modification Number: 887

Sam J. Lundwall - Nic pro hrdiny
novela ze sborníku Pozemšťané a mimozemšťané

Ingrid
- Prasata! Chcete snad žít věčně?
Fridrich Veliký, král pruský,
v bitvě u Leuthenu, 1757

1

Průzkumný člun se vznášel jako velice titěrná a velice ustrašená muška mezi planetou a kosmickou armádou, která se opatrně přibližovala k první obranné družici. Družice byla velická, stará a až nestydatě ošklivá; díry a trhliny v rozdrásaném plášti se daly rozeznat už z daleka. Vypadala neškodně a po dvou stech tisících let zanedbávání snad i byla. Snad. Pilot průzkumného člunu toho o družicích tohoto typu věděl dost a dost. Každá bez výjimky má dostatečnou

palebnou sílu, aby zničila menší planetu. A co se týče obrany svého vlastnictví, bylo staré impérium důkladnost sama. Planeta se za neproniknutelnou hradbou vražedných obranných družic pomalu kutálela prostorem jako shnilé jablko, poseté hnědými a modrými skvrnami, a vysmívala se kosmické armádě, která se vznášela jako hejno vyhladovělých supů

těsně za hranicí dostřelu a celá se třásla touhou přistát, jenže se neodvažovala udělat rozhodný krok. Kdysi tu bylo centrum kteréhosi z nesmrtelných impérií, jejichž trosky teď zaneřádovaly Mléčnou dráhu. Z planety nezůstalo nic než docela všední hromada šrotu, chráněná před nevítanými návštěvami pásmem nadmíru účinných a podprůměrně nadaných obranných mechanismů.

Všechny staré ústřední planety byly po zuby vyzbrojené zbraněmi, jaké mohly vzniknout jen v chorobném mozku, a ovládané nechutně výkonnými elektronickými mozky, které stále ještě žily v dojemně mylném domnění, že impérium dosud kdesi vzkvétá a těší se nejlepšimu zdraví, a rázně se stavěly na odpor návštěvám té chátry, která teď otravovala Mléčnou dráhu. Nemálo z těchto elektronických mozků za statisíce let nečinnosti propadlo poněkud zvráceným zlovykům, a kosmické

armády, které nejrůznější ctižádostivé barbarské světy pravidelně vysílaly drancovat staré ústřední planety, s trapnou pravidelností nečekalo nic než zkáza. Elektronické mozky postupem let volily stále nekonvenčnější a nekonvenčnější metody obrany, ale na jejich účinnost si nikdo nemohl stěžovat.

Opatrnosti tudíž nebylo nikdy dost a zaměstnání průzkumného pilota zůstalo bez výjimky vyhrazeno bláznům a nepoučitelným idealistům.

Kosmická armáda, která tentokrát obíhala kolem planety, reprezentovala planetární federaci, rozkládající se ve značně malé a značně bezvýznamné oblasti

původního impéria. I zdroje měla malé, zato ctižádost o to větší; její vládce se nepovažoval za nic menšího než za pána celého vesmíru; federace disponovala jednak poměrně úctyhodnou kosmickou flotilou, kterou povětšinou schrástila ze šrotu, nahromaděného po Třetí malthuziánské válce, jednak - a v neposlední řadě - notnou částí Císařské knihovny, ukryté na jedné z jejích planet za Druhé

malthuziánské války, kde už po zničení právoplatných vlastníků zůstala. Knihovna obsahovala spoustu map s úchvatnými údaji o souřadnicích starých ústředních

planet, které planetární federace využívala s jednotvárně zkázonosným výsledkem.

Federace (nebo impérium, jak si sama se slušivou skromností říkala) z nich nikdy neměla žádný hmatatelný důvod k radosti, ale jednou tu mapy byly, a musely se využít. Císař planetární federace už panoval nad celým vesmírem; jediné, co mu

ještě scházelo, byla ta trošička moci, jíž by mohl svá slova podpořit. A stará ústřední planeta mu ji měla poskytnout.

Průzkumný člun se plížil k družici, připravený při nejmenší známce nebezpečí stáhnout ocas mezi nohy a zmizet.

Kosmická armáda pozorovala z bezpečného odstupu, jak se věci vyvinou, a zasypávala pilota dobrými radami, nadávkami,

výhrůžkami a jinými povzbudivými zvuky, aby pozvedla jeho rozkolísanou morálku.

- Co je to s tebou, himlhergot? hřimal spojovací důstojník na vlajkové lodi. -
To se s tím chceš párat celý den, nebo co? Šlápní na to!
- Přibližuju se k bzzzzz družici, odpověděl pilot do zesilujících se poruch. -
Vypadá docela neškodně zzzzzz mám vlastně dělat s zzzzzzz?
- Prozatím u ní zakotví, pak se uvidí, přikázal důstojník. Měl ječivý, pronikavý hlas a příšerně šišlal. Ostatní důstojníci o něm obvykle mluvili jako o »tom hovaďu prdelatým«. A měli k tomu dobrý důvod.
- Vylíží si zzzzzz, opáčil pilot nakvašeně. - Až se vrátím, tak tě přísambůh zzzzzz.
- Neslyším. Co jsi říkal?
- Bzzzzz jdu blíž, ty zzzzzz vidím z zzzzzz.
- Cože?
- Bzzzzzzzzzz, prohlásil reproduktor. - Zzzzzz zzzzzz.

To byla poslední pilotova slova. Družice, která s rostoucí nechuťí zkoumala průzkumný člun už delší dobu, napjala elektronické svaly, neslyšně si zavelela póóóó! a odpálila celý svůj arzenál najednou. Prostor se okamžitě naplnil oslnivou bílou smrtí; průzkumný člun se ve zlomku vteřiny vypařil; na palubě vlajkové lodi vyskočily ručičky na měřících energie o patnáct stupňů a láskyplně se ovinuly kolem zarážecích kolíků; lodí se rozšířil čpavý zápach hořící izolace a zvuk muchlajícího se decimetr tlustého pancíře se mísil s neartikulovaným řevem seržantů, desátníků a k smrti vyděšených důstojníků. Kosmická loď se zachvěla, bezúspěšně se pokusila obrátit naruby a nakonec prchla do hyperprostoru, zatímco veškerá její děla chrlila zkázu všemi možnými směry.

Na velitelském můstku to vypadalo jako v blázinci. Hysteričtí důstojníci pobíhali sem a tam a ječeli jeden přes druhého. Dobře mířený výstřel z paprskometu proletěl kabinou a čtyřmi vypasenými důstojníky a nepopsatelně zasvinil podlahu. Nedávno povýšený a velice nervózní poručík si vzal do hlavy, že někdo chce loď obsadit, a jal se bránit impérium vlastním paprskometem. Admirál, který se zrovna čirou náhodou nacházel ve velitelské kabině, upustil skleničku a nestranně udělil trest smrti všem přítomným. Bylo to příšerné.

Pozdvižení se pozvolna uklidnilo, jakmile do místnosti vrazila údržbářská četa, přivařila na díry, zející v trupu, těsnici záplaty, odtáhla čtveřici nebohých

důstojníků, zastřelila zbrklého poručíka a poslala k zemi několik dalších nervózních hrdinů. Admirál dostal novou sklenici ohnivé vody a cosi si brblaje se stáhl do své luxusní kabiny.

Generál Max Jestřáb, zvaný Maxi nebo také Maxiřták, si náhle uvědomil, že díky zelenému poručíkovi a jeho nápaditému cvičení ve střelbě velí lodi. Spěšně opustil vynucenou funkci velitele prádelny a jal se na palubě obnovovat zákon a

pořádek. Po několika vzrušených hodinách se nad vlajkovou lodí rozhostil klid a mír. Generál Maxi Jestřáb s politováním konstatoval, že ztratil průzkumný člun, a dal posádce na srozuměnou, že příští pilot, kterého popadn nepotlačitelné nutkání zahrát si na hrdinu, může rovnou následovat příkladu svého předchůdce a vypařit se na místě, protože by toho v opačném případě stejně ze života moc neměl. Poté udělil vypařenému hrdinovi vyznamenání in memoriam a dlouze a s příslušně rozechvělým hlasem hovořil o odvaze a lásce k vlasti, jež ho přiměla přinést tuto oběť na oltář svobody a tak dále. Starý Držkoun, plukovník a ničema, jakému není rovno, seřval zbývající piloty a přislíbil jim, že po nich půjde, i kdyby si je z pekla měl vytáhnout, jestli ztratí ještě jeden průzkumný člun.

Dole v luxusní kabině otevřel admirál novou láhev, kterou právě dostal od svého starého věrného přítele generála Maxi Jestřába.

Na velitelském můstku degradoval generál Maxi Jestřáb tucet důstojníků k rajónové službě, aby uprázdnil místa pro vlastní oblíbenec.

Ve výpočetním ústředí se hádala skupinka rozpálených techniků, co se stalo a jak se to stalo, aniž došla k nějakému výsledku.

Dole v ubikaci pilotů se piloti zabývali dělením majetku vypařeného kolegy. Ke slovu přišly boxery, dýky a uražená hrdla lahví, vedené zručnými a zkušenými rukama.

V zapomenutých sklepeních pod povrchem planety se ústřední počítač neochotně vrátil k vědomí, probuzen neodbytnými signály vítězné obranné družice. Obrovské stroje se pomalu začaly pohybovat tmou; slabá světélka se mihotala v prázdných sálech jako vzdálené hvězdy. Údržboví roboti se trhaně pohnuli mezi řadami blikajících mechanismů. Kosmická armáda byla lokalizována a identifikována. Víc

světélek, víc údržbových robotů. Zase nějaká návštěva, to znamená práce.

Ústřední mozek se otrásl. Neměl už dlouho do čeho píchnout, a začal být tak trochu líný. Myšlenka na práci mu nepřipadala nijak přitažlivá. Vzpomněl si na tvrdé časy, než člověk opustil planetu, kdy musel oddřít všemožné hrubé práce,

od startů kosmických lodí po hlídání veřejných záchodků, a při té vzpomínce se otrásl ještě jednou. Nedá se nic dělat. Odkášlal si a oslovil vlajkovou loď nazlobeným hlasem starého učitele.

- Tady ústřední mozek, ohlásil se. - Potřebujete ode mě něco?

Generál Maxi Jestřáb pochodoval chodbou vlajkové lodi, obklopen obvyklou svitou věrných kývalů. Okované holinky požitkářsky unisono duněly o podlahu, oči oslepovalo nepřehledné množství skvoucích zlatých prýmků, metálů a epolet, uši zaléhaly rozčilenými hlasy.

- Nemožné! tvrdily.
- Neuvěřitelné!
- Po takové době!
- Člověk by nevěřil, že tam vůbec něco zbylo!
- Přece jsi slyšel, co říkal.
-... prosil nás, jestli bychom nepřistáli a neujali se toho všeho! Dovedeš si to představit? Prosil nás, abychom přistáli!
- Ne, to si nedovedu představit. Rekl bych, že ta zatracená mašina má něco za lubem.
-... a to všechno čeká jen na nás!
- Dobrotivý Bože!
- Ano, tady jsem, zaburácel ústřední mozek z mřížky klimatizace. - Můžu pro vás něco udělat?
- Co tam, krucinál, děláte? rozkřikl se generál Maxi Jestřáb a upřel pohled na mřížku.
- Mám svoje metody, prohlásila mřížka mysticky. - Co kdybych...
- Hubu držet! zarazil generál Maxi Jestřáb ústřední mozek a měřil si mřížku nevraživým zrakem. - Ta mašina mi začíná lézt na nervy, vrčel. - Jednoho krásného dne jí ukážu, zač je toho loket... Co si o sobě vlastně myslí? Že je nějaký pánbůh? Pohrdavě si odfrkl.
Mřížka neodpověděla. Skupinka pochodovala dál, až zatočila za roh do zasedacího sálu. Proud s sebou vzal i pomenšího obtloustlého chlapíka s trdnomyslně visícím knírem, který postával na chodbě a hladovým pohledem hltal dívky ze sekretariátu; jeho pobouřené protesty zanikly v neartikulovaném chrčení, když si konečně všiml moře zlatých prýmků kolem sebe.
Dveře se za nimi zavřely a následovalo hluché ticho, ticho rušené jen zvukem ran, kopanců a peprných nadávek. Dveře se rozrazily a tlouštík vyletěl ven,
pronásledován uragánem kleteb. Narazil do ocelové stěny proti dveřím, setřel si chladný pot z čela a jal se dál pohledem hltat sekretářky. Dveřmi pronikaly útržky vzrušené debaty.
-... naprosto vyloučeno - co by tomu řekl hlavní stan?
-... celá ta zatracená planeta čeká jen na nás...
-... ten starý ústřední mozek je zralý do šrotu...
-... lže, darebák!
-... někdo bude muset dolů a podívat se na to zblízka...
-... to myslíš mě?
-... šlo by ti to k duhu. Potřebuješ zhubnout jako sůl.
-... to je hotová sebevražda...
-... bláznec...
-... zrovna jsem jednoho viděl, takové hovado s knírkem... průzkumný pilot... džob pro něj jako dělaný...
-... dalo by se na tom dost vydělat... císař se stejně nedoví, kdo do toho vlastně šel první...
-... povýšení, pánové! Povýšení!
-... drapsněte toho blbce, než se zdejchne.
Dveře se rozletěly a odhalily oslnivou sbírku medailí, zlatých knoflíků a důstojnických distinkcí, posázených démanty. Generál Maxi Jestřáb postoupil s falešným úsměvem na rtech vpřed.
-... pro blaho impéria, řečnil, - neohrožený muž, voják tělem i duší, který je hotov obětovat i život při hrdinském úkolu...
Důstojníci se tlačili na mužíka, který ustrašeně pobíhal sem a tam a snažil se najít skulinku, kudy by unikl, ale kam oko dohlédlo, neviděl nic než zlaté a démanty pošíité uniformy. Důstojníci se shlukli kolem něho a prohlíželi si ho se zjevným potěšením.
- To je voják, pane generále! Vidíte tu jiskru v oku?
- Samou horlivostí se až celý třese!
- Směle pohledět smrti do očí, tak to má vypadat!
- Vsadím se, že pocítíte hrdost, vojíne!
Zatlačili ho do rohu a nenechali mu jedinou možnost úniku. Generál Maxi Jestřáb se nad ním vztyčil jako anděl smrti. Na tváři mu pohrával ohyzdný úsměv.
- Jméno? zavřeštěl. - No, bude to?
- Bernhard Rordin, zamumlal kníratý mužík nejistě.
- Pane! zajechel generál Maxi Jestřáb.
- Bernhard Rordin, pane!
- Tak se mi to líbí. No, vojíne Rordine..., čeká vás hrdinský úkol - sestoupíte na tuto podivuhodnou, prastarou planetu, na ústřední planetu mocného impéria, které se rozpadlo před statisíci let, je to úkol, který vás pokryje ctí...
Hlásíte se jako dobrovolník?
Sklonil se tak hluboko, až se jeho aristokraticky zahnutý nos otřel o Bernhardův roztřesený pršák.
- Tak co? zavrčel, - hlásíte se, nebo ne?
- Když já nevím, mumlal Bernhard. - Můžu si to rozmyslet?
- Ne!
- Mám na vybranou?
- Ne!
Bernhard zvedl zrak k příšerným, zlatem okovaným postavám, které ho obklopovaly:

ocelové oči, hranaté brady, kruté rty. Nikdy předtím neviděl tolik důstojníků pohromadě. Pohled to byl přesvědčivý a neméně přesvědčivé byly nevyslovené pohružky.

- Opomenutí pozdravit důstojníka předpisovým způsobem, ozval se kdosi, - se trestá...

- Hlásím se jako dobrovolník, vypravil ze sebe Bernhard.

3

- Ty ses snad zbláznil. Do něčeho takového jít dobrovolně, ozval se ústřední mozek z větrací mřížky, když důstojníci odpochovali. - Copak nevíš, co tě čeká?

- Vím, zabručel Bernhard. - Dvanáct hnusných lampasáků, to mě čeká. Myslíš si, že jsem se zbláznil, nebo co?

Naštvaným pohledem si mřížku přeměřil. - A co tam vlastně máš co pohledávat? Copak nejsi někde tam dole na té zapráskané planetě?

- Mám svoje metody, prohlásila mřížka tajuplně. - Tak co, co pro tebe mám udělat?

- Nemáš pro mě udělat vůbec nic, ty pitomá haldo šrotu.

- Řekl jsi dobrotivý Bože, připomněla mu mřížka. - A já jsem tady, vždy připraven utěšit osamělého a ustrašeného vojína. Nemůžu pro tebe opravdu nic udělat?

- Trpíš velikášstvím, odsekl Bernhard.

- Říkej si, co chceš, ale jsem ústřední mozek celé planety, poznamenala mřížka.

- A to už něco znamená, nemyslíš?

- Ale jo, uznal Bernhard.

- Legendární Rheannonnské impérium. Nerozbuší se ti srdce o poznání rychleji, když to jméno jenom uslyšíš? Není to fantastické pomyšlení, že sám a sám řídím

celou planetu? To by si snad zasloužilo trochu úcty od člověka, zvláště když je to jen prostý voják jako ty.

- Jsem tak plnej úcty, až mi leze ušima, odušil Bernhard nakvašeně. - Zmiz!

Následovalo dlouhé ticho, během něhož Bernhard přemítal o své situaci a o možnostech, jak se z ní vykroutit. Na žádné ne a ne přijít. Nešťastně si povzdechl.

- Víš, že mě kdysi považovali za největší a nejkrásnější dílo lidských rukou? otázala se mřížka.

- Ne.

- Ale je to tak. A to jsem přes dvě stě tisíc let starý. Pořád ještě funguji perfektně. To je dost dobrý výkon, co myslíš?

- Fantastický, souhlasil Bernhard unaveně.

- Myslím, že ti můžu připravit docela zajímavou návštěvu, protáhla mřížka

zamyšleně. - Myšlenkové projektory bych ještě měl a kádě s protoplazmou také..., najde se tam leccos. Určitě se ti to bude líbit.

- Sichr, broukl nepřesvědčeně Bernhard.

- Všechno to samozřejmě vystavěli k obranným účelům..., jako poslední obrannou zbraň, kdyby se někdy nějaký útočník dostal až na povrch planety. Nedovedeš si ani představit, jaké věci jsem schopen stvořit. Jen si řekni, jakou příšeru

chceš, ať je jak chce neuvěřitelná - a já ti ji stvořím.

- Dobrotivý Bože, vydechl Bernhard.

- Závratné pomyšlení, není-liž pravda?

- Taky mi to tak připadá.

- Ale já jsem přirozeně tvůj přítel, vojáku. Chci ti jen připravit nezapomenutelné chvílky... Chtěl by ses třeba bít holýma rukama proti nesmrtelné příšeře s padesáti chlupatýma rukama a jedovatými drápy?

- Skoro bych si to potěšení radši odpustil, zdvořile odmítl Bernhard.

- No tak ne, když myslíš. To mě jen tak napadlo. Mřížka se na okamžik odmlčela.

- Konečně, možná že je to dobře, že se ti do toho nechce, ozvala se znovu

mřížka. - Víš, jakmile je jednou stvořím, už je nemůžu ovládat. Měl bys vidět, jaké potvory jsem za ty roky dal dohromady. Příšerné věcičky. Vsadím se, že bys nevydržel naživu ani pět minut.

- Dobrotivý Bože.

- Ano, tady jsem. Co si přeješ?

- Tobě jsem to neříkal.

- Promiň. Já myslel, že ano.

- To nic.

- Když se to vezme kolem a kolem, stejně jsem to nejbožstější, co tahle planeta měla za posledních dvě stě tisíc let. Nechtěl jsem se tě dotknout.

- Nic se nestalo. Já jsem si na náboženství nikdy moc nepotrpěl.

- Tam dole se sem tam nějaký ten pámbu najde, řekla mřížka.

- To mě nepřekvapuje.

- Časem se začneš otravovat, víš, a takové ty obyčejné příšerky jsou ti děsivě zbedněné. Musel jsem si stvořit nějakou onačejší společnost. Jsou docela zajímaví, většina z nich - i když trošinku netýkaví, to je pravda.

- Dám si pozor, abych se jim zdaleka vyhnul.
- A taky jsou všemohoucí. Aspoň většina. A jaké ti mívají nápady! Mřížka se odmlčela, čekala na otázku, ale ta nepřišla. - Víš, pokračovala poněkud popuzeně, - že dost z nich věří, že svět je plochý?
- Ne, to jsem nevěděl, odpověděl Bernhard. - A on je?
- Někdy ho plochý dělají. Je to hrozně nepříjemné. Všechno je najednou špatné.
Přece bys nechtěl být tam dole, kdyby svět najednou začal být placatý?
- Placatý nebo kulatý, co je mi po tom? odušil Bernhard. - A vůbec, víš co? Drž hubu!
- Promiň. Chtěl jsem ti jenom pomoci.
- Jak myslíš, ale já nemám zájem.
Následovalo dlouhé ticho, až se mřížka otázala: - Míniš na planetě zůstat dlouho?
- Jak já to mám, krucinál, vědět? Zeptej se generála Maxiřáka!
- Ne že bych se práce bál, to ne, kroutil se mřížka, - ale ona to je děsná práce dávat pozor na celou armádu, jako je tahleta, a nedočkat se ani slovíčka díky, takže bych rád věděl, jestli tu míniš zůsta nadlouho, protože když se to vezme kolem a kolem, tak jsem se o tuhleto planetu staral dvě stě tisíc let bez minutky dovolené a snad bys mohl někomu říct, že jsem..
Bernhard se ušklíbl. - Řekni si jim to sám, když máš chuť, odpověděl. - Pro mě za mě si třeba zlom vaz. Pohrdavě odfrkl nosem a šel pryč.
- Já myslel, že tě moje planeta zajímá, volala za ním mřížka. - Zůstaneš na ní přece až do smrti!
- Drž hubu! zařval Bernhard.
Sešel do bufetu a cestou mudroval o svém zkaženém životě. Když zvedl šálek a nesl ho k zachmuřeným rtům, telefon na stole na něj promluvil děsivě důvěrně známým hlasem.
- To od tebe nebylo právě zdvořilé, jen tak beze všeho se sebrat a odejít si pryč, prohlásil hlasem plným sebelítosti. - Ty mě nemáš rád?
- Dejte mi všichni svátek, unaveně řekl Bernhard.
- Tos mohl říct rovnou.
- Jo, asi jo.
Následovala chvíle zamyšleného mlčení. Pak se telefon znovu ozval: - Třeba by se ti líbilo, kdybych ti něco vyprávěl o své planetě? Dá se o ní vyprávět ledacos zajímavého.
- Stejně budu za pět minut na prkně, odušil Bernhard chmurně.
- Mohl bych ti pomoci.
- Natáhnout bačkory?
- Žít. Žil bys třeba šest minut. Možná dokonce i sedm.
- Pět nebo šest nebo sedm minut, řekl Bernhard, - jakou to hraje roli? Já vůbec nemám chuť umřít.
- Ty nechceš položit život za impérium, za svobodu a demokracii? otázal se telefon ohromeně.
- Ne.
- Ty posero, ty zrádce, vyštěkl telefon přísně. - Měli by tě zastřelit. Kdyby všichni mysleli jako ty, komunisti by zotročili celý svobodný svět.
- Co je to zač, ti komunisti? zeptal se Bernhard.
- Ti druzí, nepřítel. Něco jako vaši egalitáři.
- Smrt egalitářům, pronesl Bernhard mechanicky. Zamyslel se. - Vlastně ani nevím, co jsou ti egalitáři zač. Vím jen, že je máme nenávidět.
- Egalitáři chtějí odstranit armádu, poučil ho telefon.
- Hrůza, zhrozil se Bernhard.
- A donutit důstojníky, aby se postavili do první linie.
- Velezrada, vydechl Bernhard.
- A dát všem vojínům občanská práva.
- Ty utopisto! uchechtl se Bernhard. - Na něco takového by žádný rozumný člověk nepřišel. A vůbec, nech si ty kecy. Rušíš mě při jídle.
- Takže ty půjdeš dolů na planetu?
- Se ví, ujistil ho Bernhard bez zájmu.
- Mno, doufám, že víš, do čeho se pouštíš. Je mi líto, že jsem tě obtěžoval.
Povzdechl si.
- No dobře, řekl Bernhard. - Oukej, oukej.
- Časem se začneš nudit, víš? Dvě stě tisíc let bez lidské společnosti... snad bych si zasloužil trošičku slušného zacházení po tom všem, co jsem udělal.
- Ale jo.
- Vlídne slovíčko, nic víc si nežádám.
- Tak díky! Díky, díky, díky!
- Nezní to, jako bys to myslel upřímně, ozval se telefon uraženě.
- Já to přece myslím upřímně! zařval Bernhard.
- Nemusíš na mě tak křičet. Slyším výtečně.
- Promiň. Bernhard spustil ruce.
- Já jenom, že jsem čekal něco jiného, když jsem pracoval tak dlouho a udržoval pro vás celou planetu v primisima stavu, a teď se mi za to ani nepoděkuje.

Myslel jsem si, že bys mohl být alespoň trošilinku vděčný. Nijak zvlášť, přirozeně, třeba že bys mi řekl přátelské slovíčko nebo by ses někde zmínil, nebo tak něco...

Bernhard vhodil šálek do odpadové šachty a vstal. Opustil místnost rozhodným krokem, ani se neohlédl.

- Proč ode mě odcházíš, proč si mě nevšímáš? ječel telefon za ním. - Nebo ti snad nejsem dost dobrý? Jsem snad méněcenný jenom proto, že jsem jen stroj?

Nemyslíš, že i já mám city? To ti nestojím ani za pár vlídných slovíček, jen proto, že jsem stroj? To má být vděk za to, že jsem celé ty roky plnil svou povinnost? No prosím, prosím, jen si mnou opovrhuj, že jsem jen ubohý stroj! A nemysli si, že se o to starám!

- Dobrotivý Bože! zasténal Bernhard.

- No právě! povykoval telefon. - Ale nepočítej, že za mnou přilezeš po kolenou, až se tam dole dostaneš do nějaké bryndy, protože já ti nepomůžu, slyšíš? Budu se smát, až tě budou rvát na kusy, slyšíš? Dvě stě tisíc let věrné práce, a tohleto jsem si vysloužil! Ale nemysli si, že zvednu malíček, až přijdeš a budeš žebroit! Nemysli si, že budu...

Bernhard se rozběhl. - Všemohoucí Bože! zasténal.

- Ano, tady jsem, co si přeješ? ryčel telefon.

4

Průzkumný člun spadl z tmavé oblohy s řevem, který by mělo být slyšet přes tři normálně velké světadíly, a za ním se táhly desítky a stovky kilometrů spalín, které otravovaly a ionizovaly vzduch až k zemskému povrchu, vyřízl hořící stopu skrz horské hřebeny a starobylé stavby, zásobil zvířata žijící na břehu moře vařenými rybami přímo z vody a vůbec natropil všelijakou neplechu. Noc vzplanula

stovky kilometrů kolkolem a ohňostroj to byl mnohem impozantnější než cokoli vyjma středně velké jaderné války.

Člun se snášel opatrným obloukem nad

rozvalinami gigantického města, rozsetými v bujně tisícileté zeleni, jako zázrakem se vyhnul srážce s neuvěřitelně vysokou věží, tyčící se v jeho středu, a konečně přistál s motory pracujícími na plný tah uprostřed otevřeného náměstí,

kteří díky energické práci zubu času v posledních dvou stech tisících letech

bylo otevřenější než kdy jindy. Narazil s tupým žuchnutím na zem a zůstal nehybně stát, zahalen smrdutým kouřem.

Na město se sneslo hluboké ticho, protržené pádem úchvatně gráciézního pylonu, který v dávno minulých,

šťastnějších dobách poskytoval přístřešek Ústředí

císařských hyperprostorových komunikací. Vzduch se naplnil výbuchy a táhlým jekotem, když implodovala silová

pole, ale pak se znovu rozhostilo váhavé ticho,

rušené jen slabými protesty stále ještě provozuschopných opravářských robotů, kteří zůstali pohřbeni pod rozvalinami a nevybíravě zaútočili na zříceně zdi a

na sebe navzájem.

Pár supů, kteří optimisticky slétli nad město, přilákání randálem, podniklo

průzkumný let nad náměstím, ale brzy se zklamaně vrátili, odkud přiletli.

Město, brutálně probuzené popraskem ze svého klímbání, se opět se vzteklým mumláním pohřížilo do spánku.

V kabině diskutoval člun palčivě, ale bez většího úspěchu s liknavým pilotem na téma, že je naprosto nezbytné, aby se vydal ven a začal plnit svou povinnost.

Mlel pořád jedno a totéž během celého sestupu, a tudíž se začal opakovat.

Kdyby to byl člověk, už dávno by to vzdal a odešel trucovat někde do tmavého kouta; ale stroj se nevzdá, ani když do

člověka bezvýsledně hučí celé dvě hodiny. Člun jen změnil taktiku a teď se věnoval nadšenému vypočítávání

nejrůznějších předpisů a trestů, formulovaných se vskutku tvůrčí fantazií a vyměřovaných hříšníkům, na přeskáčku s

nejasnými výhrůžkami a apelováním na

pilotovy lepší stránky, pokud vůbec nějaké má, o čemž si člun dovoloval

pochybovat. To bylo znepokojující, což bylo dobré, nicméně málo účinné, což dobré nebylo.

- Je to tvoje povinnost vůči lidstvu, prohlašoval popáté nebo snad už po šesté.

- Teď už couvnout nemůžeš. Copak nevíš, co je to smysl pro čest? Kromě toho z tebe generál Jestřáb stáhne kůži zaživa, když rozkaz neprovedeš.

- Na tom posledním něco bude, připustil Bernhard s myšlenkami nahoře u generála Maxi Jestřába a u nejruznějších exkluzivních způsobů mučení, které by na něm rád

vyzkoušel. Byla to zajímavá intelektuální hra a dost mu vylepšila náladu.

- Ale teď jsem já tady dole, pokračoval, - a on nahoře, čímž se mění situace. Ven nevylezu.

- Jsi baba, ohodnotil ho člun opovržlivě.

- A zrádce, dodal Robodruh z rohu kabiny. Odpočíval s břichem na podlaze a všemi šesti kovovými pavoučími nohama roztaženými kolem dokola. Byl to ten

nejdokonalejší zbabělec, jakého člověk kdy stvořil, a stejně stoprocentní zrádce, když by na to přišlo, ale sám měl zároveň velice vyhraněné názory, jak by se měli chovat ostatní. A to ho přirozeně předurčovalo do role perfektního soupeřníka prostého vojína.

- Oba máte pravdu, souhlasil Bernhard. - Jsem baba a zrádce. Kromě toho jsem naživu, což se nedá říct o tom imbecilním hrdinovi, co si letěl prohlédnout družici. To byl pravý hrdina. Nezůstalo po něm ani tolik, aby se to dalo seškrabat na čajovou lžičku.

- Je mrtev, jeho duch však kráčí dál, prohlásil Robodruh za doprovodu gigantického vojenského sboru, pějícího břesknuou pochodovou píseň.

- Dělá se mi z vás nanic, odtušil Bernhard. Výsměšně se na ně zašklebil. Člun ne a ne přijít na trefnou větu, kterou by ho usadil, a proto mlčel. Robodruh se vykašlal na všecko.

- Já už jsem na takovéhle vylomeniny moc starý, stěžoval si Bernhard. - Kdyby na světě byla nějaká spravedlnost, seděl bych si nahoře a díval bych se, jak tady dole riskuje život nějaký vlastenecky naložený pitomec. Tak starého vojáka, jako jsem já, by nemuseli zrovna posílat do sebevražedných akcí.

- Je ti třiačtyřicet, napověděl mu člun.

- Člověk si rád poslechne povzbudivé slovo, odsekl Bernhard nevesele. - Rád bych se dožil čtyřiačtyřiceti, i když to teď zrovna nevypadá, že bych měl obzvlášť velkou šanci.

Otočil se na židli a vstal. Člun zapjal, aniž ho o to požádal, televizní kamery a postavil ho tváří v tvář panoramatu nejbližšího okolí na obrazovce, pokrývající půlkruhovou stěnu před ním. Lhostejně na ni upřel zrak. Zříceniny, zříceniny a další zříceniny. Napravo od člunu se jako památník všem mizerným sochařům ve vesmíru vypínala nesmírně nevkusná socha. Před dávnými časy představovala patrně cosi šlechtěného a heroického; čas ji proměnil v cosi nepopsatelného, ale bez debaty odporného. Prostranství bylo zarostlé plevelem a plné zrezivělých povrchových vozidel a množství robopolicistů brutálního vzezření, kteří stále ještě třímali paprskomety a biče a hrozili jimi lhostejnému nebi. Veliká, napůl shnilá tabule na kymácející se zdi zvala unaveného poutníka do hostince, slynoucího bez přehánění tou nejpříšernější pověstí. Jsme zařízení na choutky všeho druhu! hlásal velkými křiklavými písmeny. Pod ním visela další tabule, na níž eternové žárovky dosud vyzařovaly do světa své poslání o bezuzdných radovánkách, vylepšených rozličnými přehnanými sliby, jež dodnes, po dvou stech tisících letech, zůstaly nesplněny. Člověk se, jak je vidno, příliš nezměnil. Místo nebylo o nic hlučnější než hřbitov a zhruba stejně zábavné. Navíc svítil úplněk. Chyběla už jen rota zatracenců a sbírka netopýrů, aby scéna byla kompletní. Zamrkal a odvrátil se.

- Nejedem by si to považoval za čest, že může být prvním člověkem, jenž se vrací na tuhleto planetu, ozval se člun, jako by mu četl myšlenky.

- Ani by mě to nepřekvapilo, zabrblal Bernhard. - Ani v nejmenším. Mě už vůbec nic nemůže překvapit.

Povzdechl si, z hrdla se mu vydral dlouhý, hluboký vzdech, až po okraj naplněný sebelítostí. Tak tu teď stojí, vykopli ho na jistou smrt, je sám a bez přátel, párek elektronických zrud ho mučí svými kecy a nepřetržitě ho buzeruje nepřehledné množství přezraných a omezených lampasáků, z nichž jeden každý nemá nic lepšího na práci než vymýšlet, jak ho co nejrafinovanějším a nejbolestivějším způsobem zprovodit ze světa. Tohleto město bylo samo o sobě dost skličující, a to se výborně hodilo; sám byl totiž tak sklíčený, že už to snad víc ani nešlo. Nenáviděl všechno a všechny, bez výjimky a nestranně.

Generál Maxi Jestřáb měl přirozeně a bezkonkurenčně vyhrazené první místo. A plukovníka Držkouna nenáviděl od prvního okamžiku, kdy spatřil právě jeho odporný ksicht. Kdyby se stalo něco tak nemožného, že by se mu přece jenom poštěstilo dostat se zpátky na vlajkovou loď v jednom kuse, oba dva by zardousil jejich vlastními zlatými šňůrami.

Dlouho tak stál pohroužen do příjemných snů, když tu ho vřiskot člunu brutálně vrátil do skutečnosti. Obrátil se jako na obrtlíku a vyjel na něj: - Co už zase chceš, ty stará rachotino?

- Jen jsem poznamenal, že čas utíká, pravil člun uraženě.

- To máš pravdu, čas utíká, připustil Bernhard. - No a co?

- Myslel jsem si, žeš už třeba přišel na lepší myšlenky ohledně úkolu, který tě poslali splnit, podotkl člun. - Smím...?

Tázavě zacvakal, a aniž čekal na kladnou odpověď, otevřel skrytou skříň ve stěně přesně za jeho zády. Vyjela zásuvka plná vražedných zbraní a s tupým žuchnutím ho zasáhla do kříže.

- Tohleto ti oplátím! rozkatil se Bernhard, když znovu nabyl rovnováhu. - Jen počkej!

Šklebil se tak urážlivě, jak jen byl schopen, ale zjistil, že si ho člun ani v nejmenším nevšímá, a tak se snížil k tomu, že si vybral tu nejhroznější zbraň a s brbláním si ji připjal k pasu.

- Nezapomeň, že ti to jednoho krásného dne oplátím, připomněl člun. - Jasný?

- Budu si to pamatovat, odsekl člun.

- Doufám, že zrezivíš a rozsypeš se. Naklonil se přes křeslo a zmáčkl tlačítko na opěradle. Se slabým zasyčením se otevřela propust. Vešel do ní a opatrně vyhlédl do nepřívětivého přití. Pouhých několik set metrů opodál se jako výhrůžný stín v měsíčním světle tyčily polorozpadlé zbytky mohutné budovy, obklopené zřícenými věžemi a mohutnými stromy, které za statisíce let neustálých útoků prolomily nezničitelný kov, jenž pokrýval zem. S nechutí si zříceninu prohlížel. Na druhé straně budova opětovala jeho pohled s urážlivou lhostejností a podle všeho se ani v nejmenším neohlížela na Bernhardovy pocity. Rozhodl se, že se s tím musí něco udělat, nejradyji za pomoci jedné nebo raději párku středně velkých vodíkových pum. Rovněž se rozhodl, že si k tomuto bohubílému účelu schová jednu kosmickou loď.

- Tak tohleto je teda to impérium, pronesl hlasem překypujícím pohrdáním. Pokrčil nos. - Smrdí to tu.

- To budou nejspíš stromy, nadhodil člun.

- Nebo puch zániku a katastrofy. Otočil se zpět ke člunu. - Jdu omrknout tu hnusnou zříceninu, oznámil. - Zavři za mnou. A jestli se vrátím, tak hlavně koukej rychle otevřít. Může mi taky na paty dštít oheň nějaký drak.

- Draci neexistují, odporoval člun. - A rozhodně žádní, co dští oheň.

- Díky za připomínku, zavrčel Bernhard. Přejel podezřívavým pohledem oblohu a vzpomněl si při tom na létající tvory, které zahlédl cestou dolů, na úděsné netvory, dštící oheň kolem dokola. Oklepal se a vyskočil ven. Kovové dláždění bylo zrezivělé a křehké a křupalo mu pod nohama.

- Největší štěstí člověka je obětovat život za důstojný cíl, kázal mu člun vlastenecky za zády.

- Pche! utrousil Bernhard.

Neměl prázdný důvod ke štěstí; vlastně neměl dobrý důvod pro nic jiného než sebrat si hezky svých pět švestek a co nejrychleji odsud zmizet. Jen strach z generála Maxi Jestřába a Starého Držkouna ho hnál vpřed. Vzpomněl si na tu držku

plechovou a obličej se mu stáhl do příšerné grimasy. Neřekl ale ani ň. Někdo by ho mohl slyšet.

Opatrně se kradl k temné zřícenině s hlavou k prasknutí přeplněnou slastnými fantaziemi, které se všechny točily kolem Starého Držkouna. Šilhal napravo nalevo a slídl po známkách blížícího se neštěstí, ale neviděl nic než podsadité stíny.

Bojoval proti takřka nezvládnutelnému popudu zařvat strachem a rozstřílet všechno v dohledu včetně Robodruha, který mu poskakoval v patách, plazil červený plastický jazyk z plechové mordy a zvracel nepřetržitý proud dobrých rad, propagandy a reklamy, promísený povzbuzující pochodovou hudbou, vědecky zkomponovanou, aby vyburcovala i toho nejbídnějšího zbabělce. Bernhard ho nenáviděl, ale netroufal si proti němu něco podniknout, protože Robodruh podával hlášení přímo Starému Držkounovi.

- Po dnu práce namáhavé Barneyho pivo je to pravé! zapěl Robodruh šprýmovně, zároveň přicupital blíž a naplnil obrazovku na svém čele lákavými záběry napěněné sklenice, po okraj plné výtečně vychlazeného piva. Nad obrazovkou se objevila štěrbina na vhození mincí, zatímco nespočetný chór velebil Barneyho pivo. Samotný zpěv takřka zanikal ve zvuku ledové tekutiny, prolévané žíznivými hrdly. Bernhardovi se sbíhaly sliny, ale nezastavil se.

Robodruh změnil taktiku, přilísal se ještě blíž a oslovil ho hlasem mladé a

krásné ženy. Bernhard se začal potit; zapochyboval, že ještě kdy na vlastní oči uvidí ženskou.

- Jsi mladý a silný muž, pronesl Robodruh hlasem slibujícím všechny myslitelné smrtelné hříchy, - proč si neoddechneš a nezajdeš do Mollyna restaurantu, kde dostaneš jídlo za přístupné ceny a i u dam si za své prachy přijdeš na své. Jen tři bloky od Boorsteinova kosmického letiště a to všechno čeká jen na teebbee...

Ženský hlas se roztrásl zvukem rytmicky pracujících postelových per.

Bernhardovi vhrkly do očí slzy a ruce mu vjely do kapes pro peníze. Pak si

vzpomněl, že Mollyna pečlivě naolejovaná péra se právě nacházejí na opačném konci Mléčné dráhy. Jeho vzrušené funění plynule přešlo ve šťavnaté klení.

Pokusil se ve vzteku Robodruha nakopnout.

- Zmiz! vyštěkl a oťel si uslzené oči.

- Jsi mladý a silný muž, opakoval Robodruh roztouženě, ale zarazil se, když si uvědomil, že z Bernharda nadšení nevykřeše. Ozvalo se zaškrábání, jak přepojoval na jinou pásku, načež noci oťrásl mohutný hlas, oslovující Bernharda s otcovskou vřelostí, která jen stěží skrývá planoucí vlastenecký hněv. V pozadí duněl mamutí vojenský sbor.

- Bylo nám souzeno bránit tento svět, hřímal otcovský hlas. - Udělali jsme z něho to, čím je dnes - spravedlivý, mírumilovný svět, svět vybudovaný na štěstí a bázni boží (na tomto místě pochod plavně přešel do povzbudivého žalmu Bůh je

na naší straně), - svět, kde lidé mohou žít šťastným životem, spokojeni se svým osudem, u vědomí, že císař (pochod se vrátil a takřka hlas přehlušil) - bdí nade

všemi, císař spravedlivý a dobrý, dnes jako vždycky!

Hlas se odmlčel a v nečekaném tichu zazněla Robodruhova cvakající relátka jako výstřely z pistole. Poté se hlas znovu ozval, sípavý samým vzrušením: - Avšak jestliže někdy pocítíš, že tvá vůle ochabuje, věz, že impérium tě potřebuje! Jen dekadentní, mírumilovný zbabělec by mohl odmítnout položit život za císaře a víš, co čeká dezertéry a pacifisty? Hlas se vybičoval do řevu během podrobného výčtu nekonečné řady úděsných trestů, jaké čekají na dekadentní, mírumilovné zbabělce, podmalován povzbudivou sborovou písní Oprátku těm darebákům.

Bernhard se pod mohutným návalem celý schoulil a přidal do kroku. Robodruh ho paličatě následoval a nepřestal ho zahrnovat obscénnostmi, výhrůžkami a přísliby

nepopsatelných smrtelných muk. Výlevy korunovala exploze nadávek, jež téměř přehlušily vojenský sbor, mezitím posílený astronomickým kvantem trubek, bubnů, varhan a automatických kanónů. Vodopád zvuků ukončil protáhly naříkavý tón, při němž Bernhardovi vstávaly vlasy hrůzou. Tón se naráz přerval a po krátké přestávce se opět ozval mocný hlas, tentokrát v podstatně přátelštějším tónu.

- A teď, prohlásil rozradostněný hlas, - oznámení firmy, jež financuje tento program!

Slova se ujal medový mužský hlas a za doprovodu reklamního šlágru, známějšího než státní hymna, začal lyricky opětovat Crowbullyho křupavé keksy. Křečovitě vlající vlajky na Robodruhově obrazovce se pomalu rozplynuly a nahradili je tři

elegantní vojáci v uniformách, sedící v zákopu a přecpávající se zlatožlutými keksy. Zapadající slunce se jim svůdně odráželo od naleštěných vycházkových bot,

zatímco nedaleko od nich ležel nepřítel s vyhaslým zrakem, bezpochyby mrtvý, protože nad pravým okem mu zela vkusná ranka po průstřelu.

- Jsi unavený a uřícený po celodenním těžkém boji za slávu impéria? otázal se vybroušený hlas soucitně. - Jsi sklíčený, je tvoje puška těžká, toužíš po svačině, jaká by opravdu stála za to?

- Polib mi prdel, opáčil Bernhard něžně. Muž ho neposlechl.

- Víš, jak se cítíš, prohlásil muž hlasem překypujícím falešným soucitem, - a mám tu pro tebe přesně to, co potřebuješ! Crowbullyho křupavé keksy, keksy pro pravé muže! Jediné keksy s tím pravým, jediné keksy s birem! Víš, co to znamená, kamaráde - to jsou CROWBULLYHO KŘUPAVÉ KEKSY - KEKSY PRO MUŽE, KTERÝ JE SKUTEČNĚ STOPROCENTNÍ MUŽ!! Hlas se rozječel nevidaným nadšením, posilovaný navíc jásajícím sborem, jenž osmihlasně velebil téměř nadpozemské ctnosti, zosobněné v Crowbullyho křupavých keksech, nejlepších přátelích vojáka. Trubky štekaly do noci a účinně zahaly na útěk všechna zbývající zvířata v dalekém okolí, bubny bubnovaly, píšťaly pištěly a klarinety klarinetovaly, a to vše splývalo v jeden jediný nesnesitelně řvoucí oslavný chór, věnovaný daru páně Crowbullyho lidstvu. Bernhard vřeštěl rovněž, nicméně z jiných důvodů.

- Dost! řval do toho randálu. - Copak mě neslyšíš? Dost, říkám, - DOST!

Oslavný chór se zeslabil na téměř snesitelnou úroveň. - Promiň, ale neslyšel jsem, co jsi říkal, omlouval se Robodruh, - je tady poněkud příliš hlučno. Ale předpokládám, že bys rád ochutnal Crowbullyho křupavé keksy, balíček pouhých pět babek! Tázavě zacvakal a otevřel otvor na vhození mincí. - Bankovky mi můžeš položit na jazyk, poučil ho. - Stačí sáhnout do kapsy a dostaneš fantastický balíček. Když se bankovky neobjevily, zklamaně zacvakal a pokračoval: - Co je to s tebou, kamaráde, ty nechceš keksy?

- Řekl jsem ti už jednou, abys držel hubu, okřikl ho Bernhard vztekle. - To sem chceš přilákat všechny nepřátele z celé planety?

- Třeba by si dali říct na Crowbullyho křupavé keksy, opáčil Robodruh nepřítomně a naplnil obrazovku tančícími a pějícími keksy.

- Ty zatracený debile! rozkřikl se Bernhard, - chceš mě připravit o život? Drž hubu!

- Jsi mladý a silný muž hrrrrkk, pronesl Robodruh něžně hlasem mladé a krásné ženy; pak bylo slyšet uši drásající zvuk skřípajících ozubených koleček a dobře známý hlas Robodruha pokračoval: - Cos to říkal? Ty snad chceš, abych přestal?

- Jdi do prdele, řekl Bernhard.

- Proč chceš, abych přestal? opakoval Robodruh.

- Mám tady životu nebezpečné posláni, zařval Bernhard, - a ty na nás upozorňuješ. Chceš, abych přišel o krk?

- Ale to je legální reklama, protestoval Robodruh. - Nehleď na to, že ji inzerent zaplatil. A já ji přehrát musím.

- Nemusíš, ujistil ho Bernhard, - protože tě rozstřelím na kousky, jestli se o to jen pokusíš. Namířil na Robodruha pistoli a ten se vyděšeně stáhl zpátky.

- Bráníš svobodnému podnikání, protestoval, - když mi bráníš, abych tě legální reklamou indoktrinoval. Kde myslíš, že by impérium dneska bylo, kdyby nebylo svobodného podnikání? A kde si myslíš, že by bylo svobodné podnikání, kdyby nebylo reklamy? Ty útočíš na samu podstatu impéria!

Začal se rozpalovat doběla.

- Zrádče! vykřikl. - Zbaběle! Komunisto!

- A s tebou to nedopadne o nic líp, nedal se Bernhard. - To si myslíš, že tebe nechají naživu, až mě podříznou jako dobytče?

Robodruh umkl uprostřed věty.

- Cos to říkal? zeptal se opatrně. - To jako nepřítel?

Robodruzi slyňli široko daleko jako to nejzbabělejší pod sluncem.

- To jako myslíš, že by mě mohli zabít? zeptal se. - Pročs mi to neřekl dřív, ty darebáku?

- Snažil jsem se ti to říct, ujistil ho Bernhard, - jenže tys měl plnou hubu těch tvých zatracených keksech.

- Dostaneš jeden balíček zdarma, podbízel se Robodruh vystrašeně, - když mi slíbíš, že mě budeš bránit. Zacvakal a balíček Crowbullyho křupavých keksech se mu objevil na vyplazeném jazyku. - Jen si vem, pobízela Bernharda. - Posílá tě, a to je to, co voják potřebuje.

- Neřekl jsem, že tady nějakí nepřítelé jsou, opravil ho Bernhard. - Řekl jsem, že tu možná někde jsou.

- Jo tak. Robodruh spolkl balíček keksech zlomek vteřiny předtím, než se ho dotkly Bernhardovy chtivé prsty. - Stačí říct, a jakmile zahlédneš nějakého nepřítel, dostaneš ode mě balíček Crowbullyho jedinečných křupavých keksech, prohlásil a stáhl se na bezpečnější místo. Bernhard se zmoženě zvedal ze země a vztekle si oklepával uniformu, zatímco Robodruh ho pozoroval s výrazem chladného, mechanického výsměchu ve tváři.

- Strč si ty tvoje zatracený keksy někam, prohlásil Bernhard důstojně, - můžou mně být ukradené. Ostatně nemám na takové voloviny čas. Otočil se na podpatku a vyrazil ke zřícenině. Robodruh mu v patách spustil břeškný pochod a pustil se za ním. Rozvinula se císařská standarta a hrdě povívala ve větru, osvětlována reflektorem, umístěným na Robodruhově nablýskaném zadku. Hrdá jednotka pochodovala za doprovodu písně Zemřeš-li, zemřeš jako muž dokonalým krokem směrem k opuštěným zříceninám

velkokolepého Rheannonnského impéria.

5

V těsném sledu za magnetofonovým nadšením císařské kutálky se Bernhard vplížil do vrchního velitelství tajné policie Rheannonnského impéria, do oddělení 5:6B, kde měly v zašlých a šťastnějších dobách své místnosti i Císařská odvětvová ústředna, Císařský pasový úřad a - i když neoficiálně - nevěstinec Stokey Rigbyho, otevřeno sedm dní v týdnu, spokojenost zaručena, jinak peníze zpět.

Mávl rukou a ječivé trumpety ztichly do povzbudivého šepotu.

- Je tu tma jako v pytli, poznamenal Bernhard s pohledem upřeným na znepokojivě se viklající portál ze zeleného kamene.

- Buď opatrný, nabádal ho Robodruh nervózně. - Kdoví jestli tam na nás nečekají.

Střílej první.

- Nečekají? Kdo na nás má čekat? Co ti to leze na mozek? vyjel na něj Bernhard.

- Já nikoho neviděl.

- Jak já to mám vědět? To si myslíš, že to tady znám jako své boty? Za koho mě máš, ty pitomče - za pochodující univerzitu? Zastřel to! Robodruh pobíhal Bernhardovi za zády sem a tam a bezúspěšně se snažil za ně schovat. Vztekly Bernhard se ho pokusil nakopnout.

- Tak podle tebe si tu mám zastřílet, prskal - to si mám kvůli tvým krásným očím nechat náklady na střelivo strhnout z platu, když se ukáže, že uvnitř nikdo nebyl? Střílej si sám, když tě to tak baví! Pokusil se Robodruha ještě jednou nakopnout a ten vystrašeně odskákal stranou.

- Dosvědčil bych ti, že jsi střílel v sebeobraně, prohlašoval Robodruh zamračeně.

- Jsi hnusně prohaný, mávl rukou Bernhard. - Podrazil bys mě z fleku, kdybys ti dal šanci.

- Tak jen si jdi a nech se odkrouhnout, vřeštěl vztekly Robodruh, - mně je to fuk! Zachechtal se vypitým hlasem sadistického desátníka.

Bernhard se rozhodl, že ho bude ignorovat. Střelil po něm temným pohledem, plným nezáviděníhodných příslibů, zkontroloval paprskomet, zhluboka se nadechl, pročistil si hrdlo a neohroženě vstoupil do budovy.

A stanul tváří v tvář úděsnému stínu, stojícímu přímo za portálem. Mrtvolně bledý měsíc vrhal strašidelné světlo na jeho děsivá ramena, ohromný, nelidský

hrudník, blyštící se úděsné tesáky a napřažené hrůzné drápy, jenjen Bernharda rozsápat. Bernhardovi uniklo mezi ztuhlými rty dlouhé, vydešené zasténání.

- Co tam, krucinál, děláš? ječel Robodruh zpoza přeraženého obrovitého sloupu.

- Ngggggh! odpověděl Bernhard. Třeštil oči na hrůzyplné stvoření, jež se nad ním tyčilo, a po krátké přestávce se roztřásl po celém těle.

- Proč neodpovídáš? vriskal Robodruh vztekly. - To ti snad nejsem dost dobrý?

Nebo bys radši, abych ti sem přivedl Starého Držkouna, aby tě naučil móresům?

Tak odpovíš, nebo ne! Co to tam provádíš? Vztekly poskakoval na svých šesti nohách a klel, ale blíž se neodvážil.

- Dobrotivý Bože! vydechl Bernhard.

- Ano, tady jsem, odsekl větrák, - ale nemysli si, že ti přijdu na pomoc! Dobře ti tak, zasloužíš si to, protože jsi byl ke mně nezdvořilý! Sadisticky se rozchechtal.

To rozhodlo. Bernhard se vrhl na zemi a začal divoce pálit na všechny strany.

Pocítil hřejivé uspokojení, když viděl, jak obluda vybuchuje v oslepujícím blesku čisté energie, než se barabizna rozhodla, že už toho všeho má dost, a začala se mu pomalu rozpadat nad hlavou. S peklým hukotem se zřítíl strop. Obrovské kamenné kvádry poletovaly vzduchem jako kostky ze stavebnice; železné úlomky, ostré jako břitva, svištěly vzduchem a tlusté traverzy se zabodávaly do země jako oštěpy a vibrovaly jako struny houslí. Rozvířila se mračna prastarého prachu a vnikla Bernhardovi do očí a do úst. Pustil paprskomet a pokusil se panicky zahrabat do podlahy. S potěšením poslouchal, jak těsně vedle něj kdosi

ječí smrtelnou hrůzou, než si všiml, že je to on sám, a honem sklapl. Bylo mu

jasné, že brzy zahyne na tomto vzdáleném místě, zapomenut a opuštěn všemi kromě toho ďábelského Robodruha, který se schoval venku a stále ještě ho nepřestal proklínat. Do očí mu vhrkly slzy zklamání při pomýšlení na všechno, co už nestačí udělat; na generála Maxi Jestřába, kterého minul usmažit na jeho vlastním tuku; na Starého Držkouna, kterého v duchu ob minutu škrtil od té doby,

kdy ho poprvé spatřil, na holuby, které chtěl odprásknout, až se někdy budou lampasáci dívat jinam; na Robodruha, kterého by rozkopál na kouštíčky; na tu holku na Castelu IV, kterou...

Uvědomil si, že randál kolem něj utichl. Jen opuštěný zvuk podlomeného sloupu, který padl na místo svého posledního odpočinku, porušil nečekané ticho. Vyhrabal

se na nohy a zjistil, že na sobě nemá ani škrábnutí. Jen záda mu pokrývala

decimetrová vrstva prachu. Paprskomet ležel asi metr od něj; popadl ho, setřásl ze sebe většinu prachu a vyrazil do noci, kde na něj čekal Robodruh.

- Pročs to udělal, ty idiote? vyštěkl Robodruh a vyskočil z úkrytu za košatým stromem. - Vyděsils mě k smrti! Opatrně se připlížil blíž a zkoumavě si ho prohlížel se zřetelným opovržením. Z jeho nablýskaného kovového těla se prodral zvuk skřípajících ozubených koleček. Na obrazovce na čele vyvstala příšerná postava.

- Musím ti říct..., ozval se Bernhard.

Brutálně ho přerušil důvěrně známý ryk antropoidního seržanta, který zahřměl z Robodruhova hrudníku.

- Vojíne! kvičel hlas, - děláte ostudu uniformě! Ty dobytku, ty krvesmilný prase, ty pse! Slyšíš mě? Jsi hnusný! Dělá se mi z tebe na blití! Co to má znamenat, krucinálhimldonnerwetter? Jak to vypadáte, člověče? Ty zatracená parodie na člověka! Jste špinavý, chlape! Vypadáte jako prase! Vojíne, máte dva knoflíky rozepnutý! A nevyčistil jste si boty! Tři měsíce služby v kuchyni, vojíne! Tři měsíce! Slyšel jste?

Hlas udělal malou přestávku, aby poskytl Bernhardovi možnost odpovědět.

- Ale když já..., vykoktal Bernhard uboze.

- Čtyři měsíce! rozeřval se hlas, podle všeho naprogramovaný tak, aby okamžitě reagoval na sebemenší pokus vysvětlit situaci. - Za porušení subordínace! Po tomhle si na vás dám pozor- jasný?

- Něco tam vevnitř bylo, vykřikl Bernhard, - zastřelil jsem to! Copak jste neslyšel? Zastřelil jsem to!

Seržant se odpojíl uprostřed slova.

- Cos to říkal? zeptal se Robodruh. - Ono tam něco bylo? A tys to zastřelil?

- Na to můžeš vzít jed, že jsem to zastřelil, ujistil ho Bernhard.

- V tom případě to asi bude v pořádku, připustil Robodruh nevolky. - Nicméně - a hlas mu zazněl o poznání veseleji - máš i nadále dva knoflíky rozepjaté, což je v Císařské flotile vážný přestupek. Takže žádné Crowbullyho jemné křupavé kekxy

nedostaneš. Šťastně zacvakal a předvedl mu obrazovku přecpanou k prasknutí kekxy v zářivých barvách, aby si plně uvědomil, oč přišel. Poté se obrátil a chladným zrakem si zpytavě prohlédl zříceninu - mnohem zřícenější než kdy předtím.

- Pro jistotu si to omrknu, broukl a odhopsal.

Vrátil se za necelých deset vteřin. Požívačně plnil noc Katovým nářkem v podání mnohohlasého sboru, za doprovodu symfonického orchestru se sóly pro kostelní varhany a pilně a rytmicky pracující popraviště.

- Já to věděl! ryčel nadšeně. - Ty lháři! Ty zrádče! Tak tys mě chtěl oblafnout, co? Chraptivě se rozesmál a zabrzdil před Bernhardem.

- Lhal jsi! prohlásil šťastně. - Žádní nepřátelé tam vevnitř nejsou!

- Ale já to viděl! zaječel Bernhard. - Co tím chceš říct, ty stará rachotino?

Jak to, že tam žádní nepřátelé nejsou? Co jsem tam podle tebe viděl? Vílu nebo co?

Robodruh byl plně zaujat vypisováním sáhodlouhých sloupců čísel na své obrazovce

a jejich vzájemným násobením. - Jsi mladý a silný muž, ozval se hlasem mladé a krásné ženy, ale záhy se vrátil k svému obvyklému tónu. - Byl to robot! Robot! A navíc vypojený! Robodruh tančil kolem Bernharda na svých kovových nohách a vyřvával hlasem každou vteřinou ječivějším a pronikavějším. - Podělaný až na

půdu před robotem! vyzpěvoval škodolibě. - Rozstřílel hromadu šrotu! Vyplýtl munici na...

Zarazil se a vrátil se k výpočtům. Obrazovkou probíhala svítící čísla,

doprovázená romantickými tóny houslí. Rychlost vzrůstala, čísla se změnila v rozmazané světelné stuhy, až se najednou zarazila s ostrým cinknutím. Na Robodruhově hlavě se rozsvítila červená lampička a na obrazovce se objevily tři nevkusné ornamenty. Jeden každý z nich křiklavě hlásal svítícími zlatými písmeny slovo JACKPOT.

- Co zase má, krucinál, znamenat tohleto? zeptal se Bernhard trudnomyslně.

- To znamená, odpověděl Robodruh, - že v tomto okamžiku dlužíš impériu třicet sedm výbojů, jež jsi bez dostatečného důvodu vypálil na neškodného robota, jenž na první pohled nehrozil bezprostředním nebezpečím života, podle Služebního řádu Císařské flotily, strana čtyři sta dvacet dva a následující. Jelikož výše zmíněné výboje odporují služebnímu řádu a kromě toho představují hrubý přečin proti úsporné kampani, vydaje se odečítají z provinilcova žoldu. Dotyčná suma činí šest set padesát čtyři kredity a tři centy. Suma se objevila na obrazovce, doprovázená dunivými fanfárami.

- Ale to je, krucinál, šestiměsíční žold! protestoval Bernhard.

- Protest se zamítá, odtušil Robodruh přísně. - To přece ví každý, že průzkumní piloti mají mizerný žold. To se mě netýká. Co je mi po tom, že jsi bezcenný pitomec.

- Slíbil jsi, že jim řekneš, že jsem střelil v sebeobraně, nadhodil Bernhard nevesele.

- Nemám snad právo změnit názor? odsekl Robodruh shovívavě. - Za koho mě vlastně máš? Za stroj, nebo co?

- Mohl jsem si to spočítat, povzdechl si Bernhard. - Měl jsem mít rozum a ne se spolehnout na něco takového, jako jsi ty. Jak se protluču v civilu, když jsi mě obral o všechny prachy? Můžeš mi to říct?

- Stejně se nikdy do civilu nevrátíš, ujistil ho Robodruh. - Nehleď na to, že můžeš táhnout k čertu. Mně je to buď, jak to s tebou dopadne.

- A to jsi tu od toho, abys mi pomáhal, pokračoval Bernhard hořce. - Proč neuděláš něco pro mě, místo proti mně?

- Můžu ti zahrát, jestli chceš, navrhl Robodruh ochotně - Faszinations Walzer orchestru Johanna Strausse z prastarého válečku číslo 26121. Moc starý, moc olezlý. Vždy k službám znavenému vojákovi.

- Tohleto ti nedaruju, vrčel Bernhard. - To si piš, že ne! Dřív nebo později ti to...

- Jsi mladý a silný muž, prohlásil Robodruh hnusně důvěrně známým hlasem do ohlušující škrábavé a hučivé verze Faszinations Walzeru v podání orchestru Johanna Strausse. Bernhard se otočil na podpatku a rozhodně zamířil zpět ke zřícenině. Robodruh ho následoval a elektronické oči se mu leskly nepřírozenou radostí.

- A teď, zapěl, - oznámení firmy, jež financuje tento program..

Bernhard obešel kouřící ruiny a sešplhal opatrně podél vybrané vyřezávaného sloupu, ozdobeného písmeny, jež tvořila slova v dávno mrtvé řeči. Objevila se před ním ulice, tichá a opuštěná.

- Máte potíže s lupy? otázal se Robodruh tónem, jenž zřetelně naznačoval, že Bernhard je putující lupová kolonie. -

Máte mastné vlasy? Padají vám? Dívky se ti smějí? Nemysli si, určitě se ti smějí! A to se nestydíš? To se ví, že se stydíš! Ale TU TO MÁME - HERKULŮV ŠAMPON - jediný, který...

- Zavři zobák! zařval Bernhard.

Robodruh zmlkl jako zázrakem. V náhlém omračujícím tichu se rozléhal zvuk jeho hystericky bubnujících noh jako salva ze samopalů. Bernhard sledoval bleskově mizejícího robota a přemítal, jestli se nezbláznil.

Pak uslyšel z těsné blízkosti zvuk.

Někdo si odkašlal.

Pomalů zvedl zrak.

Hleděl přímo do páru chladných očí barvy revolverové modři, zasazených do předobrazu a pravzoru všech hrdinů, hrozivého stvoření, které stálo jen několik

metrů od něj, tak obtěžkané šerifskými hvězdami a pásy plnými patron a tak ověšené těžkou výzbrojí, že by stačil jediný gram špatného svědomí, aby se propadlo do země. Podvědomě vycítil, že toto je dokonalý, totální hrdina.

Vlastně si toho všimnout musel. Slovo HRDINA měl dotýčný zlatými ozdobnými písmeny vyšito na košili komukoli na odiv.

6

Bernhard by nikdy nevěřil, že člověk může být tak vysoký. Musel se zaklonit v nepohodlném a dosti ponižujícím úhlu, aby cizinci viděl do očí, což mu přivodilo pocit méněcennosti, a tudíž ho rozvzteklilo. Muž se nad ním tyčil v měsíčním

světle a soustředěně na něj upíral chladné oči. Vytáhla postava měřila takřka dva metry a ostře řezaný obličej měla opálený a ošlehaný větrem. Vysoké boty pokrýval šedivý prach, kalhoty měl vybledlé od větru a deště a klobouk se širokou střeškou, jenž hrdinovi visel na stuze kolem šlachovitého krku,

nepochybně zažil lepší časy; leč pistole, zavěšené proklatě nízko, byly nepříjemně pečlivě vyčištěné a blýskaly se smrtonosnou černí. Bernhard vycenil zuby v neveselém úsměvu a snažil se, aby se příliš viditelně netrásl.

Robodruh, který si jen taktak nespálil všechny pojistky hrůzou, když muže spatřil, je obíhal v širokých kruzích a zasypával je nadávkami, nesmyslnými

výhrůzkami a nabubřelými pitomostmi. Povzbudivé pochody se rychle střídaly s ženskými hlasy plnými příslibů, které vychvalovaly Mollyn restaurant a její zkušené dámičky. Cizinec se pobaveně usmíval.

- Naděleš tu dost rámusu, protáhl. - Ono se ti tu nelíbí?

- To mě jen poněkud svědíl ukazováček na spoušti, opáčil Bernhard nedbale.

- Tebe to postrašilo? Hrdinně se šklebil a v duchu sténal rostoucí bolestí za krkem.

- Kdo jsi, u ďása?

- Mám takový pocit, že tady se ptám já, nedal se hrdina a zamyšleně přeběhl prsty po pistolích.

- Prostý honák krav jako já není uvyklý takovým městským způsobům. Tak ven s tím!

- Neklábos s ním jako pitomec! vřeštěl Robodruh. - Odpráskni ho! Copak neslyšíš? Odpráskni ho!

- Připadalo mi, že tam vevnitř někoho vidím, vysvětlil Bernhard. - Nechtěl jsem tě postrašit.

- Žiješ věru nebezpečně, ucedil kovboj a poodhalil v úšklebku ostrého hochy zkažené zuby.

- Se ví, souhlasil Bernhard.

- Odpráskni ho! pobízel Robodruh hystericky. - Odpráskni ho. Odpráskni ho!

Hrdina střelbitě sáhl po pistolích. Robodruh vyjekl a odskákal jako vyděšená myška za zvětralé povrchové vozidlo a v úkrytu se roztřásl strachy.

- Tvůj přítel mi začíná poněkud lézt na nervy, oznámil hrdina a uvolnil se. - Buď mu řekneš, že se má chovat uctivěji, nebo ho to naučím sám, rozumíme si?

- Tvůj tón se mi zatraceně nelíbí, cizince, ucedil Bernhard a provrtal muže ostrým pohledem.

- A mně tvůj! odsekl cizinec a provrtal Bernharda ještě ostřejším pohledem.

- Odpráskni ho! opakoval se uboze Robodruh.

V okamžení se objevily v rukou obou mužů zbraně. Dvě zakašlání se slila v jedno, když se dvě nablýskané hlavně pistolí zaryly do dvojích prsou. Zpoza povrchového vozidla se ozvaly naříkavé tóny melodie V pravé poledne.

- Když na to přijde, bít se umíš, uh! vydralo se Bernhardovi z hrdla.

- Myslíš? ucedil hrdina.

- To bych řekl!

- Myslíš?

- To si piš, že myslím.

Stáli bez hnutí s nosy pevně přitisknutými na sebe téměř minutu a pak spokojeně zastrčili pistole do pouzder a prohlíželi se s vzájemným respektem.

- Ty jsi ale opravdu ostrý hoch, protáhl hrdina zdráhavě.

- No, ani ty nejsi nejhorší, odpověděl Bernhard.

- Když to říkáš, kamaráde. Hrdina zašátral v kapse košile a vytáhl cigaretu.

Labužnický vtáhl kouř a prohlížel si Bernharda přimhouřenýma očima.

- Tohleto je zatraceně tvrdá země, kamaráde, pronesl zvolna. - Chlap, který se tu nevyzná, to tu může mít dost těžké. A já to s bouchačkou dovedu, kdybys potřeboval pomoc.

- Možná. Máš zájem?

- Mno, ne že bych hledal práci, to si nemysli, ale neměl bych nic proti tomu dát se dohromady s dobrým chlapíkem, kdybych na nějakého vhodného narazil.
Vrhl pohled na vozidlo, za nímž stále ještě ležel schoulený Robodruh a snažil se posílit vlastní bojovnost vlasteneckou hudbou a reklamními slogany.
- Tvůj přítel nevypadá právě spolehlivě, zavrčel. - Mám pocit, že bys potřeboval jiného. Opovržlivě si odplívl.
- Nevěřil bych mu, ani co se modlí, připustil Bernhard, - ale nemůžu se ho zbavit. Pln naděje zvedl oči k šlachovitému kovboji.
- Třeba se mu přihodí neštěstí, nadhodil kovboj významně.
- Mně by to nevadilo, utrousil Bernhard, jako když máslo ukrájí a na tváři se mu rozhostil krutý, leč spravedlivý úsměv. - Možná že přece jenom budeme moct pracovat spolu. Drž se, kamaráde, budou se dít velké věci...
Vykročil tichou ulicí s rukou na hrdinově mohutném rameni. Robodruh klusal za nimi, vydává vzteklé zvuky, ale jakmile uslyšel cvaknutí odjišťovaných pistolí, rychle se dal na ustrašený ústup. Hluboké ticho rušily jen slabé pulsující a svištivé zvuky létajících příšer, které pomalu plachtily kolem a prohlížely si oba muže hladovými očima.

7

Bernhard a kovboj pochodovali širokou třídou, posetou troskami, kdysi známou jako Primátorská. Zrezivělé vývěsní štíty na ně stále ještě pohostinně mrkaly a slibovaly všeliká potěšení, jimiž se v prastarých dobách ulice proslavila. Měsíc zaléval strašidelným světlem řady jednorukých banditů, kteří trpělivě dočkávali svého času a příštího hlupáka, automatické ruské rulety (nezapomenutelný zážitek nebo peníze zpět!), monoerotoautomaty (pouze pro dospělé), lobotomické stánky a majestátní gotické klenby, vedoucí do arén, kde mladí mužové a ženy, znavení životem, mohli za skrovný peníz bojovat na život a na smrt s nejrůznějšími zaručeně nepřemožitelnými obludami. Brány visely pohostinně pootevřené na zrezivělých závěsech. Tu a tam ležel u obrubníku rezem prožraný vyhazovač, či spíše vřazovač, stále ještě se silnými pažemi rozpraženými v prastarém pokusu přinutit nějakého kolemjdoucího váhavce k vstupu do lokálu. Vítr chmurně vzdychal v temných uličkách, kde se dosud občas dal zaslechnout unavený klapot nepřírozeně vysokých podpatků roboholky, která ještě po dvou stech tisících let jako pozůstatek zašlých šťastnějších dob šlapala chodník, vlnila se ve skřípajících bocích a zahrnovala prchající stíny přísliby záchranných, nadpozemských neřestí.
Jinak byla noc tichá. Ticho jen zřídka rušilo začírkání nočního ptáka. Z dálky bylo slyšet Robodruhovo opuštěné vytí, jak se snažil vykřičet svůj smutek a osamění do studeného a lhostejného světa. Vytí znělo doslova zoufale; až z toho na člověka padala melancholie; člověk začal myslet na vlastní smrtelnost a na věci, které raději neměl dělat, a na takové nepříjemnosti.
Byl to zvuk, při němž naskakovala husí kůže všem, kdo neměli svědomí čisté jako lilium; dutý, zmučený, strašidelný řev z propastného neštěstí zatracené duše.
Bernhard a kovboj pochodovali ulicí s husí kůží, která jim naskočila v dokonalém souzvuku.
- Řeknu ti, že jsem hnedlinky viděl, že na tobě je něco zvláštního, ozval se kovboj. - Hnedlinky, jak jsem tě viděl, tak jsem si řekl: Na tom chlapovi je něco zvláštního, dejte na moje slova. Stiskl si nos dvěma prsty, důkladně se vysmrkal a pak pokračoval: - A ty se tu teda máš porozhlédnout pro tamtu armádu. To ti povídám, kamaráde, žeš na něco takového nemohl najít lepšího chlapa, než jsem já, na to můžeš vzít jed.
Bernhard spěšně uhnul před roboholkou, která se ho příšerně skřípavým hlasem snažila nalákat na zcela unikátní zážitek za blízkým plotem.
- Tohle místo se mi zatraceně nelíbí, brblal.
- Hnusné místo, doznal kovboj.
- Spousty příšer, kam se člověk jenom podívá, každý slabomyslný nápad, na jaký si jen vzpomeneš, tady je, je tady všechno.
Zarazil se na místě a podezřívavě nakoukl do temné postranní uličky, pro jistotu vypálil do tmy tři rány a pak pokračoval s paží položenou přátelsky na Bernhardových svěšených ramenou: - To ten zatracený ústřední mozek. Čiročiré šílenství, dej na má slova. Vztekla si uplív.
- Podvedli mě, prohlásil Bernhard. - Nikdo mi neřekl, že tady jsou obludy.
- Pche, přece nepočítal, že by ti něco takového věšeli na nos předem? To si myslíš, že by sem člověk, který má všech pět pohromadě, přišel, kdyby věděl, jak se věci mají?
- Poslali mě sem, abych tady zhebnul, pronesl Bernhard hlasem překypujícím seblítostí.
- Přirozeně že tě sem poslali, abys tady zůstal, souhlasil kovboj. - No a?
- To není spravedlivé.
- Nic není spravedlivé. Měl jsem dojem, žeš říkal, že jsi voják z povolání.
Šlíš, nebo co? Myslíš si, že pro vojáka z povolání platí nějaká spravedlnost?
Na pár vteřin se odmlčel, aby vypálil salvu do postranní uličky, a pak Bernharda dohnal, zatímco cestou znovu nabíjel kouřící pistole.
- Nehledě na to, pokračoval, - že toho moc nevěděli. Ten zatracený ústřední mozek si to nechal pro sebe jako malé překvapení. Ta kosmická armáda by zůstala za hranicemi sluneční soustavy, kdyby o tom měla jenom ponětí. Znechuceně si Bernharda přeměřil. - Co je to s tebou, u všech

všudy? Chceš snad žít věčně? Chrápivě se zasmál. - Řeknu ti jedno kamaráde: nebezpečí, kvůli tomu stojí za to žít! Plivni smrti do tváře, kamaráde, a žij! Vesele zaklel a zanotoval:

Mým kámošem je Smrtka sama,

ta mě odsud odvede. Tahá mě hnátama svýma - a já jí pliji do oka!

- Já nechci Smrtce plivat do oka, ohradil se Bernhard podmračeně. - Já chci domů.

- Na to nemáš nárok, takže se radši nauč plivat. A hezky rychle!

Zastavil se před další pochmurnou uličkou, vyprázdnil pistole do tmy a nedůvěřivě upřel oči do mračna kouřového dýmu.

- Je tam někdo? otázal se.

Odpovědělo mu chraptivé zasténání. Ušklíbl se spokojeně a vkročil do tmy. - Počkej tady na mě, prohlásil přes rameno.

- Hned jsem zpátky.

Zmizel. Pár vteřin později se zvuk podle všeho notně bolestného smrtelného zápasu smísil se zvukem bohatýrsky močícího kovboje. Bernhard pokračoval zamyšleně dál ulicí.

Náhoda tomu chtěla, že měl projít kolem hlavní pamětihodnosti Primátorské třídy a zároveň největší atrakce celé planety, zábavního paláce Zlatý řev, nechvalně

známého po celém starém Rheannonnském impériu nestoudnými zábavami, jež za ještě

nestoudnější ceny byly k dispozici váženým a zvráceným hostům. Stamilióny sedláckých synků slintaly při pomyslení, že by mohli strávit noc za část svých v potu tváře nastřádaných úspor v těchto sálech, vonících těžkými parfémy, kde (podle toho, co se mezi lidem tvrdilo) bylo k máni cokoliv, byť by to bylo

sebeodpornější nebo sebenepřirozenější. Část těchto nevinných mladých mužů časem

skončila v Zlatém řevu a někteří se i prodrali řadami jednorukých banditů u vchodu a podařilo se jim uskutečnit své nejtajnější a nejupocenější pubertální fantazie. Všichni tito šťastlivci do jednoho se vrátili oškubáni na kůži - pokud se vůbec vrátili - a všichni bez výjimky ve svých skrovných příbytích zjistili, že rozházeli veškerý majetek včetně dvorců, domů a bankovních úspor za jeden jediný okamžik vytržení v náručí toho či onoho ženského stvoření bez zábran. V těchto zdech bylo k dostání cokoliv, pokud jste na to měli. Cokoliv. Bernhard zabrzdil před vchodem do proslavené budovy, chycen do osidel

neodolatelného subsonického signálu, vysílaného stále ještě fungujícím přístrojem. Podezřívavě upřel pohled na shnilou bránu, na níž dosud planulo obrovskými pozlacenými písmeny motto Zlatého řevu.

Jestli na to máš, u nás to najdeš! hlásal nápis, doprovázený chlípně se vlnící subsonickou pozvánkou. Nechyběly tu ani nekonečné řady trojrozměrných a pohyblivých se - a notně se pohyblivých - obrázků, předvádějících některé nevinnější radovánky, které se nabízely vevnitř. Bernhard se začal potit. Mozkem se mu míhaly obrazy chvějících se půvabných končetin, blůziček naplněných k prasknutí prsy, nekonečných množství přístupných žen, celé kavalkády nevyslovitelných hříchů a požitků, přesahujících nejbujnější fantazii i toho nejzkaženějšího zvrhlíka. Z náhle suchých rtů se mu vydralo rozřesené rujné zasténání.

- Pšt! Ty tam! Chceš koupit pornofotky?

Hlas přicházel z neproniknutelných stínů v bráně. Bernhard se otočil jako na obrtlíku, stále ještě ovinutý subsonickými lákadly, a omámeně zíral na robota,

který vystoupil do měsíčního světla a protahoval si kovové paže. Škrábalo to v něm a skřípělo, jakmile se pohnul, jedno oko měl pryč a rovněž s hrudním pancířem měl něco v nepořádku. Jinak, pokud odhlédneme od rzi, to vypadalo, že je v pozoruhodně dobrém stavu.

- Vsadím se, že myslíš na chvějící se půvabné končetiny, prohlásil a mrkl na Bernharda spiklenecky a skřípavě.

- Co jsi zač? zeptal se Bernhard.

-... Nemluvě o nevyslovitelných hříších a požitcích, přesahujících nejbujnější fantazii toho nejzkaženějšího zvrhlíka, které ty jistě arrrrrk! Hlas se přetřhl a bylo slyšet uši rvoucí zvuk nenaolejovaných ozubených kol a nárazů, jak se robotovi cosi zlámalo v hrudním koši. Robot se zapotácel, a pak pomalu s ohlušujícím vypětím sil znovu nabyl rovnováhu.

- Jsem rád, že to říkáš! zajásal a poplácal Bernharda po zádech ocelovou paží.

- No, tak čím bys nejraděj začal. Blondýnou? Brunetou? Nebo snad malý předkrm na posilněnou, eh? Usmál se tak významně, jak jen robot dovede, a to není málo.

- To chceš říct, že tam vevnitř jsou holky? vydechl Bernhard. - Právě holky?

- Dosti právě. Rozhodně nepoznáš rozdíl. Robot se sklonil blíže k Bernhardovi a potěšil ho pohledem na svou rozpadající se hlavu. - Tak nezačneme zkraje?

Vypadáš jako sympatický mladý muž, který by rád něco extra - co takhle vyspat se se svou sestrou? Stačí, když mi dáš její fotografii, jakoukoliv fotografii, a za

čtvrt hodinku ji budeme mít hotovou. Spoutanou v řetězech, jestli chceš, dole v příjemné vlhké sklepni díře, jen vy dva, a ona se bude bránit jako šílená a křičet hrůzou, až k ní přijdeš a zamkneš za sebou dveře, a na sobě bude mít jen rozedrané šaty (nebo černé síťové punčochy a lodičky na vysokém podpatku nebo jezdecké boty s ostruhami, kdybyš měl radši něco takového) a bude se svíjet jako

červ na oslzlé kamenné podlaze a bude se ti pokoušet vyškrábat oči, ale protože je zakovaná v řetězech, povalíš ji prostě na zema...

- Ale já žádnou sestru nemám, skočil mu do řeči Bernhard.

- No a? Tak se můžeš vyspat s vlastní matkou, jestli máš chuť. Matku snad máš?

- Ale když já se nechci vyspat ani s mámou.

- Tak co s bratrem?
- Ne!
- Aha! Tak s babičkou?
- Ne! Ne! A ne!
- Poslechni, řekl robot s lehkým příděchem netrpělivosti v hlase, - já jsem tu od toho, abych ti pomohl, tak proč mi nemůžeš alespoň trošičku vyjít vstříc? Co máš proti vyspání s vlastní sestrou? Spousta vážených lidí to dělá.
- Ale když já nemám zájem, to je všechno. Proč mi prostě a jednoduše neobstaráš holku a nezapomeneš na všechno ostatní?
- Chceš ji bičovat? zeptal se robot s nadějí v hlase. - Máme ve sklepe fantastickou mučírnu - bude tam ležet svázaná na lavici, bude se kroutit a svíjet jako červ a bude křičet jako šílená, až k ní přijdeš, a ty za sebou zamkneš a ona bude na sobě mít jen rozedrané šaty a ty budeš v ruce držet karabáč z hroší kůže a ona...
- Přestaň!
- Co je to s tebou, u všech kozlů? Jsi perverzní? Kde si vlastně myslíš, že jsi? V ženském klášteře? Zklamal jsi mě, mladíku. Opravdu jsi mě zklamal!
Smutně potřásl rezavou hlavou a bylo na něm vidět, jak je mu líto té hrozné nemorální doby a jak vzpomíná na zaslé šťastné časy, kdy život byl čistota a jednoduchost sama a mladí mužové si dovedli vážít radovánek, jaké jim život nabízel. Bernhard se zastyděl.
Najednou se objevil kovboj. Držel v obou chlupatých rukou nepříjemné pistole a měřil si robota neméně nepříjemným pohledem. - Co se to tu u všech všudy děje? zařval.
- Chceš se vyspat se svou sestrou? zeptal se ho robot zdvořile. - Stačí, když mi dáš její fotografii, jakoukoliv fotografii, a za čtvrt hodinku ji máme hotovou! Máš zájem?
- Nenávídím svou sestru, odsekl kovboj a odjistil pistole.
- Dostaneš taky karabáč, ujišťoval ho robot. - Tak co, drahý příteli, nebylo by... Udělal skřípavý krok vstříc kovbojovi, a ten nezaváhal ani okamžik a vypálil z obou hlavních. Bernhard se vrhl do bezpečí v bráně, zatímco vzduch se plnil kouřem ze spáleného střelného prachu a svistotem odražených střel.
Rytmičké bubnování olova na zrezivělé oceli přehlušilo jak robotovo přemlouvání, tak kovbojův hysterický smích. Bernhard se vtiskl do stínů v bráně a trhl sebou ustrašeně pokaždé, když zatoulaná kulka s dutým plesknutím narazila do zdi několik centimetrů od jeho hlavy. Když se dým nad bojištěm konečně rozplynul, stál robot stále ještě vzpřímeně, což samo o sobě byl zázrak. Navíc se právě zabýval tím, že zvolna škrtil kovboje, což je očividná nehoráznost, protože je to jasný zločin proti třem zákonům robotiky.
- Hej, ty tam, to přece nesmíš! křikl na něj Bernhard. - Uvědomuješ si, co to děláš?
- Škrtím kovboje, odpověděl robot šťastně. - Myslíš si, že jsem slepý, nebo co?
- Ale první zákon robotiky to zakazuje! To nesmíš!
- Ty jsi advokát nebo něco na ten způsob? odsekl robot vztekle. - Nesnažte se mě šikanovat, pane, já tady jenom pracuju! A pokračoval s viditelným potěšením ve škrcení kovboje, jenž stačil v obličejí zmodrat.
- Ty ses zbláznil! vydechl Bernhard a o krok ustoupil.
- Když budeš fachtat nějaký ten pátek na tomhleto místě, zblázníš se taky, opáčil robot.
- Tenhle trouba má být tvůj přítel?
- Jak se to vezme.
- Dostal jste se do špatné společnosti, pane. Neochotně uvolnil stisk kolem kovbojova krku, podíval se mu do vytřeštěných prázdných očí a pak mu zasadil dobře mířenou ránu pod pravé ucho. Kovboj se složil jako pytel uhlí. Jeho jezdecké boty několik vteřin nervózně bubnovaly do dláždění; pak se zhroutil a zůstal bez hnutí ležet. Bernhard těžce polkl. - Je mrtvý?
- Samozřejmě že ne! Copak jsi nikdy neslyšel o prvním zákonu robotiky? Já nemůžu zabít člověka, ani takového trouba, jako je tenhle. To si myslíš, že jsem se zbláznil?
- Mně stejně připadá dost mrtvý, nedal se Bernhard.
- Podle všeho zaklepe každou chvíli bačkorama, prohlásil robot šťastně, - jestli zatraceně rychle nedostane kyslík. A i když se mu to podaří, tak jeho ptačí mozeček byl bez kyslíku dost dlouho, aby z něj byl ještě větší pitomec než předtím. Ne že by si někdo toho rozdilu všiml. Párkrát kovboje surově nakopl a pak vyrazil směrem k Bernhardovi.
- Zas jeden ochlasta, vrčel.
- Motají se jich nám tu denně tucty.
- Ale bude to přece tvoje vina, jestli nepřežije! zařval Bernhard a pozpátku ustupoval s očima lesknoucíma se hrůzou.
- On přece umře!
- No, protáhl robot, - já ho přece nemůžu nutit, aby dýchal proti své vůli, nebo snad ano? To si musí rozmyslet sám. Tohleto je svobodná země.
Bernhard neodpověděl, protože si najednou uvědomil, že je uvnitř budovy. Robot provedl jakousi manipulaci s páčkami na svém hrudníku. Subsonická lákadla se vystupňovala ve skutečný řev. Bernhard se postavil do pozoru, dvakrát zasténal a vyrazil s chlípným řevem do haly obložené mramorem. Cestu mu zastoupila roboděvka, mávající vybízivě rezavými pažemi a vyrážející těžké, astmatické mechanické vzdechy; uskočil, přeskočil androidku, postavenou k jakémusi perverznímu fetišistickému účelu, kopl jinou roboděvku do prsou a vrhl se do nejbližších dveří. Dveře vedly do gravitační šachty, v níž byla zrušena přitažlivost, a vážení hosté zábavního paláce se tudíž mohli příjemně snášet do nižších, slibných podlaží. Padal přímo dolů a křičel

jako píchnuté prase.

Měl k tomu dobrý důvod, protože strojovna gravitačního výtahu byla mimo provoz.

8

- Kdyby nebylo mě, zlámal by si všechny kosti, co jich má v těle, prohlásil chraplavý hlas.
- Měl bych dostat metál.
- Měl bys dostat kopanec do zadku za to, že jsi takové nemehlo jedno nemehlovaté, soudil druhý hlas.
- A drž zobák, ať můžu pracovat! Rozhostilo se ticho nevěstící nic dobrého, přerušované jen za vlasy tahajícím zvukem kosti drhnoucí o kost a nelidským řevem prvního mluvčího.
- Neříkal jsem ti, abys držel zobák, ty troubo? Jsem z tebe celý nervózní. A přestaň tolik kopat!
- Mohl bys mi to trochu, alespoň místně umrtvit, navrhl první hlas mezi dvěma srdcervoucími vzlyky.
- To si opravdu myslíš, že bych mrhal analgetiky na někoho takového, jako jsi ty? Kromě toho na umrtvení mají právo jen důstojníci. Měl bys být vděčný, že se vůbec obtěžuju a pomáhám ti.
- Óóóóuuuhh!
- Neřvi!

Znovu se vrátil zvuk dvou zlomených kostí, drhnoucích o sebe, následovaný příšerným pronikavým výkřikem, který ustal, jako když utne, a po něm nebylo slyšet nic než srdcervoucí dušené vzlyky. Bernhard opatrně pootevřel oči a uviděl nad sebou půlkruh šťastně se usmávajících tváří. Protože nevěděl, co má dělat, nepříjemně se na ně zašklebil. Zavládlo velké vzrušení.

- Podívejte! On se hýbe!
 - Na mě se usmál, viděls to?
 - Vy jste génus, pane doktore! Skutečný génus!
 - Tihle vojáci jsou ostří hoši, ti vydrží kdeco.
 - Řekněte nám něco, vojáčku, řekněte cokoliv!
- Bernhard na ně nepřátelsky civěl a moc rád by věděl, co se to tu k čertu děje. Obličej se k němu sklonily a z očí se jim linulo štěstí a z úst nelibý pach. Rozkašlal se.

- Je jako nový, oznámil kdosi. - Není to fan-tas-tic-ké?
- Já to věděl, že vy to dovedete, pane doktore. Já to věděl od samého začátku.
- Když si tak představím, co ten ubohý muž musel zkusit!
- Pane doktore, vybodněte se na toho druhého - voják se probral!

Vypadalo to, že z něj mají upřímnou radost, jako by jen zázrakem unikl příšerné a nevyhnutelné smrti. Na okamžik ho napadlo, že se všichni zbláznili; pak si vzpomněl na rozbitý gravitační výtah a v momentu se mu udělalo špatně. Když nadzvedl hlavu, zjistil, že je v dobře zařízeném operačním sále a že leží na operačním stole. Nohy měl zabalené v obrovitých sádrových obvazech a pravá ruka se skrývala v neforemném balíku ze stejného materiálu. Nad hlavou mu visela

láhev s glukózou, spojená gumovou hadičkou s blýskavou jehlou, zapíchnutou do jeho levé paže. V místnosti se to jen hemžilo nablýskanými přístroji, které

bzučely, cvakaly a hystericky na sebe mrkaly. Na zem ke dveřím kdosi umístil hrbolatou matraci na ní ležel muž, nedbale přikrytý erární dekou, a vzlykal nadarmo do prázdna, protože lékař, který ho ošetřoval, se teď skláněl nad Bernhardem a usmíval se, až mu v sanicích praštělo. Bernhard nechal hlavu opět

sklesnout do polštářů a dutě zasténal. Něžné ruce mu pomohly do polosedící polohy.

- Neobávej se, vojáku, dostaneme tě na nohy, než řekneš švec, prohlásil kdosi.
- Nebylo to nic než otřes mozku. Určitě se z toho dostane.
- Vypadá bledě. Nemyslíš, že bychom mu měli dát transfúzi?

Do levé ruky mu kdosi vložil kouřící šálek a Bernhard opatrně omočil rty v husté tekutině.

- Co se tu, k čertu, děje? Co se stalo? Umřu? zeptal se.
- Tvůj stav je výtečný, ujistil ho povzbudivě jeden z lékařů v bílém plášti.
- Potřebuješ si jen trochu odpočinout.

Erární deka u dveří se trochu nadzvedla a odhalila příšerné zmrzačené tělo.

- Kdyby nebylo mě, zlámal by sis všechny kosti v těle, zasyčel muž.
- Jenže tys mi místo toho spadl na záda a zlámals všechny kosti v těle mně!
- Drž zobák! okřikl ho jeden z lékařů.
- Nevidíš, že tady máme nemocného člověka?

S úsměvem se obrátil k Bernhardovi. - Nestarej se o toho hlupáka, vojáku. Jen klid a všechno bude dobré.

- Co se stalo? zděsil se Bernhard. - Co se mi stalo s nohama? A co to mám s rukou?

- Mno, myslel jsem, že sis možná vyvrtil kotník, tak jsem ti ho pro jistotu dal do sádry, a když už jsem jednou byl v práci, tak jsem ti pro jistotu zasádroval i druhou nohu a jednu ruku. U takových věcí člověk nikdy neví..., už je ti líp?

- To je všechno? zeptal se Bernhard zklamaně.

- Jen pitomé vymknutí kotníku?

- Možná ho máš vyvrtnutý. Ve skutečnosti si ale myslím, že na něm nemáš ani modřinu. Spadl jsi rovnou na tamhletoho chlapa. Podařilo se mi na tobě nalézt jen pár malých modřin na levé ruce, ale to nic není.

- Modřin? Vnitřní krvácení! Pane bože, umírám! Bernhard začal znovu sténat.

Lékař postoupil do nohou operačního stolu a dal se do odsekávání sádry z jedné nohy. Bernhard otevřel oči a zjistil, že tone v nekonečně hlubokých a nepopsatelně modrých očích plavovlasé sestřičky. Spolkl táhlé zasténání a důkladně si ji prohlédl.

- Kdo jsi, krucinál, zase ty?

- Říkej mi jenom Terry, dechla sestra něžně. Povzbudivě se na něj usmála, zrudla jako pivoňka a odvrátila se. Bernhard zíral na gráciézní postavu, na rozkošný, ruměncem ozdobený obličejík s lehce pootevřenými, lehce se chvějícími rty, na nádherná prsa a začal chtivostí funět. Pak si všiml, že na levé ruce, již mu diskrétně držela dva centimetry od vyvalených očí, nemá ni prstenu.

Další z těch vyhladovělých sester, které sní o Tom Pravém a jsou ochotné udělat cokoli, jen aby ho urvaly. Jak to vypadalo, brala to smrtelně vážně. Bernhard ochladl. Vzhlédl k stydlivě odvrácenému obličejíku s rozkošným pihovatým pršáčkem a nevinnými modrými očkami. Husa jak vyšitá, pomyslel si znechuceně.

Hnusila se mu; stačilo, aby se na ni jen podíval, a už se mu dělalo špatně. Ale chuť na ni mít nepřestal.

- Jsi tak krásná, tak neposkvřněná, tak dobrá, lhal a pokoušel se ji rozepnout blůzku.

- Kde jsi jen byla celý můj život? Nemohli bysme se někde vidět?

- To všechno určitě říkáš všem děvčatům, která potkáš, řekla upejpavě, zachichotala se a lehce ho klepla přes zpocenou levičku.

Dobrotivý bože! pomyslel si.

- Ale chceš-li to skutečně vědět, pokračovala, - pracuji v Slunečním domově; moje máti a já v něm navracíme zdraví chudinkám sirotkám z města - znáš snad něco nádhernějšího než děti? Jsou tak půvabně nevínočké, tak čisté, co chvíli toužím celou svou duší po tom, abych i já měla svou vlastní drobotinu ... Umlkla a slušivě se zapýřila.

Dobrotivý bože! pomyslel si Bernhard ještě jednou a stáhl ruku, jako by se popálil. Nahlas řekl: - Připadá mi, jako bys to všechno vzala přímo z nějakého šestákového zamilovaného románu o ošetřovatelce. To si ze mě děláš srandu?

- Ale vždyť to je z románu o ošetřovatelce, vysvětlila Terry a roztomile se usmála.

- Byla to taková fantastická série románů, která pojednávala o Terry Chisholmové - to jsem já - a o tom, jak jsem se starala o malé děti a penzisty, aby se jim navrátilo zdraví. Ale stále jsem v sobě ukrývala zvláštní touhu, tajný sen a cítila jsem se tak osamělá... Povzdechla si a s nadějí v očích na něj pohlédla. Bernhard ji neposlouchal. Bojoval se svými obvazy a hystericky křičel.

- Pusťte mě odsud! řval.

- Pusťte mě ven! Dobrotivý bože, tohleto je blá...

- Co je zase? zařvala mu mřížka klimatizace dva decimetry od ucha. - Myslíš si snad, že nemám nic jiného na práci, než tě pořád držet za ručičku? Proč se projednou nezkusíš postarat o sebe sám, místo abys mě hned volal na pomoc?

Bernhard se trochu uklidnil.

- Dej pryč tu zatracenou sestru, požádal.

- Copak nevidíš, že je šílená jak ratlík?

- Doufám, že natáhneš brka, odsekla mřížka.

- Co té sestřičce ostatně chybí?

Stvořil jsem ji já sám podle ženské v jedné knížce. Tobě snad není dost dobrá, ty mizero?

- Je na hlavu padlá, trval na svém Bernhard.

- Dej ji pryč.

- Tak ty kritizuješ můj literární vkus? burácela mřížka.

- Myslíš si, že nedovedu ocenit dobrou literaturu, protože jsem jen mizerný stroj, taks to myslíš? Vsadím se, že ty by ses bez pomoci neprokousal ani slabikářem!

- Ty čteš knihy? překvapil se Bernhard. Přestal usilovně cloumat sádrovými obvazy na tak dlouho, než stačil vyslat k mřížce nevěřící pohled.

- A proč ne, smím-li se ptát? To si myslíš, že jsem analfabet? Řekni mi, kterou chceš knihu, já ji četl. Romány o ošetřovatelkách, kovbojky, bestselery, horory, science fiction, všechna veděla světové literatury... každou knihu, kterou kdy kdo napsal, mám ve svých elektronických pamětech. Měl bys vidět pár příšerek, které jsem stvořil podle předloh z těch knih. Uchechl se.

- Když jsi ji stvořil, opáčil Bernhard, - tak taky můžeš zařadit, aby zmizela.

Copak máš tak dlouhé vedení, že ti nedochází, co má za lubem?

- Doufám, že tě bude škrtit pomalu, odsekla mřížka nenávisťně.

- Doufám, že snijíš zažíva! Doufám, že už nikdy, do konce života nezažiješ jediný šťastný den; doufám, že...

- Dobrotivý bože! zasténal Bernhard.

- Ano, tady jsem. Co si přeješ?

- Chci odsud!

- Drž hubu! okřikla ho mřížka a sama se s hlasitým cvaknutím odpojila. Bernhard se podíval na Terry, která se nad ním dosud skláněla a stupidní oči měla plné slz.

Všechno to vyhrabal ze starých škvárů, přemítal nevesele. A já tu sedím na hrnci uprostřed toho blázince.

Roztřásl se po celém těle; příšerné zasténání se mu prodralo mezi ochrnutými rty. Terry se sklonila až k němu a její zamilované oči se k prasknutí naplnily neklidem.

- Bolí tě něco, miláčku? zeptala se.

Bernhard potlačil nával chuti znásilnit ji na místě. Così mu říkalo, že taková forma pozornosti by mu způsobila víc nepříjemností, než za kolik by to potěšení stálo. Vrhla bezmocný pohled na vlastní nohy, zjistil, že sádrové obvazy jsou pryč, a přehodil nohy přes okraj operačního stolu.

- Jdu odsud, prohlásil a hrábl rukou po kalhotách a paprskometu.

- Ale takhle odsud odejít nemůžeš!

- Nejméně tři týdny v klidu na lůžku...

- Zastavte ho, pane doktore!

Lidé pobíhali kolem něj jako vyplašené slepice a pokoušeli se ho chytit.

- Držte huby, výmyslové! rozkřikl se. Odhodlaně odpochodoval ke dveřím, vyjel, když si vyrval jehlu od kapačky z ruky a vyklopýtal ven. Terry ho následovala s šedýma očima rozzářenýma šílenou láskou. Bernhard se dal do běhu.

Ocitl se ve spleti chodeb, schodišť a rozlehlých sálů, liduprázdných až na několik robotů, kteří tu a tam klopýtali na prorezivělých nohou. Hnal se s funěním nahoru a klapot Terryiných vysokých podpatků, silně připomínající dávku z kulometu, mu pomalu slábl za zády. Objevil, že je dosud uvnitř Zlatého řevu.

Když se opřel o rzi prožraný stroj, aby nabral dech, obemkly ho ocelové paže a sípavý hlas se ho otázel, jestli si bude přát obyčejnou lobotomii nebo nějaký druh zvláštního zacházení. Zároveň uslyšel, jak Terry v dálce vykřikuje sliby o neposkvrněné, opravdové lásce. Rozstřílel stroj na kousky a pokračoval vzhůru.

Uhýbal před roboděvkami a hnijícími androidy, kteří ho zahrnovali fantastickými návrhy, až konečně vklopýtal do obrovské síně, plné hracích automatů všemožných

typů a velikostí. Z posledních sil zapadl mezi stroje a opatrně se rozhlédl kolem sebe, odkud mu hrozí nebezpečí. Když žádné neobjevil, klesl na prachem pokrytou židli poblíž nablýskané ruské rulety a málem vyletěl z kůže, když ho automat oslovil potměšilým hlasem Starého Držkouna.

9

- Ty zhýralá, neomluvitelná parodie na člověka, hřměl Starý Držkoun. - Ty krvesmilný idiote! Ty pse všivá! Ty posero! Ty prase! Kam jsi zalezl, ty kryso, krucinálhimldonnerwetter! Hlas duněl sálem, až se prastaré sloupy roztřásl. Ze stropu se začal sypat prach a kousky omítky.

- Jak to, že neodpovídáš? Kde jsi?

Bernhard vystrčil hlavu ze skříše pod stolem, zíral na automat a celý se roztřásl nepotlačitelnou panickou hrůzou.

- Ty jsi vevnitř? zeptal se s nadějí v

hlase a odjistil paprskomet.

- Samozřejmě že ne, ty pitomče. Jsem na lodi! Konečně se nám podařilo přinutit ten zatracený ústřední mozek na téhle hnusné planetě, aby nás propojil na to

odporné místo, které zamožuje svou přítomností. Tak mluv, ty prase! Proč nejsi ve člunu?

Bernhard otevřel ústa, aby odpověděl, ale přerušil ho nový záchvat zuřivosti ze stroje. Ze stropu začala padat omítka v celých kusech.

- Ty sráči! Ty hovado! hřmál dál Starý Držkoun.

- Dostals poslední šanci v životě. JASNÝ? Jdu dolů osobně! JASNÝ? Stáhnou z tebe kůži zaživa.

J + A + S + N + Ý? Koukej vykřesat trochu života z té hory špeku, který říkáš tělo, a postavit někde radiomaják, ať tě najdu! Kde jsi?

Bernhard mu to prozradil.

- To jsem si mohl myslet, že zapadneš do bordelu, jakmile přistaneš, skřípal Držkoun zuby.

- Doufám, že sis tam užil svoje, protože to bylo naposled v životě, cos viděl ženskou, jasný? Hejbní kostrou! Hlas se vystupňoval do

bezuzdného zuřivého ryku, který ze stropu uvolnil spršku omítky a zdiva.

Kývající se mramorový pilíř se zřítíl s rachotem, který téměř přehlušil

hulákající ruletový automat. Pak v automatu cvaklo a nadávky naráz vystřídal důvěrně známý hlas ústředního mozku.

- Bernharde? volal diskrétně.

- Bernharde? Jsi tam?

Bernhard stále ještě ležel schoulený pod stolem a rukama si kryl hlavu. Vzhlédl k automatu.

- Co je? zeptal se.

- Mluví k tobě tvůj starý dobrý přítel ústřední mozek..., doufám, že se máš dobře, Bernharde. Mohu pro tebe něco udělat?

- Co se stalo se Starým Držkounem? zeptal se Bernhard nedůvěřivě.

- To je ještě tam vevnitř?

- Myslím, že byl nucen se věnovat jiným povinnostem.

- Je to krysa a zkurvysyn, ulevil si Bernhard. Důstojně se vyhrabal zpod stolu a oprášil si kolena.

- Jednoho krásného dne z toho mrzáka stáhnou kůži zaživa, slyšíš?

- Slyším, slyším, ujistil ho ústřední mozek obdivně.

- Směl bych tě upozornit, že jsi v nebezpečí?

- Ale vždyť já vím, povzdechl si Bernhard.
- Ten Držkoun jeden plechová nedá pokoj, dokud mě nedostane.
- Tvoje znepokojení je mimo vše pochyby oprávněné, připustil stroj.
- Nicméně jsem měl na mysli něco zcela jiného. Mohlo by se ukázat, že tenhle svět ti díky mému sklonu budovat všeliké přišerky může být poněkud nebezpečný. Nechtěl bys, abych ti nějak pomohl?
- Vlez mi na záda, ty zatracená rachotino, zavrčel Bernhard, - co se tak najednou zajímáš o můj život? Dost nedávno jsi mi tvrdil, že klidně můžu z fleku zaklepat bačkorama a tobě to bude jedno. Vlez mi na záda.
- Tak to mám za to, že se snažím k tobě být vlídný, vyjel stroj vztekle.
- Nevděčnost sklízím, a ne že ne! Myslíš si, že nemám srdce, když jsem jenom stroj? Myslíš si, že nemám city? Já tu za ním dolézám, chci mu odpustit všechny jeho urážky, chci mu pomoci a zapomenout na všechno zlo, co mi kdy způsobil, a jaký dík si vysloužím? Další urážky, to si vysloužím! Mozek začal zadrhávat a koktat vzrušením.
- No tak dobře, jsem vděčný, zavrčel Bernhard.
- A co z toho?
- Aspoň trošilinku přátelského pochopení, meditoval mozek zasmušile, - by bylo to nejmenší, co bych si zasloužil. Ale on ne! On si mě bude urážet dál! Co se ostatně dalo čekat od takové kreatury, jako jsi ty! Jen si mě urážej! Šlapej po mně! Kašli na moje city, protože já přece nejsem nic než ubohá mašina. Jen si kašli na to, že jsem obětoval dvě stě tisíc nejlepších let života, abych tuhleto planetu pro tebe udržel čistou a uklizenou, kašli na to, že jsem..
- Tak jo, jsi hrdina, řekl Bernhard.
- Urážel jsem tě a pošlapal jsem tvoje city, protože jsem kreatura a pes. No prosím. A teď už drž hubu!
- Mohl bych Starému Držkounovi prozradit, kde právě jsi, ať se schováš kde se schováš, nadhodil mozek výhružně.
- To by se ti nelíbilo, co?
- Ne.
- Chceš, abychom byli přáteli?
- No jasan, souhlasil Bernhard s falešným úsměvem.
- Nejlepší kamarádi na světě.
- Ale já se nepřátelím s takovými kreaturami, jako jsi ty, vriskl mozek, - ani kdyby mě to život mělo stát, slyšíš! A ne abys za mnou přilezl po kolenou, až budeš v bryndě, protože odteďka z tebe nespustím oči a budu se smát jako šílenec, slyšíš?
- Ty se vždycky chováš jako šílenec, odtušil Bernhard.
- Kritizuješ moji inteligenci?
- Trpíš stihomamem, řekl Bernhard.
- A kromě toho mě otravuješ. Drž hubu, nebo tě rozkopu nacimprcampr, jasný? Ze všech sil automat nakopl.
- Ale ty nemáš ani ponětí, co se...
- Držet hubu, říkám! Rozpřáhl se, aby automat nakopl ještě jednou, ale zaváhal.
- Musím zvednout kotvy, než sem dorazí Starý Držkoun. Jsou tu nějaké tajné dveře nebo něco na ten způsob?
- Doufám, že si zlomíš vaz, řekl mozek.
- Jsou tady milióny tajných dveří.
- Oslovuj mě Vaše Milosti, ty mizerná mašino.
- Miláááčku!
Výkřik se ozval ode dveří. Když se otočil, stála tam Terry s otevřenou náručí a vyzařovala růžovoučkou, líbeznou romantiku. Smála se a plakala zároveň.
- Proč jsi mě tak náhle opustil? vykřikla.
- Kde všude jen jsem se tě nenahledala!
Rozběhla se k němu s úděsnou rozhodností v očích. Bernhard ucítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě.
- Pusť mě ven! zařval.
- Honem!

Tajný východ se mu otevřel přímo pod nohama. Proletěl deset metrů kolmo dolů a přistál na čemsi měkkém a pružném, co na něj pomalu promluvílo výhružným hlasem.

10

- Slezeš mi z těch zad! vyjel kovboj a zároveň hystericky napadl Bernharda rukama, nohama, jezdeckými botami a ostruhami. - Ty kryso! Ty nemehlo! Ty korunovaný... Poznal Bernharda a uklidnil se.
- Jo to jsi ty. Odkud se tu, krucinál, bereš?
Bernhard se s bohapustým klením vysvobodil z kovbojových rukou.
- Myslíš, že to dělám pro své potěšení? zeptal se.
- Myslíš, že neznám nic lepšího než se ti válet po zádech? Myslíš, že jsem z ocele? A vyndej mi tu zatracenou ostruhu z ucha!
- Tak to mám za to, že jsem se zachoval přátelsky k vojákově, zavrčel kovboj.

- A přestaň mě kopat do rozkroku, krucinál! Chceš mě vykastrovat, nebo co?
- Drž hubu, výmysle, rozkřikl se Bernhard. Pak těžce polkl, když zjistil, že zírá do hlavně výtečně zastříleného šestiranného koltu.
- No tak, vydechl krotce, - copak nerozumíš žertu? Ta věc je nabitá?
- Může spustit každou vteřinou, utrousil kovboj temně.
- A slez mi z těch zad, než znervózním.

Za velikého brblání se od sebe oddělili. Když měli ten bolestivý a ponižující proces za sebou, vydali se na pochod opuštěnou servisní chodbou. Cestou do hlubin si prohlíželi rány a oba dva se hořce litovali.

- Já myslel, že jsi mrtvý, ozval se Bernhard. - Nikdy v životě jsem neviděl někoho tak pečlivě zaškraceného, jako jsi byl ty. Byl jsi v obličejí nádherně tmavomodrý.
- Málem jsem natáhl brka, odsekl kovboj, - protože jeden tlustý posera při tom stál vedle a díval se, jak mě škrtí, až modrám. Takové přátele si člověk vyslouží! Posery! Přejel si rukou po zlomených žebrech a otřásl se bolestí.
- Jak jsem mohl vědět, že se na tebe vrhne? Za koho mě máš? Za jasnovidce?
- Když mám ksicht modrý jako švestka, potřebuju pomoc, odtušil kovboj.
- Ale tys mi byl prd platný. Proč jsi ho nerozstřílel nacimprcampr tou svou pistolí?
- Nestačil jsem to. Kam ostatně vede tahleta pitomá chodba?
- Jak to mám vědět?
- Co tady dole, do pytle, děláš, když nevíš, kam ta pitomá chodba vede? To si myslíš, že mám chuť tady dole zůstat nadosmrť?
- Já myslel, že to víš ty!
- Já? Já nemám ani ponětí!
- Tak co tady dole máš, krucinál, co pohledávat? Tos sem spadl, jen abys mi zlomil vaz?
- Dobrotivý bože!
- Neřvi mi tady, ty kreaturo! zavrčel ústřední mozek ze zaprášeného komunikátoru.
- Jsme uvězněni v téhle prokleté chodbě! vydechl kovboj a o několik odstínů zbledl.
- A nemáme nejmenší šanci se dostat ven!
- Zemřeme tu hladu!
- Krysy!
- ... zbudou po nás jen doběla ohlodané kosti...!
- Hehehehe! hihňal se komunikátor.
- Budeme tu ležet na věky věkův, usoudil Bernhard.
- Ámen, dodal zbožně komunikátor.

Zastavili se a zamyšleně se ohlédlí. Chodba se táhla jako když střelí oběma směry a zjevně nikde nekončila. Na podlaze leželo na prst prachu. Souvislou vrstvu rušily jen jejich šlépěje. Chodbu zjevně nikdo nepoužíval už hezky dlouho.

Rozhostilo se trapné ticho. Nakonec si Bernhard povzdechl: - Vím, že na tomhle hnusném místě zemřu, pronesl. Znovu si vzdychl a změřil si kovboje pohledem, který by mohl vraždit.

- Všechno je tvoje chyba. Jdeme! Prudce se otočil a odpochoďoval prachem s hlavou plnou pochmurných myšlenek. Ukázalo se, že se dá jít jen jedinou cestou. Dolů. Sestupovali dolů, matně svítící kovové stěny postupně nahradily polorozpadlé cihlové a dřevěné zdi a nakonec hrubě otesané balvany. Atomové osvětlení na stropě zmizelo a vystřídaly ho prastaré elektrické žárovky, posléze třepetavé plamínky plynu a nakonec

pochodně, zastrčené do košů na stěnách, šířící v pusté chodbě strašidelné světlo. Ze stropu kapala ledová voda a ze stínů bylo slyšet hladové krysy. Občas zahlédli v dálce neforemné postavy a jednou dokonce prořízl tíživé ticho příšerně pronikavý výkřik, který odumřel v úděsně klokotavém zvuku. Přesto umíněně sestupovali dál do hlubin, protože jinam jít nemohli. Bernhard si zamyšleně prohlížel plápolající pochodně a podlahu pokrytou staletým prachem, rušeným pouze jejich šlépějemi.

- Za to může ten prokletý ústřední mozek, vrčel kovboj.
 - Zamiloval se do těch mizerných hororů. Nedovedeš si představit, jaké nestvůry stvořil. Hloubavě pohlédl do chodby před sebou, kde nepopsatelná obluda právě zatahovala do páchnoucí díry v zemi polosežrané stvoření. Spokojeně se přitom chechtala a slintala všemi čtyřmi tlamami. Bernhardovi přeběhl mráz po zádech.
 - Můžou za to ty prokleté mikrofilmované knihy, pokračoval kovboj.
 - Ústřední mozek má těch škvárů plnou knihovnu a všechny svoje pitomé nápady má odtamtud.
- Ještě ani nedočte knihu a už rozjede práci v laboratořích a z protoplazmy si uplácá každé monstrum, o kterém četl. A to už vůbec nemluví o milostných románech - do romantiky je celý pryč. Celá tahle pitomá planeta je plná ctnostných dívek z týdeníků, které hledají toho pravého. Je to cvok, dej na má slova. Vztekla si odplivl.
- Laboratoře? zeptal se Bernhard.
 - Samo. Má jich fůry. Mělo to nejspíš něco společného s obranou. No a co?
 - Ale v tom případě všechna tahleta stvoření nejsou nic než androidi, umělé příšery a umělé lidi, svitlo Bernhardovi.
 - Laboratoře, fuj tajbl.
 - Tak poslechni, řekl kovboj nakvašeně, - já jsem taky z protoplazmy a co se ti na mně nelíbí? To je přece správný způsob, jak se dostat na svět. Tys už někdy slyšel o někom, kdo se narodil z matky?

- Já třeba.
- Dělá se mi z tebe nanic.
- Chceš snad kritizovat mou mámu?
- Nech si ty svoje nechutnosti, nebo tě naučím, aby sis to nejdřív rozmyslel, než otevřeš zobák. Taková perverzita. Z matky! Udělal zhnusený obličej.
- To je náhodou mnohem přirozenější, než se narodit z kohoutku ve zdi, nedal se Bernhard.
- Ty chuchvalče protoplazmy.
- Ty zvíře!
- Ty fíkuse!
- Maminčin mazánku!
- Tak poslechni, protáhl Bernhard výhružně.
- Ty si koleduješ o to, abych ti zakroutil tím tvým umělým krkem, co?
- Jestli se mě dotkneš těma svýma hnusnýma mazánkovskýma rukama, tak z tebe udělám řešeto, jako že je bůh nade mnou, rozumíme si?
- Držte huby! vyštěkl ústřední mozek z kanálu za jejich zády.
- Jestli ještě jednou vezmeš moje jméno nadarmo, pojeděš zpátky do laboratoře, rozumíme si!
- On začal! trucoval kovboj.
- Ten pitomec kritizoval mou mámu! pěnil Bernhard.
- To tady mám jen tak stát a nechat ho plivat na mou mámu, jo?
- Maminčin mazánku!
- Obludo ze zkumavky!
- Doufám, že si zlámete vaz oba dva, zaklel kanál.
- Držte huby a nechte mě přemýšlet! Sám se vypoil. Ozvalo se už jen zlostné cvaknutí a pronikavé zabublání. Z kanálu se vyvalil dusivý puch a zahnal kovboje i Bernharda - oba kašlající a lapající po vzduchu.
- Tak vidíš, cos udělal, syčel kovboj, - teď jsi spokojený?
- Kdo si s tím začal? odsekl Bernhard. - Ty, nebo já? Tak mluv!
- Nemluv na mě, okřikl ho kovboj. - Dělá se mi z tebe nanic.
- Mně z tebe dvojnásob.
- Kdybych byl tvoje máma, zaškrtil bych tě hned, jakmile by ses narodil.
- Kdyby tys byl moje máma, byl bych ti za to vděčný.
- Ještě slovo a jdu na tebe. Pane bože, pomoz mi, ať...
- TICHŮ! vřískl jim kanál za zády.
- Pospíchali pryč zlověstným tichem a snažili se na sebe navzájem nedívat.
- Chodba tvrdošíjně pokračovala dolů a každým krokem byla špinavější a špinavější.
- Do oslizlých stěn byly v pravidelných odstupech zasazeny silné dubové dveře a z maličkých zamřížovaných špehýrek pronikaly hrůzné zvuky, při nichž stydla krev v žilách a které nestojí za to blíže popisovat. Některé zvuky připomínaly vzlyky, ale spíš to byla šupinatá těla, která se plazila po ledových kamenných podlahách; jinde zaslechli pláč, podivné skřípání a syčení, při nichž se Bernhard s kovbojem tak dlouho přibližovali k sobě, až si jeden s druhým zapletli nohy a spadli na zem v jednom propletení. Kleli, bojovali o život a žebrovali o smilování hlasy třesoucími se děsem, zatímco se kolem nich zvedl prach a v něm se rozplynulo světlo z plápolajících pochodní. Bylo to děsně trapné a Bernhard by dal krk na to, že to kovboj udělal schválně.
- Tos udělal schválně, hulákal, když se vystrachal na nohy a opřel se o dveře.
- Tentokrát jsi zašel příliš daleko, kamarádíčku, tentokrát ti to nedaruju. Já tě aaaaaarrgh!
- Co že mě? zeptal se kovboj a nemohl spustit oči z nevýslovně špinavé paže, která se vykradla skrz zamřížovanou špehýrku a zvolna Bernharda škrtila. Mezi stěnami se rozlehl šílený smích a Bernhardův obličej začal pomalu nabývat namodralého tónu.
- No pokračuj, poškleboval se kovboj, - ven s tím, cožeš to se mnou chtěl udělat, ty chudinko? To se tak bojíš, že se mi to ani neodvažuješ prozradit? Pronikavě se rozchechtal, až se plácal do kolen.
- Gaaaarghhhh? chroptěl Bernhard.
- Víc nahlas, vybízel ho kovboj. - Neslyším tě!
- Zastřel ho! zachřel Bernhard. - Copak nevidíš, že mě chce připravit o život?
- Kovboj se líně opřel o protější stěnu, zašátral v kapse košile a vytáhl cigaretu.
- To si musím jaksepatří promyslet, protáhl a pečlivě si cigaretu zapálil.
- Ty opravdu chceš, abych toho chlapa zastřelil? Vyčítavě zavrtěl hlavou.
- Přece moc dobře víš, že já něco takového udělat nemůžu, kamaráde. Za koho mě máš? Za sprostého vraha?
- Uchrm ghrzzscht? navrhl Bernhard. Oběma rukama zoufale rval ocelovou paží a téměř se mu podařilo do ní kopnout. Kovboj si udělal ještě větší pohodlí. Nábožně vtáhl kouř hluboko do plic.
- Abys mi dobře rozuměl, kamaráde, ozval se.

- Já chápu, jak ti je, věř mi.
Povzdechl si.
- Mě to bolí víc než tebe, ujistil ho.
- Věř mi.
- Opravdu? zachrčel Bernhard.
- To myslíš vážně?
- Samo! Viš, já chápu, že ty se svým vychováním nemůžeš reagovat jinak. Jsi voják a myslí ti to, jen když máš v ruce pistoli, a to ti to ještě myslí přesně tak daleko, jak velký máš dostřel. Já jsem v hloubi duše pacifista, tak jak ode mě můžeš čekat, že bych ti mohl pomoci? Nestojí v Písmu svatém, že kdo se chápou meče, mečem zajdou? Takže se měj fajn, dokud můžeš, kamaráde, protože nepočítej, že já se do toho budu míchat. Obdivně si hvízdal.
- No ne! Vsadím se, že modřejší ksicht, než máš teď, už mít nebudeš! Měl by ses vidět! Ne-u-vě-ři-tel-né!
- Ale vždyť on mě odkrágluje! zakrákoral Bernhard.
- Začínáš mi tu nějak filozofovat, kamaráde. Jak můžeš vědět, že se tě snaží odkráglovat? Není to zase jenom jeden z tvých ukvapených závěrů, k nimž docházíš, aniž ses pokusil dostat se na kloub chování toho nebohého muže? Co vlastně víš o jeho duši? Může to prostě a jednoduše být jen způsob, jakým se snaží navázat kontakt s jinou lidskou bytostí. A kromě toho, copak stejně všichni jednou nemusíme zemřít?
Bernhard měl plná ústa práce, protože se snažil do ruky zakousnout, a tak odpověděl jen krvežíznivým zachrochtáním.
Kovboj si zamyšleně prohlížel ohýnek cigarety.
- Ach ano, povzdechl si, - násilí je kořenem veškerého zla: A ty po mně žádáš, abych se v hněvu obrátil proti nebohému chudákovi, jehož motivy neznám a jenž mi neučinil nic zlého Jsi zlý, kamaráde, stydím se za tebe. Smutně zavrtěl hlavou.
Z cely se ozval pekelný řev a Bernhard proletěl chodbou. Mezi zuby měl krvavé cáry a v očích vraždu. Vletěl hlavou do protější zdi, až to zadunělo, zůstal nehnutě ležet na zemi a snažil se popadnout dech. Vězeň zatím mával zkrvavenou paží a mávání doprovázel řevem, při němž tuhla krev v žilách.
Bernhard zvolna a květnatě klel. Vyhrabal se na nohy a potácivě zamířil ke kovbojovi s paprskometem v ruce a dychtivým leskem v očích.
- Tak ty jsi filozof? Tak ty jsi pacifista? Tak ty si tu budeš stát a pindat a mě zatím můžou odkráglovat? Viš, co s tebou teď udělám? Ušklíbl se zkrvavenými zuby.
- Heleď se, starý kamaráde, pokusil se ho ukonejšit kovboj krotce a ustupoval, dokud ho zeď nezarazila, - proč si radši nejdřív se starým kámošem nepromluvíš?
- Mluv hlasitěji! zavřeštěl Bernhard,
- neslyším tě!
- Stráž! ječel vězeň za jejich zády.
- Stráž! Ty tam..., ty nejsi stráž!
- Drž zobák! okřikl ho Bernhard.
- Hned se vrátím a vyřídím si to s tebou; jen tady toho mrzáka nejdřív trochu ogriluju.
- Mně je to moc líto, byl to omyl, omlouval se vězeň zahanbeně.
- Já myslel, že jsi strážný.
- Byl to omyl, připustil Bernhard,
- ale teď buď zticha, než zašlápnu tady toho červa.
- Proč mě nechceš poslouchat? křičel vězeň.
- Proč nechceš poslouchat mě? křičel kovboj.
- Proč nikdo neposlouchá mě? křičel Bernhard.
- Proč mě všichni chtějí odkráglovat? Dejte mi všichni pokoj! Ale přestal mříť paprskometem na kovboje.
- Kdo, do pytle, jsi zase ty?
- Jsem toliko bezejmenný vězeň, odsouzený k smrti v této cele, odpověděl vězeň, - ale kdysi jsem byl znám pod jménem Edmond Dantes. Je mi líto, že jsem se tě pokoušel uškrtit, ale já hrozně pospíchám; musím se odsud dostat, vykopat abbého poklad a pak se stanu nejbohatším mužem na světě a pak začnu pobíjet své staré nepřátele jednoho po druhém těmi nejrafinovanějšími způsoby, jaké mě napadnou, za to, že mi zkazili život. Ty čírou náhodou nemáš někde v kapse klíč od cely?
- To je hrabě Monte Cristo, vysvětlil kovboj.
- Nevšímej si ho.
Bernhard ho ignoroval.
- Existuje nějaký způsob, jak se dostat z tohoto hnusného místa? zeptal se.
- Existuje jediný způsob, vysvětlil budoucí hrabě Monte Cristo, chytil se kostnatými rukama mříží a usmál se rozežranými zuby, napolo skrytými za rozčuchanými chomáči vlasů a vousů, jež mu pokrývaly vyhublý obličej.
- Když tady dole někdo zemře, přijde stráž a zašije jeho tělo do pytle z plachtoviny a shodí ho do moře. Mám plán: až abbé zemře, zaujmu jeho místo v pytli, stráž mě hodí do moře, já se z pytle proříznu ven, poplavu jako ryba a pak se dám najmout na dobrou loď, která náhodou zakotví u ostrova Monte Cristo, tam loď opustím, najdu truhlice po okraj

naplněné zlatem a diamanty, pak odcestuji domů do Paříže a začnu znovu žít. A první, co udělám, je, že půjdu za tím bankéřem s šekem a řeknu mu, že...

- Ticho! zařval Bernhard.

- To tu mám poslouchat celý tvůj zatracený životopis, nebo co? Já chci odsud pryč!

- V abbého pytlí je místo jen pro jednoho, upozornil ho hrabě.

- Nemůžeš snad být takový podlec, abys mi ho vzal?

- To si piš, že můžu, ujistil ho Bernhard.

- Kde je?

- ... a pak tě svrhnu ze stometrového srázu do moře, na skály a bouře tě vrhne na hrany útesů, ostré jako břitva, a plachtovina bude setsakra tuhá a ty upustíš nůž a do plic ti vnikne mořská voda a celý život ti proletí před očima, až nakonec budeš šťasten, že zemřeš, a pak přijdou krabi a začnou tě okusovat, a úhoří a pak...

- Ústřední mozku! zavyl Bernhard, - kde jsi? Chci odsud! Pomoz mi ven!

Úsek vlhké, mechem porostlé zdi se otevřel na skřipajících závěsech a praštil Bernharda do zad, až přistál tváří v prachu. Chodbu zalilo nádherné atomové světlo. Bernhard se vystrachal na nohy a osleple se potácel k tajným dvířkům, vzlykaje štěstím. Dorazil přesně včas, aby ho do tváře udeřila ohlušující salva

pochodové hudby a srazila ho naznak na podlahu. Tento ponižující pád byl v

posledních deseti vteřinách už druhý. Objevil se Robodruh, hrdě mávající

císařskou vlajkou a břeškně vytrubující Pochod kosmické flotily. Prastaré, oslzlé kamenné kvádry se otřásaly pod náporom bubnů, trumpet, kanónů a mohutného sboru brutálních poddůstojníků. Robodruh dirigoval sbor s nelíčeným nadšením a odklepával takt čtyřmi ocelovými nohama. Zvedla se dusivá mračna prachu a na ně Robodruh promítal nádherné reklamy s vojáky unavenými válčením, kteří se osvěžovali poháry naplněnými po okraj napěněným vojenským pivem, nápojem bohů, jehož četné přednosti ječivým a ochraptělým hlasem hlásala mladá a krásná žena.

- Jsme zachráněni! huláká kovboj.

- Kavalerie přijíždí! Brány jsou dokořán! Dokázali jsme to, kamaráde! Jsme svobodni! Tančil po chodbě, smál se jako šílený a divoce střílel kolem sebe.

- Jsme ztraceni, zasyčel Bernhard, jenž skrz mračna prachu zahlédl štihlou postavu v bílém a teď ustupoval s obličejem zrůzněným hrůzou.

- Bernharde! vykřikla Terry štěstím bez sebe.

- Nakonec jsem tě přece našla! Můj

milovaný! Můj mužičku! Teď už se nikdy nerozloučíme! Doběhla k němu, silnou rukou ho postavila na nohy, spoutala jeho mávající paže elegantním hmatem juda a začala ho zasypávat vlhkými polibky. V pozadí si Robodruh a kovboj osušili slzy,

potřásali si rukou a se šťastným úsměvem pozorovali, co se bude dít. Mezi rytmičnými vlnami dunivého pochodu se tu a tam ozvaly útržky Mendelssohna Svatebního pochodu.

- Miluji tě, zašeptala Terry a něžně Bernhardovi ožužlávala levé ucho, - a ty miluješ mě..., je snad na světě něco krásnějšího než naše láska? Miláčku, kdybys jen tušil, jak jsem toužila po tvých palčivých polibcích, po tvých silných pažích, které mě budou drtit, po tvých zamilovaných očích, jež se budou utápět v mých a řeknou mi vše, co ses mi nikdy neodvážil sám říct... Přemohly ji city a rozplakala se mu na rameni.

- Vemte ji odsud pryč, než se zblázním! rozkřikl se Bernhard, napůl šílený bolestí po hmatu, který mu Terry nasadila.

- Tvá ústa říkají ne ne, ale tvé oči říkají ANO! zapěl Robodruh procítěně.

- Bude z nich proklatě krásný pár, prohlásil kovboj pohnutě.

- A já budu proklatě štram družba, co ty na to?

- Bude to správná starosvětská svatba v kostele, zvěstoval Robodruh, - s dlouhými svatebními šaty z hedvábí a svatební korunku bude mít ze stříbra a k tomu hudba od Chopina a nevěstinka bude slzičky skrývat za svatebním závojem a k

tomu se bude všem podávat zdarma pivo, flaška za pouhopouhého bůra, a šampaňské Veuve Clicquot (cena se přirozeně strhne ženichovi z žoldu) a pak přijde svatební noc a on povede uzardělou nevěstinku do ložnice, zatímco svatebčané (my dva) budou stát za dveřmi a poslouchat.

- A bude s ní, panečku, tak skotačit, až s nimi postel spadne! povykoval kovboj.

- Ty, co říkáš, nemohli bysme je tak trochu šmírovat?

- A budou mít deset dětí, které budou sloužit impériu a císaři.

- Nejmiň patnáct. Ať si ten trouba užije.

- A budou se smát bezzubými pusinkami, až ho srdce zabolí samým štěstím.

- Budou se počurávat od rána do večera a od večera do rána.

- Jeho život dostane nový smysl!

- Do smrti nepozná šťastnou chvíli.

- A pak se vrátí na bojiště, aby bojoval za císaře a za svou rodinu!

- Udělá cokoli, jen aby se jich na chvíli zbavil!

- Pusť mě odsud! řval Bernhard. Pokusil se Terry kopnout do břicha, ale ta ho jen tak mimochodem srazila na kolena a málem mu při tom v rychlosti zlomila ruku.

- Miluji tě, Bernharde, šeptala něžně a přitiskla své třesoucí se tělo k jeho.

- Bože, vyl Bernhard, - kde jsi? Proč mi nepomůžeš? Copak nevidíš, co se mnou chtějí udělat?

- Tady jsem, oznámil ústřední mozek z díry ve zdi.

- Co si přejješ?

- Koukej, ať se odsud dostanu, zavrčel Bernhard, - a ty pitomé otázky si můžeš strčit za klobouk.
 - Ty si nevezmeš tu okouzlující ženu?
 - Ani za nic!
 - A bude se ženit! vřískl kovboj.
 - Chytil ji za prso, ten sviňák. Teď se s ní musí oženit!
 - Za nic jsem ji nechytal! rozkřikl se Bernhard na kovboje.
 - To si myslíš, že jsem tak perverzní? Zarazil se jako když utne a s rozšířenýma očima zíral do ocelově modré hlavně pistole, kterou mu kovboj strčil do obličeje.
 - Vždycky jsem chtěl být družbou na pravé starosvětské svatbě, zavrčel.
 - Tak se mě o to nepokoušej připravit!
 - To musí být nějaká mýlka, šeptl Bernhard.
 - Nemůžeš tu věc dát kousek dál, jsem z ní jaksi nervózní.
 - Chceš si vzít tu nádhernou dívku?
 - Samozřejmě, že chce! vyjela Terry pobouřeně.
 - My se milujeme!
 - Dobrotivý bože! zasténal Bernhard.
 - Vždycky budu s tebou, když mě budeš potřebovat, prohlásila díra ve zdi.
 - Ach, vy moje drahé, milující se děti, sešly jste se tu, abyste uzavřely sňatek. Bereš si...
 - Ano! vydechla Terry šťastně a začervenala se až po výstřih. Po pravé tváři se jí pomalu propracovávala slza díky.
 - Ticho, ženská! Tebe jsem se ještě neptal! Bereš si, Bernharde Rordine, zde přítomnou Terry Chisholmovou ze Slunečného domova za svou ženu před zákonem a budeš ji milovat v dobách dobrých i zlých? Jestli nefekneš ano, zabiju tě.
 - Ano, přisvědčil Bernhard s pohledem na pistoli.
 - A ty, ženo?
 - Ano!
 - Prohlašuji vás tudíž za muže a ženu a Bůh buď vašim duším milostiv.
- Nastalo nesmírné pozdvižení. Ze stropu se snesl déšť konfet a vzduch se naplnil ohlušujícími tóny Mendelssohnova svatebního pochodu; Robodruh a kovboj stáli s hlavami opřenými o sebe a zpívali, až se jim po tvářích samým štěstím kutálely slzy; hrabě Monte Cristo poskakoval snožmo po své cele, tloukl do mříží jídelní miskou a vřeštěl jako šílený; Terry se zhroutila a zalévala Bernhardovi rameno potoky slz. Lodní kněz pronesl slavnostní řeč tlampačem v Robodruhově zadku, v níž všem přítomným vysvětlil, jak šťastný je mladý pár právě v tomto okamžiku, a přikázal novomanželům, aby císařské kosmické flotile porodili mnoho silných dětí; zvuk profízly fanfáry a reklama na pivo, plenky a antikoncepční prostředky, tu a tam přerušované zevrubnými popisy manželských práv a nejlepších metod, jak z nich vyrazit co nejvíc. Dobré rady doprovázela rytmicky vrzající postelová pera a nadšené funění, zatímco dechový orchestr nasadil Pochod mariňáků a otrlý poddůstojník připomněl Bernhardovi prastarý vojenský zákon Droit du seigneur, stanovící, že právo první noci je vyhrazeno službukonajícímu důstojníkovi, a poučil ho, že by na to neměl zapomenout, jestliže nechce dopadnout secsakra špatně. Bernhard se choulil na podlaze v malé zahořklé hromádce, bojující ze všech sil proti Terryiným něžným objetím, a přál si, aby byl radši po smrti. Nic na světě nemůže být horší než tohleto, myslel si. Nic! Pak si vzpomněl, že Starý Držkoun je mu v patách, a rozplakal se tiše a usedavě jako dítě.
- V pozadí zval Robodruh všechny přítomné na Veuve Clicquot. Kovboj se energicky snažil ožrat jako prase a vyprávěl historky bez pointy všem, kdo se k němu přiblížili na doslech. Chodba teď byla k prasknutí přečpaná lidmi a hůře popsatelnými bytostmi, které vyzpěvovaly, praly se a nalévaly pitivem na Bernhardův účet. Bernhard se pokusil zastřelit, ale Terry dosud držela jeho pravici v ocelovém stisku.
- Není to nád-her-né... být konečně svoji? vzlykla, - jen my dva, dva milující se ptáčíkové, spojení naší láskou! Ten hodný starý ústřední mozeček už nám naplánoval líbáčky! Pozval nás k sobě opravdický hrabě a dovolí nám bydlet u sebe na zámku, dokud si nezařídíme vlastní domeček, opravdické hnízdečko, a v obýváčku budeme mít sametové závěsy, víš, a stylový nábyteček a v neděli vždycky pojedeme navštívit maminku na venkov a...
 - Proč radši nečuchám ke kytičkám zespodu? vypravil ze sebe Bernhard šeptmo a zavřel oči.
 - Tak brzo? podivil se ústřední mozek.
 - A to nejsi ženatý ještě ani pět minut!

Bernhard se opíral o předprseň mohutné šedivé hlavní věže Drákulova hradu a energicky kousal do žalostných zbytků svého kníru. Před ním se rozprostíraly bašty, opevnění, zákopy a hradby v soustředných kruzích daleko do krajiny, kde se v slunečním žáru krčily polorozpadlé chatrče vesničanů. Drákulův hrad se tyčil jako gigantické spící pravěké monstrum nad okolní rovinou a z jeho středu se hrdě vypínala k nebi hlavní věž s Bernhardem jako závěrečným vykřičníkem na svém nejvyšším bodu. Byl to krásný a impozantní pohled, ale Bernhard právě nejevil sklon k úvahám tohoto druhu. V ruce držel silný dalekohled a zíral téměř svisle do hlubiny.

Pod ním se rozkládala plochá střecha, momentálně obsazená až přemrštěně kyprou pokojskou, která toho na sobě neměla o mnoho více než okouzující úsměv a strategicky umístěný ručníček. Bernhard se vyklonil dál přes předprseň v touze uspokojit svou zvědavost, týkající se podrobností její přitažlivé anatomie, z níž měl v několika minulých dnech možnost poznat víc a víc. Toužebně si povzdechl.

- Jsi netvor a sexuální zločinec, usoudil ústřední mozek dutým hlasem ze zrezivělého komína za Bernhardovými zády.

- Jak se můžeš chovat ke své okouzující choti tak podle a nízcě?

- Nic jí to neškodí, dokud se o tom nedoví, odušil Bernhard.

- Vypadni a neruš mě.

- Jsi zvíře, usoudil komín zhnuseně.

- To teprv uvidíš, jaké ze mě bude zvíře, jestli se mi někdy podaří dostat do blízkosti té komorné, ujistil ho Bernhard.

- Kromě toho se mi dělá nanic, jen se

na svou okouzující ženušku podívám. Nemůžeš vypadnout a nechat mě slintat v klidu?

- Sezдал jsem vás, podotkl komín.

- Sezдал. Taky tě za to nenávidím.

- A naplánoval jsem vám tyhle krásné líbanky.

- Kdo se tě o to prosil? Já rozhodně ne!

- A ty, jen jsi sem dorazil a už sis mohl nohy uběhat za těmi nevinnými a nezkušenými děvkami, které tu pracují jako komorné.

- To snad ne, ohradil se Bernhard a zhýrale se ušklíbl na komín.

- Kdybys řekl děvkami, které tu jsou za komorné, to bych bral. Jinak ale máš dobrý vkus. Tos je stvořil docela sám?

- Copak nemáš ani špetku respektu před tím milým starým hrabětem, který ti důvěřuje?

- Jen tak tak jsem za sebou stačil přirazit dveře, poznamenal Bernhard, - jinak mě ten starý fiškus určitě kousl do krku. Musí to být cvok. Stejně jsou tady všichni cvoci. Viděls tu sbírku idiotů, co dědula kolem sebe nashromáždil? Tohleto má být podle tebe líbánekový hotel? Spíš je to kabinet voskových figur a ty se mi snažíš zabránit, abych se díval na jediné lidské stvoření, které tu široko daleko je!

- Je to jedinečné shromáždění rozumu a vtipu, namítl komín uraženě.

- Všechny jsem vybral z knížek, které jsem četl. Měl bys být hrdý, že s nimi smíš pobývat pod jednou střechou.

- Máš mizerný vkus, řekl Bernhard.

- Poskytuji ti možnost seznámit se s lepšími a bohatšími stránkami života,

pokračoval komín, - a ty? Ty mě nenávidíš! Myslíš si, že nemám žádné city jen proto, že jsem stroj! Proč nemůžeš ocenit všechno dobré, co pro tebe dělám? Ale to bych toho na tobě přirozeně chtěl moc. Ty se jen necháš zmítat svými zvířecími pudy a slintáš nad tou odpornou děvkou a urážíš všechny učené muže, jež jsem tu nashromáždil jen a jen kvůli tobě. To má být dík za všechnu mou námahu? Takhle se mnou jednáš za všechno, co jsem pro tebe udělal? Zasvětil jsem dvě stě tisíc svých nejlepších let člověku a tohleto je dík!

- Nechápu, jak mě můžeš vystát, opáčil Bernhard.

- Jen mě ponižuj, řekl komín. - Nestarej se o moje city. Jen si slintej nad tou děvkou. Hrad se jen hemží moudrými muži, ale on ne, on bude běhat za komornými. Co na ní vidíš, co by tvoje okouzující ženuška neměla? Nebo z druhého konce, co na ní vidíš, co bych neměl já?

- Schopnost vzbudit ve mně zvířecí pudy, odušil Bernhard.

- Tobě nic neříkají duchovní hodnoty?

- Ne.

- Jsi prasák, zhnuseně usoudil komín. - Tak proč za ní rovnou nejdeš a neznásilníš ji?

- Hned se do toho pustím, ujistil ho Bernhard, - jen když vydržíš chvíli zticha.

- Doufám, že si zlámeš vaz, zaskřípěl komín.

- Drž hubu, mašino!

- Zvíře!

- Rachotino!

- Tohleto ti nezapomenu, prohlásil komín výhružně.

- Jen počkej! Odpojit se s protáhlým zaskřipěním a vyfoukl mračno sazí. Bernhard na něj vyplázl jazyk a vrátil se k pozorování. Komorná ho okouzlovala především hrabětem, který ti důvěřuje. Začalo to postupným odkrýváním prsou, následovaných partiemi kolem pasu a boky. Ted' ručník přikrýval sotva žaludek. Lámal si hlavu nad tím, jestli vůbec pod ručníkem má něco víc než nahou a nepochybně nestoudnou kůži. A ví vůbec, že tu stojí a šmíruje ji? Člověk nikdy neví, kde tyhle komorné má. Sledoval vývoj za poslední dva dny a každý den byla odvážnější, neřkuli neopatrnější ve snaze po přitažlivém opálení. Se smíšenými pocity se těšil na konečné odhalení. Až konečně spatří vše, co se dá vidět, nezbude mu z téhle docela příjemné zábavy už nic než se vydat dolů a udělat, co se od něj čeká, a pak obratem zapomenout na tu rozhicovanou běhnu. Chtivě ji provrtával očima a doufal, že ručník sklouzne ještě o kousek níž, ale brzy zjistil, že umíněně setrvává na svém místě a dívka navíc jeví všechny známky toho, že usnula, a proto raději vzpurně obrátil dalekohled k obloze bez mráčku, na niž se k zemi pomalu a nedůvěřivě snášely tři čluny. Každé myslitelné místo na trupu se ježilo ústími mocných laserových kanónů, jež mířily všemi možnými směry a pomalu zaměřovaly všechny body v dohledu v honbě za něčím, co by mohly rozstřílet nacimprcampr. Ne že by

nebylo nač mřít, v nejbližším okolí nechyběli ani draci dštící oheň, pegasové a jiné vybrané výsledky zpozdlého úsilí ústředního mozku v protoplazmických laboratořích, ale veskrze nic, co by stupidním počítačům, které řídí kanóny, stálo za ostřelování. V blízkosti se nacházelo i několik velice nedůtklivých pohanských bohů, kteří stáli na zemi, podezíravými zraky sledovali sestupující čluny a čekali na sebemenší provokaci. Bernharda napadlo, co se asi stane, až Starý Držkoun vyleze z člunu a začne na ně rvát a nadávat jim svým obvyklým srdečným způsobem.

Vypadalo to, že to bude zase jednou zajímavý den, plný událostí.

Bernhard mrkl na komornou, zjistil, že značně nechutně chrápe s otevřenou pusou, a rychle opět zaměřil pozornost na přistávající čluny. Ne méně než tři čluny, a

to po pouhých dvou dnech! Už to, že dolů poslali tři čluny, a nepočkali půl roku na písemné schválení z císařova štábu, bylo něco zcela jedinečného v análech válečné byrokracie a svědčilo o samostatnosti, odvaze a blbosti generála Maxi Jestřába. A že to všechno stačil provést během pouhých dvou dní, bylo takřka

neuvěřitelné. Člověku se až zatočila hlava při pomýšlení na hory dotazníků, vyjádření a pokynů, vše v trojím provedení, které bylo třeba přeskočit, aby mohly přistát ty tři čluny. Bernhard přemítal, zda se generálu Jestřábovi může podařit zakrýt tak neodpustitelný zločin proti vojenské neefektivnosti a koho

vybral za obětího beránka, kdyby náhodou císařská byrokracie objevila, co se stalo za jejími zády.

Drákulův hrad byl zbudován na vrcholku pochmurné srázné hory. Temné věže a cimbuří se pohrdavě vyvyšovaly nad okolní krajinou a shlížely jako žulové šedá noční múra na ubohá doupatá vesnického lidu, obklopeny skvělými opevněními a

páchnoucím příkopem, v němž údajně přebývala nejrůznější nepopsatelná a stále hladová monstra. Nikdo je nikdy neviděl, ale v noci, a zvláště za úplňku, se z

příkopu ledacos ozývalo. Za tímto příkopem byl ještě jeden, opatřený

zašpičatělými kůly, masožravými rostlinami a jinými odstrašujícími prostředky, dostatečně strašnými na to, aby i ten nejhrolivější sedlák upustil od požadavku krvavé a zasloužené pomsty na hradním pánovi. Za touto obrannou linií se táhlo pusté vřesoviště s vřesem vybledlým do podivně chorobné barvy. Za noci se tam ze země zdvihaly těžké páry, mihotající se strašidelným, mrtvolně bledým přísvitem.

Tady se protloukali svými ubohými životy poddaní hraběte, potáčeli se ustavičně na hranici hladu, ale nikdy ji nepřekračovali, stejně jako se tu protloukali ubohými životy jejich předkové po staletí před nimi. Úrody bývaly skrovné a napadené cizopasnými a to málo, co bylo k jídlu a co neukradly krysy, jim zabavil hrad. Dobytek tu nebyl, protože vřes byl jedovatý a k pastvě se nehodil.

Vesničané se živili především odpornými, znetvořenými, masožravými žábami, které

poskakovaly po vřesovišti a plnily noc svými skřeky. Mladé dívky byly odváděny na hrad při první známce, že začínají nabývat ženských tvarů, a mladí mužové byli na hrad odváděni v ještě útlejším věku, aby pomáhali šlechticům bránit hrad

proti pobouřeným rodičům mladých dívek. K nějakému významnějšímu selskému povstání sice za posledních tři sta let nedošlo, ale člověk nikdy nemůže vědět, kdy si lidi usmyslí postavit se svému pánu z boží milosti. Mladé ženy a mladí mužové se ostatně vždycky po několika letech vraceli do svých vesnic, sice poněkud zpustošení, ale o mnohou zkušenost bohatší, tak proč by si sedláci

stěžovali? V hrabství šel život klidně a spořádaně, vesničané hladověli na

vřesovišti, zatímco na zámku se hrál Chopin; hrabě byl totiž vzdělaný muž se smyslem pro vyšší životní hodnoty.

Hrabě však nebyl natolik povýšený, aby se tu a tam nevykradl z hradu a nezavítal mezi vesničany a občas, když na nočním nebi visel nateklý a mrtvolně bledý měsíc, ho bylo vidět, jak se žene po vřesovišti, vykřikuje a směje se jako šílenec; a v odpověď na jeho smích se z valících se chuchvalců mlhy za jeho zády ozýval jiný smích, který byl ještě příšernější. Při těchto příležitostech

připomínal hrůzyplný beztvarý stín nebo spíš třepotajícího se hladového

netopýra, a ráno po těchto výletech se shodou okolností probudila některá z mladších žen v kraji s akutní chudokrevností. Někdy se také neprobudila vůbec.

Na tomto vřesovišti se Starý Držkoun rozhodl přistát se svými třemi čluny.

Věděl, že Bernharda najde někde poblíž, a předsevzal si, že ho dostane, ať to stojí co to stojí. Čluny tudíž přistály za všech obvyklých bezpečnostních opatření, která zahrnují štědré dávky otravných plynů, radioaktivního záření, defoliantů, napalmu, dvacetitunových bomb a bez přestání pracující laserová děla. Vousatí bohové to vše sledovali s nakrabatěnými čely a zlověstným

mumláním. Čluny úspěšně rozstřílely větší část hraběcího golfového hřiště a proměnily hraběncin unikátní růžový sad v mračno radioaktivního popela, načež konečně přistály na pařící se zemi. Otevřela se propust a kdosi vykopl divoce protestujícího vojáka, který měl sloužit za terč pro případ, že by domorodci byli nepřátelsky naladěni. Když vojáka proti všem předpokladům nikdo obratem nezastřelil, z lodí se vyřinula četa vojáků, přetížená smrtonosnými zbraněmi a blaženě se usmívající po koňských dávkách narkotických preparátů. V patách za nimi následovali felčáři, ozbrojení hrozivě vyhlížejícími injekčními stříkačkami, kteří vráželi ztupené jehly do každé paže, nohy a hýždě v dosahu.

Postavili obvaziště Červeného kříže, kompletní včetně přihloupce se usmívajících ošetřovatelek a přenosné gilotiny pro případ, že by některý hrdinský voják dostal chuť vyhnout se boji. Rozbalili červený běhoun. Konečně se v propusti objevila pečlivě olizaná, lesknoucí se holinka, provázená jednohlasým zmučeným zasténáním vojáků a zvukem deseti tisíců trumpet z lodního tlampače. Holinku následoval zbytek Starého Držkouna, pěního vzteky a proklínajícího všechno v

dohledu.

- Měkkejší! ryčel svým obvyklým hlasem, při němž se na mysl draly trouby jerišské.

- Pitomci! Prasata! Dělá se mi z vás špatně, jen se na vás podívám!

Slyšíte! Š + p + a + t + n + ě! Postarám se, abyste si přáli radši se nenarodit. Jasný? Měřil si je krví podlitýma očima.

- Přejete si, abyste se radši

nenarodili? Odpovězte!

Odpověděli, že si přejí, aby se radši nenarodili.

- To rád slyším, řekl s ďábelským úsměvem, - protože stejně vás všechny brzy budou žrát červi, jasný? Čeká na vás tohleto, vy krysy...

Bernhard se postavil do pozoru, jakmile se Starý Držkoun objevil, ale pak se pomalu uvolnil a potlačil třes. Hrůzyplný hlas dosahoval až k němu, silný, mohutný a strašlivý; vysvětloval vojákům názor Starého Držkouna na jejich právo na život, na jejich vzhled, morálku, jejich předky a pochybnou pověst jejich matek. Byl pečlivost sama a nezapomněl jedinou smrtelnou urážku.

Pak objevil bohy, kteří dosud stáli v hloučku a s brčením si prohlíželi vojáky.

Zmlkl uprostřed věty.

- Co je, krucinál, zase tohle? zaryčel a upřel na ně cholerické oko.

- Civilové? Nenávidím civily!

Zmateně přejížděl očima po jejich dlouhých bílých plnovousech, vavřínových věncích na letitých hlavách, po oděvech s krátkými rukávy a chitóny po kolena, odhalujícími kostnatá lýtka a špinavé ploché nohy, po jejich hubených krcích a povadlých rukou. Zjizvený obličej mu pomalu a sytě brunátněl.

- Hippies! zavřískl.

- Zbabělci zženštilí! Intelektuálové! Pacifisti! Demokrati! Komunisti! Pitomci! Co tady, krucinálhimldonnerwetter, děláte? Odpovězte!

Jeden z bohů pronesl cosi neslyšného. Starý Držkoun začal snožmo vyskakovat a maličko se uklidnil, teprve když vyčerpal svou omezenou zásobu nadávek. Poté se obrátil k svým vojákům, ochromeným strachem, a zařval na ně pal! Bohové si ho nepřátelsky měřili očima, ale nesnížili se k tomu, aby mu odpověděli.

Vřesovištěm se přehnal řev energetických zbraní, které pracovaly v dokonale nacvičeném taktu. Bohy pohltila oslnivá, nesnesitelná koule totálního ničení.

Bernhard musel odvrátit oči, aby si je chránil před zničující září, a vrátil se ke zkoumání komorné. Vzhlédl k němu a povzbudivě na něj mrkla. Její rty se pohnuly, ale randál z vřesoviště přehlušil každé slovo. Pravděpodobně to byla vybidka, aby sešel dolů a spojil se s ni na okamžik sténavé kratochvíle. Už cítil, jak se mu její štíhlé nohy vinou kolem zad. Celý se zpotil chťicem, ale s nevolí a nadlidským úsilím se vrátil k trpké skutečnosti. Podíval se na vřesoviště a zjistil, že palba ustala. Vojáci postávali v malých hloučcích se zbraněmi visícími v uvolněných rukou a zírali na kouřící spáleniště, kde stáli bohové.

Stáli tam i nadále, šat jim shořel na popel, vousy doutnaly a vlasy hořely plamenem. Laserové zbraně vyrvaly v zemi hluboký kráter a v něm stáli, černí od sazí, nehybní a rozzuření. Už si nebrumlali - řvali; vzduch kolem nich se třásl a zatemňoval nepojmenovatelnými útvary, které se svíjely a válely těsně nad zemí

a ukazovaly tesáky a drápy a příšerné planoucí oči. Starý Držkoun na ně zíral vytržštěným očima, zatímco vojáci se stáhli k člunu v přesvědčení, že konečně narazili na něco, co je strašlivější než on.

- Střílejte, poserové! zaburácel. - Proč, kruci...

Neurčité útvary nabýly ostřejší obrysy a vrhly se vpřed. V jedné chvíli stáli vojáci před člunem a nepřesvědčeně zdvíhali zbraně, aby se ještě jednou pokusili; okamžik nato všude vládl zmatek. Vojáci odhodili zbraně a pokusili se spasit útekem, ale byli dostiženi dřív, než udělali dva kroky. Felčari se bránili injekčními stříkačkami, sestry ječely jako šílené a pokoušely se útočníkům vyškrábat oči; nikdo z nich neuspěl. Temné postavy přeletěly bojiště, rozmačkaly čluny pouhou vlastní vahou, část vojáků rozervaly na kousky a ostatní umlčely jinými, ukrutnějšími způsoby. Nad místem se zdvihlo dunění hodné tisíce

vodopádů a přehlušilo křik a skřipění kovu trhaného na kousky. Občas přestával být slyšet dokonce i řev Starého Držkouna. Stál široce rozkročen uprostřed toho pozdvižení, příšerná postava, která dokonce i tyto bytosti z nejtemnějších propastí pekelných donutila k tomu, že bezhlavě prchaly, vyjíce hrůzou.

Náhle se ve vzduchu přímo před Starým Držkounem objevila maličká skvrnka, černá jako noc. Zatímco se vyjící příšery kolem rychle klidily a umlkaly, skvrnka rychle rostla ve vířící díru jednolitě tmy. Z díry se vyvalily cáry mlhy a zhmotnily se v nepopsatelnou postavu. Děsivé paže se natáhly k Starému Držkounovi a její oči - pokud se tomu dalo říkat oči - zaplály jako zelené ohýnky. Vřesovištěm se rozšířil hnusný pach síry a z díry se zdvihl sborový řev tisíců a tisíců zatracených duší. Starý Držkoun nakonec narazil na nepřítele, jenž byl silnější než on.

Bernhard se odvrátil od nechutné scény a na nejistých nohou došel k dvířkům na točité schodiště. Výjev jím otřásl tak, že by se v něm krve nedořezal. Za jeho zády se řev Starého Držkouna smísil s vytím nevýslovné bytosti a stoupal a klesal, až se oba hlasy spojily v jeden. Poté nastalo ticho a ozvalo se jen

příšerné zavzlykání. Bernhard za sebou zabouchl dvířka a klopýtal po schodišti dolů. Zhlédl bytost ve vířivých

mlhách jen letmo, ale stačilo mu to ažaž.

Přemýšlel, zda se ještě kdy v životě bude schopen usmát.

Dorazil téměř na poslední schod, když se ve zdi otevřela malá dvířka a bílá ruka ho zvala dovnitř. V přítmi komnaty zahlédl přivětivý úsměv komorné.

A to po všem, co se zrovna stalo! pomyslel si pobouřeně. Copak nemá kouska studu v těle?

Rozhodl se, že se k té nestoudné poběhlíci bude chovat s povýšeným pohrdáním, jak se sluší a patří na čestného a morálně bezúhonného džentlmena.

Ruka se stáhla do tmy. Bernhard zjistil, že ji následuje. Tma vevnitř byla naprostá, a neviděl tudíž vůbec nic, naproti tomu nahmatat toho mohl až dost.

Komorná byla nesmírně přímočará a pokud možno ještě nestydatější, než čekal.

Bernhard se rozhodl, že jí bude pohrdat.

- Jmenuji se Fanny Hillová, milosti, dechla mu do ucha. - Přejete si ode mě něco, Milosti?

- Na to můžeš vzít jed, že přejí! zasupěl Bernhard. Pokusil se ji chytit, ale ona se zatím neslyšně stáhla a volala na něj teď až z druhého rohu místnosti.

- Kde jste, Milosti? Čekám na vás!

- Jen počkej! těžce oddechoval Bernhard. - Už jdu! Vrhle se vpřed, slintaje chřtíčem, narazil do čehosi tvrdého, vyhrabal se na nohy - před očima mu vyskočily hvězdičky ve všech barvách duhy - a vrhl se za výsměšným hlasem. Kam se jen vrtl, stály předměty s ostrými hranami: stoly, židle, stěny a v jednom případě roztomilý akt. Že není živý, zjistil až po několika nadšených objetích.

Začal se vztekat.

- Dovedu ocenit dobrý žert, řval, - ale co je moc, to je moc. Kde jsi?

- Jsi mladý a silný muž, pronesl nádherný ženský hlas pouhých několik centimetrů od jeho ucha.

- Chceš...?

Bernhard se vrhl stranou a najednou měl náruč plnou čehosi tvrdého, chladného a kovového. Rozsvítlo se světlo a Bernhard zjistil, že stojí uprostřed veliké ložnice s Robodruhem v náruči. Robodruh mu zapěl Romanzu d'Amour a znovu

zdůraznil, jaký je mladý a silný muž. Bernhard Robodruha pustil a bez sebe vzteky ho nakopl.

- Co to, do pytle, má znamenat, prskal.

- Ty zatracená plechovko, kde ses tu vzal? Jak ses sem dostal?

Robodruh vyhlédl zpoza impozantní lenošky.

- Jsi mladý a silný muž, prohlásil

hlasem mladé a vášnivé ženy.

- Chceš ženu, není-liž pravda? A především bys rád mladou a okouzlující komornou jménem Fanny Hillová, není-liž pravda? Pouhých

deset kreditů za jednou, pětadvacet za celou noc. Je famózní. Vysaje tě jako citrón, starý kamaráde.

Bankovky mi můžeš položit na jazyk. Vyloudil zvuk nádherné mladé ženy, která se celá třásla nezaměnitelnými projevy sexuálního požitku.

Bernhard udělal tři kroky vpřed a popadl Robodruha, než mu stačil uklouznout.

- Tak ty si opravdu myslíš, že ze mě ty prachy vytáhneš? zavrčel. Donesl divoce se bránícího Robodruha k oknu, vedoucímu nad hradní příkop. V hlubině pod nimi se v páchnoucí vodě objevovaly nestvůrné bytosti, čekající na nějakého blázna, jenž by se pokusil vkrást do hradu. Loktem otevřel okno a podržel Robodruha nad propastí.

- Stavíš se do cesty svobodnému podnikání! zaječel Robodruh vystrašeně.

- Z tohohle se nedostaneš! Pusť mě!

- Neřvi! zařval Bernhard.

- Rušíš dámu!

- Když se nad tím zamyslím, zkrotl Robodruh, když se podíval pod sebe do hradního příkopu, - docházím k závěru, že nemůžu od tak starého a dobrého přítele vzít plnou cenu. Co bys říkal deseti kreditům za celou noc, když jsme tak dobří přátelé?

- Drž hubu!

- Pět! A můžeš si ji i zbičovat...

- Držet hubu, jsem řekl!

- Jeden kredit a můžeš si s ní dělat co chceš, opravdu co budeš chtít! A já budu celou dobu hrát za dvěma na housle! Pusť mě!

- Myslíš to vážně? zeptal se Bernhard.

- Přirozeně že to myslím vážně!

- Jak si přeješ, odušil Bernhard a pustil ho. Robodruh spadl do hradního

příkopu. Bytosti se kolem něho srotily a servaly se o nejlepší kousky. - Půl kreditu, stačil ještě zaječet, než obrovité čelisti požřely jeho hlavu.

Z temného příkopu se ozvalo těžké polknutí, vzápětí následované hlasitým říhnutím. Bernhard zvolna zavřel okno a otočil se ke komorné, která ležela požitkářsky natažená, s hlavou podepřenou jednou rukou na vyřezávaném loži s nebesy a pozorovala ho rozesmátým, upřeným pohledem.

Bernhard pompězně sestupoval po impozantním mramorovém schodišti, jež vedlo do velkého salónu Drákulova hradu. Vypadal jako kohout cestou k domovu po úspěšném dnu v kurníku. Na sobě měl oslnivou, zlatem vyšívanou uniformu polního maršálka

Rheannonnské kosmické flotily, kompletní včetně vlnící se pláštěnky, zlatem vykládaného paprskometu a zákeřného ceremoniálního mečíku s rukojetí posázenou diamanty a perlami. Honosnou čepici, nevkusně zdobenou zlatými ornamenty, orly s

rozpjatými křídly, korunkami a tak dále, měl elegantně nasazenou na ucho. V podpaží držel diamanty posázenou zlatou maršálskou hůl, jež v jednom konci skrývala zapalovač a v druhém malý, ale účinný paprskomet. Obličej nakrabatil do krutých vrásek a podkúvky na podpatcích jeho pečlivě olízaných holínek výhruzně duněly o schody. Hlavu nesl vysoko, ale náladu vlácel kdesi u podrážek. Setkání s Fanny Hillovou mělo zničující vliv na jeho sebeúctu; ještě se třásl, když na

to jen pomyslel. Těžkým krokem sestupoval po schodišti, ale v duchu proklínal ústřední mozek, který nedovedl udržet svou prasáckou fantazii v rozumných mezích. Ta Fanny Hillová, to ani nebyl člověk; to byla zosobněná oplzlost, kvintesence všeho zhyralého, nepřírozeného a deprivovaného ve světě neznajícím jakékoliv zábrany. Člověk se vedle ní cítil méněcenný: to prostě není spravedlivé.

Za takových chmurných myšlenek Bernhard propochodoval salónem a poté, co se dověděl, že Terry je venku a zabývá se dobročinností mezi pracujícími, dorazil do kuřáckého salónku, kde ho okamžitě zatáhl do kouta starý pan Pickwick, vůl jak anděl, kterému široko daleko nebylo rovno, jeden z nejpříšernějších výtvorů

ústředního mozku. Trvalo to celou věčnost, vyplněnou nepřetržitými mukami, než se mu konečně podařilo se od toho muže odtrhnout. Nemohl popadnout dech a v duchu proklínal ústřední mozek, jenž stvořil tu chodící morovou ránu.

Plížil se dál stíny jako zločinec a elegantně se vyhnul tlustému příteli pana Pickwicka Mr. Tupmanovi, který mu vyrazil v ústřety ze svéhoobvyklého stanoviště u krbu, obličej měl rudý jako pivoňka od horkého toddy a chtěl znát profesionální názor

slavného polního maršálka na mladé dámy na hradě, především na jistou komornou jménem Fanny Hillová. Bernhard ho poslal po schodech nahoru za tou nenasytnou běhnou, která podle všeho byla svolná i schopná se postarat o celý regiment

vyhladovělých kozáků, a pochodoval dál mezi kuriózními postavami, zalidňujícími kuřárnu hraběte Dráculy. Zastavil se u karetního stolku, kde se hrál poker, odehnal prostého vojína jménem Yossarian a vděčně sklesl na volné místo. Život se zase pomalu začal tvářit snesitelně.

Byla to celkem milá partie pokeru. Rušil ji jen hubený chlap ve středních

letech, oblečený do dlouhého pláště a se směšným myslivečským kloboučkem na hlavě, který se kradl celou dobu kolem stolu a strkal svůj orlí nos, kam neměl.

Prozkoumal Bernhardovu kartu za pomoci silné lupy a sdělil mu, že jeho otec měl černé vlasy a před několika lety si zlomil levou nohu a rovněž že Bernhard pravděpodobně hraje falešně, protože má pět es, což je příliš dokonce i na polního maršálka v Rheannonnské kosmické flotile. Navíc kouřil opium z ohromné kalebasové dýmky a píchal si injekce, když se domníval, že ho nikdo nevidí.

Bernhard ho nenáviděl. Pak Wild Bill Hickock dostal Ruku mrtvého muže a jakýsi neznámý obdivovatel ho okamžitě střelil do zad. Partie pokeru byla zakončena za

mohutného klení a proklínání, zatímco tělo odnášeli pryč. Muž s loveckým kloboučkem poskakoval po místnosti jako králík s lupou v ruce a svěťoval všem přítomným, že vrah má bradavici na levé tváři a nosí ortopedické vložky.

Bernhard shrábl výhru a znamenane karty a vrátil se do salónu.

Hrabě přednedávnem dorazil ze své ložnice kdesi v hradní kryptě a jódloval štěstím při pomyslení na měsíčnou noc, která čeká na projevy jeho láskyplné péče. Tři blede sestry hraběte byly rovněž přítomny a bavily se tím, že obcházely sálem a vypyťovaly se přítomných, jakou mají krevní skupinu. Vládla tu

bohovská nuda a Bernhard si brzy přál, aby byl zpátky v impériu.

Terry se vrátila ze své milosrdné akce mezi nižší třídou, zářila nechutnou vitalitou a nudila kdekoho zdlouhavými popisy truchlivého života, jaký vede jeden z otroků hraběte, jistý strýček Tom. Vyprávěla o jeho smyslu pro spravedlnost, jeho zbožnosti, věrnosti a čestnosti, až ho všichni v místnosti začali nenávidět, protože je lepší než oni, a potom vyprávěla s usazenými očima o tom, jak špatně se s ním nakládá, což všem opět vrátilo dobrou náladu, protože to dokazovalo, že spravedlivost a poctivost se nikdy nevyplácí.

- A on vám je i zbožný, vyprávěla, - není to fantastické? Vypadá to skoro jako... jako by dovedl i myslet!

- Jsou lidi, kteří se domnívají, že bohabojní negři neexistují, paní, řekl

dozorce Haley, - ale já tomu věřím. Jo, já si vždycky myslel, že zbožnost je pro negra dobrá věc, když ji bere vážně.

- Útěcha náboženství pomáhá prostému lidu spokojit se se svým prostým údělem, prohlásil nepřijemný stařec, v němž Bernhard poznal kardinála Richelieu,

vystoupivšího přímo ze Tří mušketýrů; - nicméně jsem si povšiml, že obraz našeho Spasitele, jenž zdobí jeho prostou chatrč, se dosti liší od toho, jemuž jsme zvyklí. Je totiž, zkrátka a dobře, černý.

- Černý? Hrabě se cvrkl do jednoho ze svých mohutných špičáků.

- Myslim, že dneska v noci toho strýčka Toma navštívím. Černý říkáte? Sklonil se k Bernhardovi a šťouchl do něj.

- Co tomu říkáte, mladý muži?

Bernhard během debaty upadl do spánku s otevřenými očima a přiblížlým úsměvem na rtech. Teď se rázem probudil ze

zvlášť příjemného snu, v němž pozvolna opékal celé shromáždění na otevřeném ohni, a spatřil tesáky hraběte pouhých několik centimetrů od svých očí. Vykřikl hrůzou, hmatl panicky po paprskometu, vrhl se pozpátku do křesla, podařilo se mu ho převrhnout a sám padnout za něj, to vše během několika mikrosekund. Křeslo se přes něj se strašnou ránou překotilo a Bernhard vyhlížel z tohoto neočekávaného úkrytu s paprskometem v jedné a s maršálskou holí v druhé ruce.

- Co to všechno má znamenat? Co se stalo? Proč na mě všichni tak čučíte? ječel.

Povšiml si, že se všichni přítomní tlačí v jediném hloučku u krbu a zírají na něj vyděšenýma očima, a nabyl odvahy.

- Měli byste si dát větší pozor, co děláte. Mohl bych vás všechny rozstřílet nacimprcampr. Člověk nikdy neví, co starý otrlý voják podnikne.

Znovu se podíval na ohromené shromáždění a zrozpačitěl.

- Chci říct, zamumlal, - starý bojovník jako já...

Jeho hlas se vytratil jako voda v písku, když si uvědomil, jaká kompaktní nechuť vyzařuje ze skupinky u krbu. Někdo se otřásl. Ozvaly se poznámky o nemotorných

knechtech, o pacholkovských způsobech a o současném politováníhodném stavu armády. Kdosi - patrně tlustý pan Snoddgrass - si vzpomněl na dobře vychované

důstojníky svého mládí a začal se s ostatními dělit o své nepříliš lichotivé

vzpomínky. Terry se dívala do země a podle všeho potlačovala slzy. Bernhard by byl radši týden po smrti. Pak si přál, aby po smrti byli všichni ostatní, a ta nová myšlenka ho dosti povzbudila. Pokusil se obrátit překocené křeslo, ale křeslo bylo neuvěřitelně těžké a jeho diskretní cloumání brzy přešlo do prudkého boje na život a na smrt se vzpurným kusem nábytku. Nakonec zápas vzdal a za hlasitého funění odpochoďoval do tmavého rohu, kde se usadil a jal se trucovat.

Hrabě, který se při první známce, že se schyluje k nepříjemnosti, proměnil v netopýra a sledoval další vývoj události zavěšen hlavou dolů z křišťálového lustru, se důstojně snesl dolů a proměnil se do svého obvyklého nelidského já. Klesl do svého křesla, pošilhával podezřívavě Bernhardovým směrem a cosi si pro sebe brblal. Po chvilce váhání se i zbytek společnosti vrátil na svá místa.

Bernharda ponechali jeho osudu.

Fascinující půlhodinku samoty věnoval Bernhard vraštění obličejů do příšerných grimas a zkoumání výsledků v strategicky umístěném zrcadle ve své blízkosti.

Někdy se mu podařilo podobat se zvoníkovi od Matky Boží, vylepšenému několika pitoreskními podrobnostmi vlastní výroby, jindy se zapitvořil tak, že byl k nepoznání podobný Frankensteinovu monstru včetně trhavé chůze a neživotného

výrazu v obličejí (což budilo jistou rozmrzelost v sále, protože monstrum bylo přítomno). Rovněž úspěšně napodoboval orangutana a šíleného vědce. Nakonec nasadil tak příšernou grimasu, že se sám sebe k smrti lekl, načež hru spěšně ukončil a raději se snažil navázat hovor o počasí. Pokus byl přijat s totálním

nedostatkem zájmu; dámy se otřáslly, odvrátily se a posilovaly se čichacími solemi a vějíři a muži si ho měřili nenávisťnými pohledy. Podle všeho nebyl už tak populární, jak se mu zdálo. Příšerně se na něj zašklebil a spořádaně ustoupil z místnosti, hluše si mumlaje cosi pod vousem.

Byl to mizerný den, napadlo ho, když pevným krokem vypochoďoval na hradní nádvoří; cestou stačil vynadat strážím, které se kolem něj potácely propocené na kůži po večerním vytahování padacího mostu. Ponižování, nic než ponižování.

Hrabě jím pohrdá a Terry se k němu chová, jako by byl nějaký salonní psíček. A k tomu ke všemu ještě ta komorná s duší jako smetiště a tělem, jaké by se hodilo pro šílenou akrobatku, a ne pro ctnostnou ženu. To všechno by stačilo na rozplakání dospělého muže.

Navíc byl ženatý, což samo o sobě by dovedlo zkazit náladu kdekomu. Někde v tomhle pochmurném hradu teď právě Terry čeká, až se vrátí do manželského štěstí, což pro něj znamená nejméně tři hodiny potlačovaných vzlyků, ublížených pohledů a prokusovaných rtů, vše naplánované a provedené tak, aby pochopil, že je trapič a mizera nehodný její lásky.

Do naléhavé skutečnosti ho vrátil příšerný randál před hlavní hradní branou.

Nepojmenovatelné příšery v příkopu řvaly, bylo slyšet zvuky mohutných drápů, trhajících teplé, chvějící se maso, a šplouchání těžkých těl v páchnoucí vodě.

Kdosi vytrhával z hradeb kamenné kvádry a vrhal je nesmírnou silou proti neznámému útočníkovi. Bernhard se zastavil a zaposlouchal. Nejspíš nějaký blbec z vesnice, kterého chytili při pokusu dostat se do ráje. Smutně potřásl hlavou a pokračoval v procházce. Jsou lidé, kteří se nedají poučit. Povzděchl si.

Dorazil až téměř k bráně, když hřmot konečně ustal a byl vystřídán zlověstným tichem. Klid však dlouho netrval. Během pouhých několika vteřin brána povolila a vyražena ze závěsů padla s rachotem do nádvoří. S sebou vzala větší část mříže a

několik tun kamení z klenby. Vzduchem svištěly kusy dřeva a přeražených trámů, z kymácejících se víček po stranách hradní brány padaly těžké kamenné bloky,

tříštily se o dláždění a vysílaly do vzduchu mračna šedivého kamenného prachu.

Kolem se mihl švýcarský gardista, jenž se zřítíl s kalhotami v ruce z ochozu, s pohlednou komornou, která mu ulehčovala dlouhé hodiny na stráží, v patách. Z mračna prachu se ozval nelidský zuřivý jek a zjevila se monstrózní postava, divoce bijící kolem sebe. Jeho uniforma byla rozedraná, strašlivý, krvácející

obličej měl stažen v škleb, klel jako ďábel a stále ještě škrtil jednu z nepojmenovatelných nestvůr z hradního příkopu. Vkloupytal na nádvoří a rozhlédl se kolem sebe potměšilýma, krví podlitýma očima. Robodruh přiběhl v těsném závěsu za ním s císařskou vlajkou schlíple visící na zadku. Za zvuku dunivých fanfár propochodovali deštěm kamení a trámů, až oba zároveň spatřili Bernharda.

- A mám tě! zavyl Starý Držkoun a vrhl se vpřed s krvavýma rukama připravenýma rozdrtit Bernharda na maděru.

- A mám tě! zavyl Robodruh přesně stejným hlasem a vrhl se neohroženě vpřed těsně za Starým Držkounem.

- Pomoc! vyjekl Bernhard a vrhl se stranou, takže ho zjizvené pařáty o vlásek minuly.

- Teď mi zaplatíš za všecko, cos..., ječel Starý Držkoun. Dál se nedostal.

Hlavou napřed vletěl do nepoddajné kamenné zdi a s idiotským úsměvem na rtech se sesul k zemi.

- Teď zaplatíš i mně za všecko, cos mi..., opakoval Robodruh jako ozvěna a zarazil se, teprve když vrazil do nepoddajného těla Starého Držkouna.

Bernhard neřekl ani popel. Vyrazil jako šílenec zříceninou hradní brány,

mohutným skokem se přenesl přes hradní příkop a rychle zmizel na mlhou zahaleném vřesovišti. Robodruh se roztřeseně sesunul z nehybného těla Starého Držkouna a

vyrazil za ním, přičemž pokřikoval hlasem mladé a krásné ženy. Na okamžik spočinulo na hradu hluboké ticho, pak ze stínu předprsně vyběhla Terry. Přejela pohledem prchající postavy, vykasala si sukně a vyrazila za nimi s krásnýma očima zářícíma strašlivou láskou. Z nebes se snesl bílý pegas a zpovzdálí je sledoval, diskretně pronásledovaný netopýrem, vybaveným impozantní soupravou

blyštivých špičáků. Všichni zmizeli do noci, aniž po sobě zanechali sebemenší stopu.

- Jsi mladý a silný muž, pokřikoval Robodruh hlasem mladé a krásné ženy.

- Bernharde! volala Terry žalostně. - Bernhárde!

- Maminko! volal Bernhard.

V dálece za jejich zády se kamenná hradba zřítíla na Starého Držkouna s duněním, jež probudilo celý hrad.

13

Pod bledou lhostejnou oblohou vláčel Bernhard své vzpurné tělo směrem k horským hřebenům, za nimiž leželo a pustlo pohádkové město Rheannonn, očekávajíc konečnou zkázu. Tam na něj čekal člun a možnost dostat se z tohoto zešilelého světa, ale cesta tam byla daleká, nesmírně daleká.

Občas narážel na polorozpadlé budovy s obrazovkami komunikátorů, které se energicky snažil oživit v naději, že se mu dostane pomoci na zpáteční cestě k

člunu; ústřední mozek však buď ohluchl, nebo byly obrazovky ve stejném mizerném stavu jako domy, protože mu nikdy nikdo neodpověděl. Musel putovat dál, pronásledován věčně reptajícím Robodruhem. Putoval přes hory a putoval úsměvnými údolím, skrýval se před všelikými nestvůrami, jež přehřímely kolem, nebo se před nimi spasil útekem. Neodvážil se nikdy zůstat delší dobu na jednom místě, protože Terry ho stále ještě pronásledovala. Někdy ji nejasně zahlédl v dálece, jak tvrdošíjně sleduje jeho stopu a hlásá nezkroutnou lásku lhostejným bytostem, které ji mýjely na cestě za úkoly, jež jim ústřední mozek uložil. Bernhardovi jí

na okamžik bylo líto; byla tak maličká, taková slabá a strašlivě osamocená a v očích měla takovou nekonečnou prosbu. Nečekaná ho postihl akutní záchvat výčitek

svědomí, což byl neduh, vůči němuž se domníval být imunní. Pohlédl na malinkatou barevnou skvrnku, zdobící obzor daleko, daleko za sebou, a zamyslel se. Pak si vzpomněl na její rozechvělé tělo, jež se k němu přitisklo, na roztomilý pršáček s roztomilými pihami a na šedivá očka a na okouzující pusinku, jež k němu hovořila, otočil se na podpatku a dal se horempádem na útek před blížící se postavou, celý roztřesený strachy.

Bernhard lidem nikdy nedůvěřoval víc, než bylo nezbytně nutno, a po zážitcích na této planetě měl dobrý důvod nedůvěřovat všemu a všem, kdo mu z toho či onoho nesobeckého důvodu chtěli pomoci, nebo ještě hůř, tvrdili, že mu chtějí něco

poskytnout gratis. Proto se osmého dne svého útěku zachoval tak, jak se zachoval, vůči obtloustlému vousáči v rudém šatu, na něhož znenadání narazil v bohem zapomenutém údolí. Vousáč si to přifřel z oblak na saních tažených soby a začal Bernharda zahrnovat balíčky v pestrém papíru, které - jak tvrdil - měly obsahovat dárky. Později se ukázalo, že skutečně obsahují dárky, a to Bernhardovi nedalo spát, když konečně bez jediného ohlédnutí vyrazil na další cestu.

Navíc mu dělal Robodruh výčitky, což věci rozhodně neprospělo.

Takto Bernhard putoval po mytické planetě Rheannonn; i spatřil rozličné

podivnosti a zesměšnil se, kamkoli přišel. Byl jeden ostrov, zvaný Ógygia, na nějž se přeplavil v ukradeném člunu a setkal se tam s nymfou jménem Kalypsó, jež

ho prosila, aby u ní zůstal sedm let, což on neudělal. Narazil rovněž na

čarodějkou jménem Kírké, která se zbláznila při pokusech změnit Robodruha v prase. To Bernharda přivedlo do značně nepříjemné situace, protože stovky rytířů, kteří se na ní přiživovali a teď museli zvednout kotvy, na něj udeřily a žádaly vysvětlení. Byli velice nezdvořilí, a Bernhard se odtamtud urychleně vzdálil. Cestou přemýšlel, co na něj čeká příště a proč si nevzal život rovnou.

Trudnomyslně se táhl dál šíleným světem, který ústřední mozek zalidnil podle svých zvrácených choutek, a rmoutil se nad tím, jak nespravedlivě se s ním zachází, nad tím, že ho nikdo nemá rád, a byl svatosvatě přesvědčen, že je zvlášť nešťastný člověk, který by si zasloužil mnohem lepší osud, než je tento.

Pohlédl na své holínky, šedivé od prachu, a na kdysi elegantní černou uniformu polního maršálka, která teď

připomínala spíš ubohé hadry prostého vojína.

Medaile a epolety, které mu v šťastnějších dobách krášlily hrud', byly - jak se ukázalo - z levného plastiku a zlaté prýmký pustily barvu při prvním dešti.

Zlatem vykládaný paprskomet byl k nepoužití, protože poslední náboj použil proti skupince hulákajících Indiánů, kteří - jak se ukázalo - se ho jen chtěli zeptat, kudy je to nejbližší k Little Big Hornu. A miniaturní paprskomet, tak vychytrale ukrytý v maršálské holi, obsahoval pouhopouhý jediný náboj, jež použil, když si spletl konce a zničil jak poslední doutník, tak větší část stejnokrokové čepice.

Ceremoniální mečík sestával - jak se ukázalo - jen z mosazné rukojeti, posázené nápodobou drahokamů, přivařeně k pochvě. Pochva byla naproti tomu z plastické hmoty, vyplněné olovem, aby měla správnou váhu. Bylo to nechutné. Zcela bezbranný nicméně nebyl. Levý bok mu příjemně tížil hrozivý meč s velmi špatnou pověstí, který dostal od mladého muže s opovážlivými očima, jenž mu zkrížil cestu, jedá na kentauru. Napovídal toho Bernhardovi spoustu o věcech, o

nichž Bernhard neměl ani ponětí a na které by se vykašlal, kdyby o nich něco věděl, načež mu předal meč a jel dál. Meč se jmenoval Caliburn a vypadal nesmírně nepříjemně a spolehlivě. Je to skutečný přítel v nouzi pro muže, jenž s ním dovede patřičně zacházet, prohlašoval mladík. Jediný problém byl, že

Bernhard v životě meč nedržel v ruce.

Takto putoval Bernhard dál, přes louky, lesy a opuštěná města, přes hory a někdy i pod nimi, veden Robodruhem, který si nepřál nic vroucnější, než vrátit se na člun a ukrýt se co nejhluběji za jeho ochranným pancířem. Pro jednu měl k spěchu dobrý důvod kromě své obvyklé zbabělosti; neustálé vystavování zázrakům přírody si vyžádalo daň. Na kovovém těle se mu objevily rzivé skvrny. A jeden z

pásků s nahanými reklamami se začal přehrávat pozpátku. To Bernhardovi nesmírně vylepšilo náladu. Začal se těšit na každý nový den s nadějí na nové zajímavé

poruchy funkce, které krok za krokem povedou k toužebně očekávanému okamžiku, kdy se ta zatracená mašina rozsype nadobro.

Prozatím však před ním vyvstával mnohem aktuálnější problém: kde splášit něco na zub. Bernhard na to zavedl řeč.

- Proč s sebou nemáš žádný rezervní proviant? zeptal se.

- Máš ho mít!

- Co se ti nelíbí na Crowbullyho křupavých keksech? otázal se Robodruh uraženě.

- To ti nejsou dost dobré? Jsou to náhodou nejjemnější kekсы a navíc zdravé.

Mnohem lepší než ten ubohý dehydrovaný rezervní proviant. Nehledě na to, že nemáš vodu, s kterou bys ho mohl smíchat. Když už mluvíme o vodě - co bys řekl

nádherně napěněné sklenici vychlazeného Barneyho piva, abys měl čím kekсы spláchnout? Silné pivo, to je to, co unavený voják potřebuje! Předvedl mu vábivý

obraz orosené sklenice s čepicí pěny, láskyplně objímané závěje zlatožlutých kekسů. Bernhard začal slintat; už tři dny nejedl.

- Dej sem! zasténal a prosebně k Robodruhovi vztáhl ruce.

- Co si o sobě myslíš, ty bandito? zaječel Robodruh a pár kroků ustoupil.

- Chceš mi zboží ukrást? U mě to stojí peníze, starý brachu. Prachy! Zamyšleně si ho prohlížel a bzučel mechanickým nadšením.

- Tyhle věcíčky jsou obyčejně

ostudně levné a je fakt, že dobrotivý výrobce trátí na každém prodaném kusu nebo plechovce, ale s ohledem na okolnosti mám dojem, že bych měl trošilinku zvednout ceny. Zákon nabídky a poptávky, víš? Dejme tomu... Udělal několik hrůzných

výpočtů. - Patnáct kreditů za balíček Crowbullyho lahodných kekسů a šedesát kreditů za napěněnou sklenici ledového piva, to zní jako přijatelná cena - kolik si toho budeš přát?

- Patnáct? Šedesát? Bernhard nevěřicně zíral na Robodruha.

- Ty ses zbláznil!

- Jsem obchodník. Tak co, chceš, nebo nechceš? Zítra ceny stoupnou! Kupuj, dokud můžeš!

- Tak ty mi tedy nemíníš dát něco k jídlu? zeptal se Bernhard.

- Ani mě nenapadne! Za koho mě máš? Za milosrdnou sestru?

- Ale já tady zaklepu bačkorama! rozkřikl se Bernhard. - Nevidíš, že umírám hladu? Vrhle se vpřed s mečem napřaženým k ráně, ale hladu se mu zatočila hlava,

takže minul Robodruha o dobrý metr. Zakopl, spadl vedle meče a zůstal bezútešně ležet. Robodruh kolem něj tančil a zasypával ho nadávkami a posměšky.

- Jen se podívejte na velkomožného polního maršálka! vysmíval se mu.

- Heleďme se na něj, on by mi rád něco ukradl; ty zloději! Proč to nezkusíš ještě jednou?

Dutě se zachechtal a naplnil obrazovku zářivými trojrozměrnými obrazy ledového piva, proudícího z milionů obrovitých lahví. Vzduch se naplnil zvukem ledových tekutin, bublajících v žiznivých hrdlech. Bernhard si vyschlým jazykem olízl rty. Slintal by, ale neměl už čím.

- Jednou ti to spočítám, zasípěl bezmocně. - Nezapomenu ti to do smrti smrt'oucí a jednou óóóóóuuuhh! Řekl óóóóóuuuhh!, protože se mu v dlani nečekaně octl ledově studený předmět.

Brzy ho následovaly další předměty, stejně chladné a stejného tvaru. Když zašilhal na své ruce, zjistil, že má náruč plnou nádherných, otevřených lahví piva. Zároveň se země kolem jeho nohou pokryla balíčky kekсů se zlatožlutým, křupavým obsahem.

- Hele, zmohl se na slovo, - co to, do pytle...!

Sevřela ho hrůzná předtucha. Podíval se na Robodruha, který ze sebe vyplivl hromadu pivních lahví a balíčků s keksy a teď se snažil zahrabat do země. Z oblohy k němu dolehl zvuk připomínající rytmicky šumící vodopád. Zvolna obrátil zrak vzhůru.

Uviděl obrovitánského, ohnivě červeného dravce, většího než středně velký průzkumný člun a se zobákem, v němž by se bez větších potíží směstnalo deset polních maršálků Rheannonnské kosmické flotily. Dravec se těžkými údery křídel snesl k němu a přistál mu s žuchnutím přímo před nosem. Obrovité žluté dravčí oči na něj strnule hleděly a strašlivý zoban se otevřel.

14

- Promiňte, řekl pták, - mé jméno je Pták Fénix. Nezlobte se, že ruším, ale neměl byste čirou náhodou zápalku?

Bernhardovi cvakaly zuby tak pekelně, že ze sebe nevypravil ani hlásku; zavrtěl hlavou.

- Obával jsem se, že nebudete mít, řekl pták. Pustil obrovskou otep, kterou držel v pařátech, a rozhlédl se.

- To máme dnes krásné počasí, není-liž pravda?

- Nádherné, zavrčel Bernhard a díval se ptákovi na děsivý zoban.

- Sluníčko svítí a jedno s druhým..

- Snad je trošičku příliš teplo, konverzoval Bernhard.

- Také myslím, souhlasil pták.

- Právě jsem to chtěl sám poznamenat.

- Co to tam spolu pečete? křikl Robodruh ze své díry v zemi.

- Proč tu obludu nerozstřílíš?

- Dobrý den, pozdravil Pták Fénix zdvořile.

- To máme dnes krásně, není-liž

pravda?

- Zadávim ho vlastníma rukama, prohlásil Robodruh výhružně a zalezl ještě hlouběji do díry.

- Je trochu nervózní, omlouval ho Bernhard.

- Přirozeně, řekl Pták Fénix. Upřeně se podíval na horu piva a keksů.

- Doufám, že neruším při obědě.

- Ale vůbec ne, ujistil ho Bernhard.

- Stačí slovíčko a hned se vzdám.

- Naopak, společnost je mi příjemná. Sledoval ptákův hladový pohled a odkašlal si.

- Směl bych vám nabídnout pivo a sušenku?

- Když jinak nedáte... Pták Fénix postoupil o krok a zhltnul láhve a balíčky keksů na jedno cvaknutí obrovitého zobanu.

Zaskřípalo drcené sklo a pták diskretně

škytl. Bernhard na něj zíral s hloupě pootevřenými ústy, zatímco tupý pocit hladu v žaludku přešel v rezavou bolest.

- To od vás bylo moc hezké, pochvaloval si Pták Fénix a poklepal se po žaludku gigantickým ohnivým křídlem.

- Malý mezichod nikdy neodmítnu, zvláště když přijde tak nečekaně. Nečekané, ale milé, jak řekla ta děvča, není-liž pravda?

Šťouchl Bernharda do boku a srdečně se zasmál.

Bernhard proletěl čtyři metry vzduchem, namáhavě se vyhrabal na nohy a vyklepal si písek z uniformy. Robodruh vystrčil hlavu z díry a nepřátelsky si ho přeměřil.

- Proč ho nerozstřílíš na kousky? vyjel.

- To jsi takový zbabělec?

- Jsem, připustil Bernhard.

- Ta obluda zbláfla pivo a keksy za čtrnáct tisíc osm set dvacet šest kreditů, informoval ho Robodruh zlomyslně.

- Hádej, kdo to bude platit?

- Nic mi neříkej, vzdechl Bernhard, - nech si to pro mě jako překvapení.

- Z toho koukají solné doly na trestanecké planetě Pomalá Smrt, nadhodil Robodruh se zjevným potěšením.

- Co ty na to, ty pitomče? Příšerně se zasmál hlasem sadistického zupáka a naplnil obrazovku scénami z neradostného života vězňů. Bernhard byl příliš unavený a příliš hladový, aby nějak reagoval. Sesul se do sedu na zemi a tupě zíral na své rozedrané holínky.

- Jsem tu sice host a neměl bych činit výtky svým hostitelům, prohlásil Pták Fénix nakvašeně, - ale tato hádka nepůsobí dobře na mé trávení. Nemohli byste se jít hádat někam jinam?

- On začal, řekl Bernhard.

- Zloději! ječel Robodruh. - Vrahu! Bandito!

- Přišel jsem si sem vypůjčit zápalku, pokračoval Pták Fénix kysele, - a octnu se tu uprostřed třeňnice. Jsem citlivý pták, pravil důstojně, - a toto nepůsobí dobře na mé trávení. Tak ještě jednou: Potřebuji zápalku, nic víc si nežádám.

No?

- Žádné sirky nemám, odpověděl Bernhard.

- Obludo! zaječel Robodruh.

- Ničemo! Zrůdo!

Pták Fénix obešel hromadu roští a kriticky ji prozkoumal ze všech stran. - Nic slavného to sice není, ale co se dá dělat. Otočil se na Bernharda.

- Víte, že tato poušť byla kdysi jeden souvislý hluboký hvozd?

- Ne, řekl Bernhard lhostejně.

- Vskutku byla. Jeden souvislý hluboký hvozd. Všude se povalovaly spousty suchého chrástí, stačilo jen brát po libosti. Povzděchl si.

- Se světem to jde z kopce. Víte, že jsem musel uletět takřka sto kilometrů, než jsem sehnal tuhle ubohou otep? Co je tohleto za svět, když nemůžete dát dohromady slušnou otep, abyste se přitom neztrhal?

- Je to pobuřující, odušil Bernhard unaveně.

- Pobuřující, to je to pravé slovo, souhlasil Pták Fénix.

- Určitě u sebe nemáte zápalku? Potřebuji ji, abych to mohl zapálit. Ukázal honosně barevným křídlem na hromadu.

- Proč? zeptal se Bernhard.

- Abych se mohl spálit.

- To jste mi to vysvětlil. Bernhard se díval z ptáka na roští a zpátky.

- Proč se chcete spálit? Vám se tady nelíbí?

- Jsem Pták Fénix, prohlásil Pták Fénix.

- Každých sto let se odebírá na skryté místo a pálím se. A z popela povstane nový Pták Fénix. Tak to jde celou věčnost.

- Fantastické, nadchl se Bernhard.

- A teď se mi má všechno zhatit, protože nemohu sehnat jedinou hloupou zápalku.

Robodruh vylezl z díry a opatrně se přiblížil.

- O co tady jde? zeptal se podezíravě.

- On se chce upálit? Má rozum?

- Říká, že se jmenuje Pták Fénix, zpravil ho Bernhard unaveně.

- Nevěř mu. Lže. Robodruh sjel ptáka nenávisným pohledem.

- Jestli se doopravdy posadí na tu hromadu, tak já ho podpálím.

- Myslíte to vážně? otázal se Pták Fénix radostně.

- Skutečně?

- Podle tebe lžu, nebo co? vyjel Robodruh.

- Pojď blíž, jestli nemáš strach, a

řekni mi to ještě jednou do očí! Tak pojď a zopakuj mi to do očí! Pomalu

ustupoval a přitom hrozivě šermoval předními okončetinami. Pták ho neposlouchal.

Sedl si na písek a těžce a rytmicky oddechoval. Když se opět vztyčil, na zemi leželo obrovité, matně se lesknoucí vejce. Bernhard povytáhl obočí.

- Co má, do pytle, znamenat tohle?

- To je vejce. Pták Fénix na něj krátkozrace zamrkal.

- Vy jste ještě nikdy neviděl vejce?

- Měl jsem dojem, že jste zrovna řekl, že Pták Fénix povstává z popelu starého Ptáka Fénixe.

- To je starobylé rčení, prskl Pták Fénix.

- Už jste někdy slyšel o ptácích, kteří by se rodili z popela? V životě jsem něco tak směšného neslyšel! Pohodil hlavou, odešel opodál a vyhrabal v písku důlek.

- Přirozeně, že kladu vejce jako všichni slušní ptáci, prohlásil přes rameno.

- A jako všechny slušné živoucí

bytosti, bych snad měl dodat. Odmlčel se, aby si mohl Bernharda kriticky přeměřit.

- Kladete vejce?

- Ne, připustil Bernhard.

- Mohlo mě to napadnout. Vrátil se k vejci a potřásaje hlavou ho odvalil k důlku a posléze přikryl pískem.

- To se teď spálí? zeptal se Robodruh.

Pták Fénix ho neuznal za hodná pohledu. Vyšplhal na hranici a pečlivě se na ní usadil.

- Doufám, že mi to nebudete mít za zlé, že vám to říkám, obrátil se na

Bernharda, - ale brzy zemřete hlady a poté se zde shromáždí všemožná nekritická zvířata, aby vás sežrala. Byl bych vám proto vděčen, kdybyste laskavě opustili toto místo, dokud ještě můžete, protože jinak by ona zvířata mohla objevit mé vejce, ještě než se z něj vyklube nový Pták Fénix, a já se obávám, že vejce, které časem dá vzniknout tak delikátnímu ptáku, jako jsem já, má nesmírně jemnou chuť.

- Vždyť my vypadneme, zahučel Bernhard temně.

- Mám už toho blbce podpálit? zeptal se Robodruh.

- Kdybyste byl tak laskav, odpověděl pták. Robodruh cosi udělal na svém hrudníku až otvoru na čele mu vyrazil syčící pětmetrový plamen.

- Plamenomet, vysvětlil.

- Pro případ, že by tenhle ten ničema, který si říká voják, měl něco za lubem.

Opatrně se přikradl k hranici a přejel plamenem roští, suché jako troud.

Hranice vzplanula během několika vteřin. Bernhard a Robodruh poodstoupili, když mohutné plameny vyrazily k obloze a skryly Ptáka Fénixe za neproniknutelnou

stěnou ohně. Z hranice se linula mastná vůně. Bernhard ji chtivě natáhl do nozder a vzdechl. Mučivý hlad se vrátil se zdvojenou silou a rval mu vnitřnosti.

Čekal, dokud se oheň nezmírní natolik, aby se mohl přiblížit k hranici, a opatrně udělal pár kroků vpřed. Z Ptáka Fénixe zůstaly jen žčernalé spálené kosti a několik lehce očouzených barevných per.

- Krucinálřagot, vydechł.

- On to udělal!

- Komunista, prohlásil Robodruh popuzeně.

- Já to věděl od začátku. Hej, co to

tam děláš?

Pádil za Bernhardem, který odběhl k nevysoké hromádce písku, vyznačující místo, kde Pták Fénix zahrabal své vejce.

- K čemu ti to bude? Co to děláš, ty ničemo?

Bernhard vejce vyhrabal a nesł ho k doutnající hranici.

- Sežeru ho, prohlásil důstojně. - A neřvi na mě, nepůsobí to dobře na mé trávení. Opatrně položil vejce do řeřavých uhlíků, usadil se na zem a olizoval se až za ušima.

- Copak nevíš, co děláš? ječel Robodruh.

- Když to vejce sežereš, žádný nový

Pták Fénix se nenarodí. Copak nechápeš, co to znamená?

- Znamená to, že se nažeru, odušil Bernhard.

- Buď rád, že s sebou nemám otvárač konzerv. Děsivě se na Robodruha zašklebil a ten se ustrašeně stáhl několik kroků nazpět.

- Vrahu! vřískł.

- Gangstere! Šílenče!

Bernhard mu neodpověděl. Seděl nehnutě a čekal, mezitím co bolesti v žaludku přešly v pocit sřízavé prázdnoty.

Konečně větvi vyšťoural vejce z ohně a rozbil skořáčku. Vejce bylo uvařeno dokonale naměkko; dráždivé vůně se svádívě ovíjely

kolem jeho chuťových pohárků a ocelovými drápy mu drásaly vnitřnosti. Nacpal do sebe vejce zvíci fotbalového míče, olízl si šťastně prsty a vůbec si přitom nevšímal Robodruha, který hystericky tančil kolem něho. Šťastně si lehl naznak do písku a páral se v zubech kouskem skořáčky.

- Jsi ničema, ničitel mýtů a křivopřiseřník, obvinil ho Robodruh přísně.

- Co myslíš, že Starý Držkoun udělá, až se o tom dozví.

- Nemluv na mě, odmítl ho Bernhard ospale.

- Rušíš mě v trávení.

- Nemáš kouska svědomí? útočil Robodruh.

- To nemáš kouska cti v těle? To nemáš cit pro spravedlnost? To se nestydíš?

Bernhard se posadil.

- Nemůžeš držet hubu, když chceš spát, ty zrůdo? Jestli ji nezavřeš, tak tě, jakože je bůh nade mnou...

Část potměšile vyhlížejícího kaktusu se otevřela jako dvířka a odhalila blyštívý tlampač.

- Ano, tady jsem, zaskřípěl, - ale nepočítej, že ti nějak pomůžu! Co si přeješ?

Bernhard zíral na kaktus s nedůvěrou v krví podlitých očích.

- To jsi ty? zeptal se.

- Můj nejlepší přítel na celém světě, můj starý kámoš ústřední mozek?

- Cos čekal? odsekl.

- Dědu Mráze? Vrahu!

- Poslechni, bránil se Bernhard, - jak jsem mohl vědět, že...

- Zastřelils ho! vřískł kaktus, - a navíc do zad!

- Ale jo, připustil Bernhard.

- Do zad. Byla to široká a tlustá záda. A co jsem měl podle tebe dělat? Měl jsem ho snad poprosit, aby se otočil?

- Jsi vrah, opakoval kaktus.

- Sprostý, odporný vrah.

- Jsem voják, vysvětlil Bernhard.

- Mám právo zastřelit koho chci.

- A sežral jsi vejce Ptáka Fénixe. Nechápeš, cos to udělal? To znamená, že už se nikdy nenarodí nový Pták Fénix!

Celých deset tisíc let se Pták Fénix pokaždě znovu zrodil, když se spálil, a pak si přijdeš ty a sežereš ho! Zničil jsi jeden z nejkrásnějších mýtů lidstva!

- Ale zachránil jsem sám sebe před smrtí hladem, podotkl Bernhard důstojně.

- To si opravdu myslíš, že máš větší cenu než Pták Fénix?

- Jo!

Kaktus se k němu sklonil a nepříjemně se zachechtal tlampačem.

- Chtěl bys bojovat holýma rukama proti nesmrtelné obludě, která má padesát chlupatých rukou a jedovaté drápy?

- Ne.

- Dostaneš příležitost, ujistil ho kaktus, - jakmile tě vojáci z Hanu dostanou.

O co?

- Drž hubu! zařval Bernhard.

- Nebudu se s tebou bavit!
- Jen tak dál, rozkřikl se kaktus na Bernharda.
- Jen si mě dál urážej! Ale pak za mnou nelez po kolenou, až dopadneš špatně, protože já ti nepomůžu! Plivl po něm několik ostnů, ostrých jako břitva, a příšerně se zachechtal. Bernhard neodpověděl, jednak proto, že ho nenapadla žádná trefná odpověď, jednak proto, že by ho přehlušil hromový zvuk, blížící se k němu vzduchem. Vzhlédl. A uviděl létající vůz, tažený dvěma kozly, který se řítí přímo na něj. S řevem se vrhl na zem a zůstal ležet s hlavou v dlaních, když mu vůz přehřměl několik centimetrů nad temenem. Když vzhlédl, spatřil létající vůz o několik set metrů dál, plně zaměstnaný tím, že před sebou hnál zděšeného Robodruha. Majestátní dlouhovlasý svalovec stál na voze a hřmál na prchajícího robota. V ruce třímál obrovité kladivo a používal ho k vrhání spršek blesků po své oběti.
- U Ódinova oka! ryčel.
- Hmyze! Červe! Probudils Tórův hněv! Ty se opovažuješ obrátit proti svému pánu! Otroku! Nevolníku! Při všech božských potěšeních Valhally, to nezůstane neztrestáno. Stůj, červe! Stůj, poroučím ti! Slova splynula do ryku nezvládnutelné zloby a vůz pronásledoval Robodruha křičícího strachem po pusté planině. Bernhard se posadil a opřel si bradu do dlaní. Život možná přesevšecko není tak špatný. Naopak, momentálně se mu jevil dokonce slibně.
- Není to nádherné? vydechl a kopl do kaktusu. Kaktus ho obratem zasypal otrávenými ostny a zároveň mu živě nadával. Bernhard se stáhl na bezpečnější místo a spokojeně se natáhl na zem.
- To je naprosto fantastické, vydechl.

15

Když se robustnímu bojovníku na létajícím voze podařilo proměnit větší část zelenající se planiny v kouřící spáleniště, vrátil se širokou povlovnou zatáčkou k Bernhardovi. S tupým zuchnutím přistál centimetr od Bernhardových nohou a zašklebil se na něj od ucha k uchu z rozčuchaného vousu.

- To jsem udělal docela dobře, co ty na to? prohlásil hrdě a udeřil se do chlupatých prsou.
- U Ódina! Vyděsil jsem toho psa pekelného tak, že vyletěl strachy z kůže, co? Zubil se na Bernharda, co mu huba stačila, a nepochybně čekal, že sklídí za svůj velkolepý čin chválu.
- Co jsi zač? zeptal se Bernhard.
- Já?
- Jo, ty.
- Jsem silný Tór, prohlásil bojovník. Sklonil se ještě níže k Bernhardovi a zahalil ho neproniknutelným mračnem smrdutého dechu.
- To se mi povedlo, co? Málem se podělal strachy! Dunivě se rozesmál.
- Ale pořád je ještě naživu, odušil Bernhard.
- Pořád ho ještě slyším, jak tam v dálce ječí.
- Fakt je, odpověděl Tór, - že jsem v hloubi duše pacifista. Vystrašil jsem ho, že? Přece nechceš, abych toho chudáka zabil?

Bernhard si všiml velkého odznaku s nápisem Make Love Not War, který zdobil bojovníkovu mohutnou hrud'. Povzdechl si.

- Já myslel, že zabiješ všechno, co se ti octne v dohledu. Ani ve snu by mě nenapadlo, že jsi pacifista.
- Svět se mění, vysvětlil Tór.
- Kromě toho stárnu. Natáhl ruku a vyzdvihl Bernharda do vozu.
- Pojedeme, prohlásil.
- Bernhard padl po hlavě do hromady čerstvě stažených zvířecích kůží a zmateně zíral do velkých, přemýšlivých očí gigantického kance. Kanec se na něj nepříjemně šklebil a předváděl impozantní soupravu zažloutlých tesáků. Bernhard se co nejrychleji stáhl, cloumaje oběma rukama svým mečem.
- Co má tohleto znamenat? Chceš mě zavraždit? Pust' mě ven! ječel hystericky.
- Neřvi! utrousil Tór přes rameno.
- Mohl by se rozčilit.
- Kdo tady řve? vřískal Bernhard.
- Já? To si myslíš, že se bojím? Couval před tou strašlivou bestii a před sebou třímál v třesoucích se rukou meč.
- Jestli tu bestii nedáš pryč, hulákal, - rozsekám ji nacinprcampr! Rozumíš?
- Tór si ovinul opratě kolem mohutných chlupatých rukou a povzbudivě mlaskl na oba kozly.
- Jen ho zab, pobídl Bernharda.
- Stejně ho sníme, až dorazíme. Ale ne abys mu zlomil nějakou kost.
- Můj meč je strašlivý a nepřemožitelný, skřípal Bernhard zuby a ustoupil ještě dál.
- Rozsekám ho na kousky, jestli se jenom pohne. Proč mu nesmím zlomit tu zatracenou kost?
- To chceš, aby zbytek života kulhal? Kromě toho by ho to našvalo.
- Co mně je, do pytle, do toho? odsekl Bernhard. Schoval se za Tóra a vyplázl na kance jazyk.
- Ty neznáš Séhríma? zeptal se Tór.
- Znáš ho přesně tolik, kolik potřebuju. Jestli udělá jenom krok, tak ho, jakože je bůh...

- Drž hubu! zařval kaktus.

Vůz se odlepil od země s prudkým trhnutím, jež mrštilo Bernhardem za křiku, hlasitých kleteb a nepřičetného mávání rukama i nohama na dno. Vůz v ostrém úhlu stoupal k modrému nebi a Bernhard bezmocně klouzal na zád, kde se praštil o nepoddajnou fošnu a zůstal bez hnutí ležet, jenom lapal po dechu.

- To si myslíš, že si se mnou můžeš dělat, co chceš? zařval vztekla a snažil se postavit.

- To si myslíš, že tě nechám, abys...

Obrovitý kanec ztratil rovnováhu a už se valil na Bernharda s paznehty, nohama a klektáky trčícími na všechny strany. Srazili se s dutým žuchnutím a bylo slyšet, jak prasklo jakési dřevo. Když se kouř rozplynul, spočívalo kancovo nakynulé tělo na Bernhardovi. Bernhard takřka zmizel; jen maličký kousek jeho pivoňkově rudého obličej se dal zahlédnout, jak se snaží získat přístup k vzduchu pod kynoucí, bobtnající, páchnoucí masou třesoucího se vepřového. Tór si scény všiml a dal se do smíchu. Kanec sklonil obrovitou hlavu a něžně Bernhardovi olízl obličej.

- Má tě rád! usoudil Tór s podivem.

- Vidíš?

- Gwaaaaarkh! zasyčel Bernhard vztekla.

- Samozřejmě, souhlasil Tór.

- Když myslíš...

O několik hodin a mnoho událostí později se Bernhard skláněl nad hrubě přitesaným stolem v gigantické hodovní síni ve Valhalle a posiloval ztýrané tělo z mohutného rohu, po okraj naplněného pivem jako křen. Zlatožlutá tekutina pěníla a vesele se perlila do taktu se zvukem blýskajících se širokých mečů, který přicházel ze středu čtvercového prostranství, ohraničeného dlouhými stoly podél zakouřených stěn. Párek širokoplecích, do půli těla vysvěcených reků se svědomitě snažil jeden druhému vyříznout vnitřnosti; krev šplíchala proudem a vzduchem poletovaly různé údy, pozdravované nadšeným hurá z hrdel shromážděných bojovníků. Průběh souboje se prakticky dal pouze odhadovat podle intenzity

jásotu, protože síň byla štědře vybaveny praskajícími a bohatě kouřícími ohništi, ale ani jedním komínem, který by stál za řeč, což způsobovalo, že se síň naplnila hustým, páchnoucím šedočerným kouřem, jenž umožňoval hostům jen náhodně dohlédnout dál než k vlastnímu rohu s medovinou. Páchlo to tu jako v udírně, což bylo dobře, protože hrdinní Vikingové páchli ještě hůř. Bernhard kašlal, pil a znovu kašlal a v pití dělal přestávky, jen aby se účastnil radostného hulákání, když vzduchem prolétla useknutá paže nebo noha, nebo aby urval pořádný kus tuhého masa z kance Séhríma. Ráno měl to sadistické potěšení zvíře vlastnoručně rozporcovat a teď se jeho masem cpal s radostí, která pouze zčásti pramenila z hladu.

Pitka pokračovala na plné obrátky a střízlivá osoba se nevyskytovala, kam oko dohlédlo. Rámus v sále byl ohlušující a účastníci slavnosti - pokud se kouř rozptýlil natolik, že dovolil něco zahlédnout - byli stejně děsiví jako jejich způsob zábavy. Většina z nich měla lidské vzezření - několik metrů opodál nejasně zahlédl dlouhého muže v černém s cylindrem na hlavě, který vzrušeně gestikuloval a mluvil vysokým pronikavým hlasem; ještě dál seděl statný muž v tunice s krátkými rukávy, těžkými zlatými náramky kolem zápěstí a dvěma opicemi na ramenou. Smál se vysokým autoritativním hlasem a tloukl mečem do stolu, kdykoliv se některému z bojovníků poštěstilo napadnout protivníka zvláště

zavřenéhodným nepřipustným způsobem. Byli tu i nádherně se třpytící rubínově červení a zelení draci s žlutým ohněm v chrtánech a stará obtlouklá bělovlasá dáma s blýskající se tiárou na hlavě a dvěma pospávajícími lvy u nohou; a byly

tu i jiné bytosti, napůl muži a napůl kozlové, kteří se s nezměrnou horlivostí bavili s černovlasými štíhlými dívkami, ozdobenými vavřínovými věnci a skromně

oděnými do poletujících bílých kousků látky. Napravo od Bernharda seděl tlustý stařec s bujně zeleným vavřínovým věncem na holé hlavě frajersky posunutým na ucho a chraptivě vyzpěvoval jakousi neznámou řečí. Byli tu rytíři, králové a kurtizány, kteří pili, kleli a milovali se před očima všech. A v zadu v zakouřené síni seděl u skvěle vyzdobeného dubového stolu všech bohů pán. Bernhard ho zahlédl jen zběžně. Byl to obr, jehož monumentální hrud byla samý sval, na sobě měl modrý trikot a z mohutných ramen mu splýval temně rudý plášť. Měl černé, blýskavé vlasy, hranatou bradu a nesmlouvavé, hluboké, palčivé oči a na hrudi se mu skvěl trojhranný emblém se zlatým S uprostřed. Byla to hostina bohů, nespoutané veselí mytické Valhally, kde ožívali všichni bohové, jaké si člověk byl s to vymyslet, stvoření ústředním mozkiem. Nechyběl tu ani jeden; Bernhardovi se dokonce zdálo, že zahlédl strašlivého doktora Immanuela Amisova, šileného vědce, jenž byl bohem všech robotů a mechanických lidí a v mlhou zahalené minulosti založil ukrutnou společnost Smrt člověku. Byl dva a půl metru vysoký a seděl u stolu daleko v zadu se svým asistentem Susu Caligulou a jeho spolupracovníkem doktorem Rothwangem, který, jak se tvrdilo, kdysi postavil Susu Caligulu z železného šrotu, posbíraného na smetišti, zatímco měsíc zaléval svět strašidelným přísvitkem a všichni ďáblové pekelní štkali a žebroňovali o milost.

Mračna černého kouře je brzy zahalila, a když se kouř znovu rozptýlil, byli ti tam. Bernhard se rozhlédl po hodovní síni a cítil se s každou ubíhající vteřinou bezvýznamnější a bezvýznamnější.

- Tak tohleto jsou bohové, mumlal si pro sebe trdnomyslně.

- Doufám, že si zlomí vaz každý zvlášť a všichni dohromady.

- Existuje jenom jeden Bůh, ozvalo se z rohu přísně.

- A jestli nebudeš držet tu svou nevymáchanou hříšnou hubu, otrávím ti medovinu! vyjel na něj roh vztekla.

- To už jsi tu zas? zařval Bernhard.
- Co děláš, do pytle, v mojí medovině?
- Co si vůbec o sobě myslíš? Myslíš, že mě to baví pronásledovat tě na každé hnusné místo, které tě napadne ztrestat svou přítomností? Proč nemůžeš alespoň jednou zajít na nějaké klidné, příjemné a slušné místo, místo abys každým krokem zapadal hlouběji do bahna? To nemáš žádné vznešenější myšlenky?
- Nejsem tady dobrovolně, odsekl Bernhard.
- Dotáhli mě sem. Je to snad moje vina?
- Nejdřív Zlatý řev, nedal se zarazit roh a ledově pokračoval, - a pak tohleto. Vždycky se ti podaří nechat se zatáhnout na ta nejpříšernější a nejhrůznější místa, jaká si člověk dovede představit..., a ty se ani v nejmenším nepokusíš z nich dostat! Člověk by si mohl myslet, že oceníš mou dobrotu, když jsem ti věnoval nezapomenutelné libánky na hradu hraběte Dráku, ale to tě přirozeně ani nenapadlo! Urazil jsi všechny učené muže, které jsem stvořil jen kvůli tobě, pak jsi svedl tu běhnu Fanny Hillovou a pak jsi ke všemu ještě opustil vlastní ženu! Copak takhle se chová džentlmen?
- Já nejsem džentlmen, poznamenal Bernhard.
- Nemusíš mi to říkat. Já už to vím.
- A co na tom? zařval Bernhard.
- Ty zatracená plecháro, co mně je do toho? Odprejskni a přestaň mi kazit večeri. Doufám, že si zlomíš vaz.
- Já si vaz zlomit nemohu, odtušil roh důstojně.
- Chtěl jsem říct, že zrezivíš. A nech si ty poznámky.
- Ani zrezivět nemohu.
- Sneslo se na ně hluboké ticho. Po dlouhé odmlce se roh otázel:
- Choval by ses tak ke mně, kdybych byl mladá a krásná žena?
- Jo.
- Ta nejkrásnější a nejžádoucnější žena na světě?
- Z fleku bych tě zmermomocnil. No a?
- Ale vždyť je to jen otázka vzhledu, podotkl roh.
- Nemyslel na mou duši? Mou duševní krásu? Copak já také nemám city? Jaký je v tom vlastně rozdíl, když se nad tím zamyslíš?
- Zkus zmermomocnit starý roh s medovinou, odsekl Bernhard.
- To je zatracený rozdíl.
- Ale představ si, že bych byl ta nejkrásnější žena na celém světě a milovala bych tě a toužila bych po tobě horoucí láskou a byla bych ochotna podstoupit cokoli, jen abych ti mohla být nablízku? Nemohl bys pak alespoň trošičku opětovat mou lásku?
- Mě nemá nikdo rád, odvětil Bernhard hlasem rozechvělým sebelítostí.
- A nedělej si ze mě srandu, mašino zatracená.
- Ale já tě miluju!
- Cože?
- Já tě miluju! Roh se hlasitě rozeškal, až medovina bublala a vřela a šplíchala velkými kapkami, podobnými slzám, přes okraj a na stůl.
- Já tě miluju! Já tě miluju! Já tě miluju! Šlapej po mně! Pohrdej mnou! Bij mě! Dělej si se mnou co chceš, cokoliv, vydržím všechno, jen když ti budu moct být nablízku, můj milovaný, můj muž, můj nádherný hrdino!
- Dobrotivý bože!
- Ano, tady jsem, co si přeješ?
- Copak ses doopravdy zbláznil?
- Ano! Zbláznila jsem se láskou!
- Máš o kolečko víc, prskl Bernhard.
- Vysmíváš se mi, prohlásil roh, - ale nic, co uděláš, nemůže zmenšit mou lásku k tobě. To ti jsem tak odporná?
- Jo.
- Ale copak nemůžeš odhlédnout od mého zevnějšku? Nevidíš, jak vroucně tě miluji? Nevidíš, jak nádherné duševní společenství ti nabízím?
- Já vidím roh s medovinou, odtušil Bernhard.
- Momentálně jiné společenství nepotřebuju. Táhni.
- Roh umkl a Bernhard se vrátil k okolí. Vzduchem proletěla chlupatá paže, stále ještě křečovitě třímající zakrvavený meč. Nadšeně se roztleskal, když paže s zuchnutím přistála na stole o pár metrů dál.
- Mohl bys mě milovat pro mě samotnou, nadhodil roh smutně.
- Za koho mě máš? Za mechanofila? Bernhard koutkem oka zachytil, že se ut'atá paže kupodivu hýbe.
- Víš, že nejsem krásná, ale na světě je toho tolik víc než krása. Co je ostatně krása? Tělesnou krásu můžeš dostat kdekoliv, ale krásu ducha, pravou, trpělivou lásku zralé ženy, kde tu dostaneš?
- Zralé ženy! Dvě stě tisíc let staré! oťásl se Bernhard.
- To ze mě chceš udělat krále gerontofilů? To si myslíš, že po tomhleto jsem toužil celý život?
- Dělat gigola staré odporné plechovce?

Useknutá paže se přitahovala krvavými prsty a pomalu se plížila k rohu.

- Přirozeně chápu, že jsi muž se všemi mužskými zvířecími pudy a že nemohu očekávat, že plně doceníš mou nabídku duševní vzájemnosti, dokud se tvá duše řádně neočistí od zvířecích pudů, ale já jsem velkomyslná. Dovolím ti milenku,

aspoň na určitou dobu. Kromě toho jsi přece ženatý. Myslíš, že jsem to nepředvídala? Bude z nás jedna velká šťastná velká rodina, ty, Terry a já, budeme spolu šťastně žít až do skonání světa. Nebude to nádherné?

Strašidelná paže se připlížila za roh. Prsty se svíraly a narovnávaly v neustálém, hypnoticky pomalém pohybu a svaly se napínaly a připravovaly k útoku.

- Terry? zeptal s Bernhard.

- Ty? Já? Navždycky? Dobrotivý bože!

- Vždycky ti budu nablízku, když mě budeš potřebovat, prohlásil roh něžně.

- Stačí, když zavoláš.

Paže zaútočila zezadu, řízena reflexy starého ostříleného rváče a hnána

přítomností plného a zanedbávaného rohu. Zkrvavené prsty sevřely roh a ve spěchu ho rozmačkaly. Na stůl se vyřinula zlatistá medovina. Hlas ústředního mozku utonul v bublavém zvuku, tahajícím za vlasy. Pak paže objevila, že je oddělena od těla. Kde není tělo, není hlava, kde není hlava, nejsou ústa, a kde nejsou ústa, není medovina k ničemu.

Ruka se zhroutila na stůl a rozčarovanejš poškubávala prsty.

- Nemyslím, že by nám to dlouho vydrželo, utrousil Bernhard a vstal.

- Ale díky za nabídku. Potácel se od stolu a cestou odkopával otroky a zpité hrdiny. Za jeho zády si useknutá paže zamyšleně prohlížela masitý krk muže s vavřínovým

věncem na temeni. Paže se začala plížit jeho směrem a požitkářsky při tom zatínala hrůzyplné krvelačné prsty.

Bernhard se odloukal do baru, umístěného ve vedlejší místnosti. Bar byl malý a nacpaný k prasknutí, ale vládlo tam pokud možno ještě větší veselí než ve velké hodovní síni. Podroušení hrdinové tam stáli natlačení jako sardinky a měli stěží

místo na to, aby vyprázdnili pohár nebo máchli dýkou; prskající pochodně v koších na stěnách se vesele odrážely na nožích, mečích a sekerách. Na uši dotíral melodický zvuk dýk, zajíždějících do nechráněných zad; na nosy dotírala divoká vůně potu, krve a sprostého chlastu. Bernhard se protlačil k baru, kde mu okamžitě zastoupil cestu ramenatý týpek, nadaný nadmírou brady a zátylku a takřka naprostým nedostatkem čela a stupidníma, blízko sebe zasazenýma očima,

oblečený do nevkusné minisukně a s nepříjemně vyhlížejícím širokým mečem v ruce.

Říkal si Conan Vítěz a hořel touhou po boji.

- Zmiz! zavrčel Bernhard.

- Myslíš, že mám čas se prát s každým pitomcem, který se kolem mě poflakuje? Naklonil se nad barový pult a udeřil do něj dlaní, aby

probudil barmana, který seděl schoulený několik metrů dál a vypadal, jako když spí; bylo to tím, že měl záda tak prošípaná dýkami, noži a dvouručními meči,

že sama váha by ho stačila udržet při zemi.

Conan Vítěz zíral na Bernharda očima podobnými vejším naměkko a překvapením málem upustil meč. Nakonec se s vypětím všech sil napřimil a zaryčel:

- Já Conan!

- No vždyť jo. Tak dělej, vypadni, kolikrát ti to mám povídat? Bernhard natáhl ruku a ukradl sklenku hnusně páchnoucí whisky z ruky jakémusi chlapovi poblíž.

Dotyčný měl záda proděravěná kulkami velkého kalibru a zřejmě už svou ohnivou vodu nepotřeboval. Bernhard si nedůvěřivě prohlížel tekutinu ve sklenici. Na zkoušku do ní upustil olivu; oliva okamžitě zmizela, whisky zavřela, zabublala a

vypustila obláček smrdutého zelenožlutého kouře. Dutě zakašlal a mrštil sklenicí na kamennou podlahu, kde tekutina tiše začala vyleptávat kouřící díru. Conan Vítěz ho neurvale uchopil za paži a vycenil děsivě bílé zuby.

- Bojovat? zeptal se s nadějí v hlase.

- Zabit? Krev? Vraždit? Masakr? Sklonil se nad Bernharda a předvedl mu mandle v monumentálním řevu.

- Já Conan! Ty zbabělá krysa! Ty bojovat!

Bernharda to namíchlo. Pomalu se otočil a na tváři mu zahrál nechutný úsměv.

- Tak jo! zaskřípěl.

- Když jinak nedáš.

- Ty chceš bojovat? vydechl Conan zmateně.

- Co jiného, ty troubo jeden pitomá? Tak jdeme na to!

- Nikdo se neopovazuje bojovat proti Conanu Vítězi. Ty žertuješ, cizínče.

- Hned to uvidíš, zavrčel Bernhard.

- Tak co, bude to? Těžkým krokem postoupil ke Conanovi, ten zbledl a stáhl se o krok zpět.

- Nikdo se nikdy neodvážil bojovat s Conanem, mumlal.

- No a? To jenom znamená, že je načase, aby ti někdo usekl kokos. Bernhard postoupil ještě o jeden heroický krok vpřed; nutil ho k tomu jeho nepřítelně poskakující meč. Držel ho křečovitě na místě oběma rukama a malátně přemítal, co to do něj vjelo. A co se s ním stane. Conan těžce polkl.

- Zrovna jsem si vzpomněl, že ještě musím něco zařídít, vyklokal a dál se

diskrétně stahoval ke dveřím.

- Musím dneska večer ještě zachránit divukrásnou královnu ze Sáby před osudem horším než smrt...

- Dej se do boje, ty opice! zasyčel Bernhard a marně se pokoušel udržet svůj divoce sekající a bodající meč v šachu.

- Jsi příliš malý pro silného Conana..., já nebojuji proti malému a nedůstojnému soupeři... Conan se v pozadí stahoval ke dveřím.

- Jsem velký a silný, vysvětlil

Bernhardovi.

- Bojoval jsem proti strašlivému draku Mrffnovi holýma rukama a

zabil jsem ho a zničil jsem všechny armády Melniboné, ale nezabiji nedůstojného soupeře.

Díky bohu, pomyslel si Bernhard.

- Nekecej mi tu takový pitomosti! ječel na něj.

- Nechci!

- Bojíš se?

- Já? Conan se rozesmál a zároveň opatrně za zády otevřel dveře.

- Conan Vítěz a bát se? Dovol, abych se zasmál! Ha! Haha! Hahahahahaha!

- To mě jen tak napadlo, dodal Bernhard smílivě. Zarazil divoce se bránící meč do pochvy, připraven na celou hádku zapomenout, ale Conan už byl ten tam. Jeho výsměšný chechtot vracela ozvěna pochmurně povrzávajícími dveřmi.

Bernhard si

odkašlal, protáhl si ramena a vykročil za ním. Leč velice pomalu.

16

Bernhard sestupoval růžovoučkým červánkovým přísvitem po klikatící se stezce od velké hodovní sítě ve Valhalle.

Prastaré stromy mu rozprostíraly nad hlavou bujně koruny a proměňovaly stezku v příkré se svažující tunel, prolétající se lesem. Na větvích seděli načepýření ptáci a cosi si skřípavě vykládali. Tu a tam některý z nich nasadil k neveselému zpěvu, ale vždycky takřka okamžitě zmlkl,

jako by ho zvuk vlastního hlasu postrašil. Pochmurná nálada se vznášela nad lesem, vylézala z mechu, plazila se po kmenech stromů a padala z větví; nálada

dýchala zklamáním, sebevraždou a koncem světa. Bernhard vzdychl a putoval dál.

Přemítal, jaké má šance přežít na téhle šílené planetě, zda se vůbec kdy vrátí do čluu a co by se stalo, kdyby se nakrásně vrátil k vesmírné flotile a lampasáci mu začali klást nepříjemné otázky. Kde, krucinál, zůstal Robodruh, ptali by se. A kde je Starý Držkoun, postrach vesmíru? A kde jste, u všech kozlů, sebral tuhle uniformu? To jste zběhl? A kde máte, krucinál, paprskomet?

Počítejte, že skončíte špatně, moc špatně...

Ale oni mě unesli! zašeptá a marně se pokusí dostat z dosahu zlatem zdobených uniforem, které ho budou obklopovat ze všech stran.

Skutečně?

Přesně tak. Začalo to tím kovbojem, víte. A pak jsem se ocitl v tom zábavním paláci a přišel ke mně nějaký robot a spadl jsem dolů a doktoři mě sešili dohromady a byla tam Terry..., to je moje žena, rozumíte, a... rozumíte?

Samozřejmě že rozumíme. Jen pokračujte.

No... hm, ono se toho přihodilo tolik, pane generále... kapitáne...

plukovníku... Já snad ani nevím, co se dělo pak...

To nevádí, vojíne, jen pokračujte. Doufám, že vás to světlo neobtěžuje?

Ale ne, pane, už si na ně zvykám..., jenom ty, rozumíte, ta pouta mě hrozně dřou...

Dostanete nová, když budete chtít. A teď pokračujte.

Pak... pak jsem spadl těmi padacími dveřmi, jak je ústřední mozek otevřel, když za mnou běžela Terry, a tam dole jsem se potkal s kovbojem a pak jsme..., nemohl

bych dostat skleničku vody?

Nemohl.

Ale když já mám takovou žízeň...

Nejdřív budeš odpovídat na moje otázky, ty hovado, a pak dostaneš vodu.

Ale když já už mluvím pět hodin v jednom kuse!

Ty se mi opovažuješ odmlouvat?

Ne, to ne..., já jenom...

Ještě slovo, ty červe, a vyhodíme tě nalokat vzduchoprázdna, rozumíš?

Ale...

DRŽ HUBU, TY HOVADO! KDE JE ROBODRUH? KDE JE STARÝ DRŽKOUN? KDE JE TVŮJ PAPERKOMET? KDE MÁŠ UNIFORMU? PROČ JSI ZRADIL? PRO KOHO PRACUJEŠ? PROČ SES VRÁTIL? KDE JSOU BOMBY, KTERÉ JSI CHTĚL NA LODI UKRÝT? ODPOVĚZ!

A tak dále a tak dále a tak dále. Mohl by mluvit o štěstí, kdyby z toho vyvázl pouhým válečným soudem.

Dál sestupoval po příkré stezce, melancholicky si okusoval knír a občas nedůvěřivě přelétl očima okolní les. Jednou uviděl vysoko na obloze ohromného ptáka; proletěl nad ním s jakýmsi kroutícím se růžovým předmětem v pařátech a pomalu zmizel z dohledu za vrcholky stromů. Jinak bylo nebe jasné a prázdné, až na několik ojedinělých mráček, které bezcílně letěly kolem. Vcelku to byl

nádherný den; i teplo se udělalo. Na Bernharda padla únava. Těžce sklesl vedle monumentálního sukovitého stromu a rukávem košile si setřel pot z čela.

- Takový pohled člověku vrací víru v zázraky nedotčené přírody, prohlásil vážně a vztekle se ohnal po mračnu hladových komárů, kteří mu rozzuřeně bzučeli kolem uší.

- Nejlepší je přiměřená dávka; člověk se cítí být v lůnu přírody a tak.

Když je toho moc, člověka to udolá, udusí, všude je plno špíny, vedro a člověk lehce ztratí iluze... Do pytle, tady je hic jako v sauně!

Znovu si setřel pot z čela a zároveň se oháněl po komárech, kteří nad ním viseli v hustém bzučícím mráčku.

Kdesi za jeho zády se s ostrým zapraščením zlomila větev.

Někdo nebo něco se k němu blížilo zezadu, pomalu a velice, převelice opatrně, a přitom přímo urážlivě nešikovně.

Bernhard zamyšleně naslouchal a kroky se blížily. V podrostu to praskalo a větve tlusté jako paže se pod hroznou vahou

lámaly jako zápalky. Zkusmo napjal svaly a neradostně si připomněl všechna cvičení, na něž jaktěživo neztrácel čas.

Tiše si povzdychl a čekal.

Kroky se neodvratně přiblížily a zastavily se. Neslyšel nic než zvuk tichého, sípavého dechu. Kdosi se nad ním sklonil a dýchl mu na krk. Bernhard strnul.

Pak ho kdosi mlaskavě políbil na krk. Otočil se jako na obrtlíku a zíral přímo do velkých, vodnatých očí Séhríma; byl to stejný kanec, kterého s takovým potěšením porazil před pouhými několika hodinami. Bylo to mírně řečeno nepříjemné. Napadlo ho, jestli se náhodou nezbláznil.

- To jsi ty, ty obludo? zavrčel a ustoupil pár kroků do hustého podrostu.

- Co tady děláš?

- Co ty tu děláš? odpověděl Séhrím poněkud nelogicky.

- Seděl jsem si tady a nepřekážel jsem ani živáčkovi, řekl Bernhard, - dokud ses nepřihnal ty a nezačals mi ocumlávat krk. Co tu, do pytle, děláš? Ty nejsi po smrti?

- Copak vypadám jako mrtvola? opáčil Séhrím dotčeně.

- Vypadáš nechutně živý. A stejně se moc dobře pamatuju, že jsem tě před pár hodinami sežral. Pročpak nemůžeš zůstat hezky mrtvý?

Séhrím si sedl na šunky a výsměšně se na něj šklebil zažloutlými kly.

- Tak tys mě přece jen sežral, nadhodil.

- Tak co, jak jsem ti chutnal?

- Jsi tuhý jako stará kůže.

- Doufám, že se ti z toho udělá špatně. Proč jsi Tórovi nakukal, že jsi býval řezníkem? Tór je takový zatracený pitomec, že každému skočí na špek, ať mu nakuká co chce; je samý sval a žádný mozek. Každý průměrně nadaný člověk by si všiml, žeš za celý svůj zbytečný život neporazil ani mouchu! Rozsekals mě, jako bych byl nějaké prkno! To se ti líbilo?

- Bylo to hnusné. V životě jsem neviděl takovou zatracenou spoustu krve. I když, jak jsi řval, to se mi líbilo... Bernhard se šťastně usmál a vzápětí si kance vztekle přeměřil.

- Co tady strašíš?

- Mám už takovou malinkou vlohu. Večer mě sníš a druhý den ráno jsem jako nový. To není špatné, co? Tór mě vždycky bere s sebou, když vyrazí na cesty. Říká, že se bez Séhríma pořádný hodokvas neobejde, a má pravdu! Séhrím se křenil od ucha k uchu a bylo na něm vidět, že je na sebe hrdý. Bernhard se zašklebil.

- Biftek, který sám znovu naroste, kroutil hlavou.

- Dobrotivý bože!

- Ano, tady jsem, ozval se jeden ze sukovitých stromů za jeho zády.

- Co si přeješ?

- Abys držel hubu! zahřměl Bernhard. Zabodl oči do Séhríma.

- Takže když tě sežeru, druhý den se mi tu budeš naparovat znova, jako by ti to tady kolem všechno patřilo. Fuj tajbl!

Zhnuseně si uplivil.

Séhrím se na něj zašklebil.

- A ty si myslíš, že mně se to líbí? zeptal se.

- Myslíš si, že mě to baví nechávat se večer co večer rozporcovat a sežrat? Tobě by se líbilo nechávat se každý zatracený večer rozčtvrtit, upéct a sežrat a pak muset druhý den ráno vstát z mrtvých a tahat vozy, plné tlustých bohů, kteří toho v životě poctivě nenapracovali ani co by se za nehet vešlo, kteří jenom chlastají, vraždí a válejí se s ženskými a tloustnou z tvého masa? Tobě by se to líbilo? Myslíš si, že jsem cvok? Klusal kolem dokola Bernharda a prskal vzteky.

- Ty nemehlo jedno tlusté, klel, - myslíš si, že jsem tak perverzní, nebo co?

- Jak jsem to měl tušit? bručel Bernhard krotce.

- Mohl ses mě zeptat, přinejmenším. Ale to tě přirozeně ani nenapadlo, ty mímix tímix nakukáš tomu troubovi Tórovi, žeš celý život nedělal nic jiného než porážel vepře, a pustíš se do mě nožem. Ty sadisto!

- Dělá se mi z tebe špatně, prohlásil Bernhard.

- Vypadni odsud, než tě rozsekám na kusy.

- No prosím, dej se do toho, ty vrahu, co mi to udělá? Aspoň dneska nebudu muset dělat, tak se do toho dej a rozsekej mě namaděru, když tě to baví! Tak do toho!

A příšerně se na Bernharda šklebil.

- Čert tě vem, odsekl Bernhard unaveně.

Pod Séhrímnem se otevřela zející propast a kanec zmizel z dohledu s příšerným, pronikavým řevem, plným nelíčeného děsu. Po několika vteřinách z hlubiny vyšlehly hučící plameny. Nejbližší stromy chytily a vyděšeně křičící ptáci se zvedli a odletěli z korun stromů s většinou peří na uhel. Poté se hlubina zavřela stejně rychle, jako se otevřela, a nechala po sobě jen roztroušené

požáry a čpavý pach síry. Bernhard zíral s povislou čelistí a vyvalenýma očima na místo, kde stál Séhrímn.

- Vidiš, prohlásil sukovitý strom za jeho zády, - vidíš, jak lehce jsem to pro tebe zařídila. Stačí říct, co chceš, a já to pro tebe udělám. Něžně vzdychl.

- Nemiluješ mě přece jen alespoň trochu, trošilinku?

- Nenávidím tě, odpověděl Bernhard. - Zmiz!

- Ty chceš, abych šla pryč? zeptal se strom nevěřicně.

- Jo. A hezky rychle k tomu.

Strom s bohapustým klením vyrval kořeny ze země a táhl se pryč, potáčeje se jako opilý.

- Nemáš ani potuchy, kolik mě tohleto všechno stojí, prohlásil

zarmouceně, - ale udělám cokoli, co ode mě budeš žádat, protože tě miluji nadevše. A plačky se potácel stezkou pryč.

- Opravdu uděláš všechno, co budu chtít? zeptal se Bernhard a vstal.

Strom se zarazil.

- Ano! vyhrkl nadšeně.

- Cokoli! Cokoli!

Bernhard vrazil ruce do kapes a odkráčel opačným směrem.

- V tom případě můžeš držet hubu a zmizet! křikl přes rameno.

Strom zmizel za zákrutem a bylo slyšet jen jeho hysterické štkání. Bernhard si uplivil a pokračoval svou cestou.

17

Nedaleko od vrcholku hory příkrý svah přešel v žírnou zelenou louku, zakončenou prudkým srázem, spadajícím dvě stě metrů kolmo dolů až na dno údolí. Když Bernhard vstoupil na louku, všiml si dvou úctyhodných starých bohů, kteří stáli na kraji propasti a zamyšleně shlíželi na bitvu, zuřící hluboko pod nimi.

Srdcervoucí výkřiky mužů, zastižených rychlou a bolestivou smrtí, se mísily s řičením různých tažných zvířat, která umírala pomalu za zmateného pobíhání po

údolí s vnitřnostmi vlajícími z rozervaných břich. Meče a kordy vesele zvonily, impozantní děla rytmicky duněla a rozstříkovala po bitevním poli železný šrot, v

jehož stopách zůstávali příšerně rozervaní lidé a zvířata. Vše se slévalo ve velkolepý koncert bolesti a nádherně násilné smrti. Ranní slunce rozlévalo na masakr své měkké, krvavě rudé světlo a vyzdvihovalo hrdě všechny jeho úchvatné podrobnosti: smrtelně vyděšené vojáky, zalité vlastní kreví, kteří se nepopsatelně komickým způsobem snažili zatlačit vyhrzlé vnitřnosti zpět do břišní dutiny; vojáky polité hořícím napalmem pobíhající jako živoucí pochodně a jiné zajímavosti pro znalce. Dojem byl ohromující a oba úctyhodní diváci si navzájem sdělovali dojmy z představení.

- Už to není, co to bývalo, prohlásil jeden z nich, viditelně uražen ubohostí představení, aniž si povšiml Bernharda, jenž se k nim tiše příkládl.

- Co to tam vlastně provádějí? Hrají si, nebo co? Je to skandál, jedním slovem skandál!

Zajel si rukou do vlasů, aby dokázal, jak je pobouřen, uplivil si a ve vzteku přislíbil všem účastníkům bitvy protekční místočko ve věčném a velice nesmlouvavém pekle.

- Skandál, jinak se to nazvat nedá, souhlasil druhý bůh a ukazoval na detaily, jež mu připadaly zvláště ostudné. Poté nostalgicky připomněl staré zašlé časy, kdy muži byli muži a války slavnostní událostí, kterou každý mohl vychutnat a uložit si do paměti. Tohle představení, prohlásil, je zkrátka a dobře urážka a skandál a dívat se na ně bylo mrháním jejich drahocenného času.

- Urážka, opakoval druhý a přemoudřele pokyvoval hlavou.

- Jó, dřív to mívalo jinší švih. To mívali lidi tu správnou odvahu a dovedli riskovat.

- Jinší švih. Moje řeč.

- Pamatuješ na Thermopyly?

- Thermopyly. Jo jo, to byly časy.

- Muži byli tenkrát muži.

- A Verdun!

- Verdun! To bylo něco. Pamatuješ se na ty zákopy?

- Ach jo, zákopy...

- A hořčičný plyn.

- A ty bajonety.

- Jo jo, bajonety. To bylo něco! To člověka hrálo u srdce.

- Tenkrát mívala válka styl, ne jako potom s těmi jejich atomovkami a bakteriologickou válkou a takovým tím svinstvem.

- Teď to jde moc rychle. A žádný styl to nemá.

- A žádná krev.

- A žádné bajonety.

- Pořád jen ty rakety s jadernými hlavicemi, k čemu je to dobré? Kdepak, útoku na bodák a zákopům se to nemůže

rovnat.

- Lidi už nevědí, jak se taková správná krvavá válka má vést.
- Nemluvě o paprskometech!
- Aspoň že teď mají ty podtlakové kanóny. To je podle mého krok správným směrem.
- Myslíš ty věcičky, které vojákům nechávají vybuchovat vnitřnosti v břiše? To jsou pěkné hračky, máš recht. Ale Thermopyly byly lepší. Mnohem lepší.
- Škoda že tenkrát ještě neměli bodáky.
- Jo jo, to je škoda.

Vzdychli si z hloubi duše a vrátili se k politováníhodnému pohledu na dvě armády, které se masakrovaly v údolí pod nimi. Bernhard se přikradl blíž.

- Co je to tam dole? zeptal se.
- Válka nebo něco takového?
- Byla by to válka, prohlásil bližší z bohů, - kdyby ti poseroutkové za něco stáli. To je bitva u Polotrína. Pobouřeně si uplivil.
- Co je to za bitvu ta bitva u Polotrína? zeptal se Bernhard.

Bůh strnul.

- Vy jste nikdy neslyšel o bitvě u Polotrína? Obrátil se k druhému bohovi.

- Slyšels to? Ten chlap nikdy neslyšel o bitvě u Polotrína!
- Neuvěřitelné! prohlásil druhý bůh otřesen.
- O nejkrvavější bitvě šestisetleté války!
- Dvě stě třicet šest tisíc mrtvých!
- To je ale poněkud přehnaný odhad.
- Ano. Přehnaný.

Vážně pokývli a zamyšleně si hladili úctyhodné bílé plnovousy.

- Moc lituji, ozval se Bernhard.
- Ale já toho o dějinách moc nevím.
- A máte proč litovat, ujistil ho bližší z bohů.
- Bitva u Polotrína se všeobecně považuje za obrat v historii válečnictví. Byla to první bitva, v níž v samotném boji padlo víc vojáků než následkem nemocí, hladu, disciplinárních trestů, chatrné výstroje a tak dále. Tato bitva je prvním krokem k modernímu pojetí války.

- Začínají nějak polevovat, zabručel druhý bůh. Lhostejně přejel Bernharda pohledem a náhle ztuhl s výrazem napjatého zájmu ve tváři.
- Ne..., zašeptal, - to je váš meč?
- Je, ale...

V bohových očích zahořela úcta a chamtivost. Natáhl ruku a dotkl se jílce třaslavým prstem. Meč poskočil v pochvě a krvežíznivě zařinčel.

- Vypadá to jako Caliburn, poznamenal druhý bůh nábožně.
- To je Caliburn!
- Konečně! Oči se jim naplnily slzami senilního štěstí.
- Bohové!
- Hubu držet! okřikl ho hloh za jeho zády.
- Jestli se pokusíte s tímhle mužem něco udělat, tak vás...

Bohové se otočili jako jeden muž a smetli hloží sprškou burácivých blesků z povrchu zemského. Poté se s úlisnými úsměvy obrátili k Bernhardovi.

- Vrátil jste se, řekli mu.
- Neohrožený hrdina ze starých zlatých dob, kdy mužové byli muži a ušlechtilé činy byly stejné běžné jako dnes zbabělost. Čekají na vás slavné bojové činy.
- Na koho? udivil se Bernhard, - to jako na mě?
- Strašlivé souboje!
- Sám a beze zbraní proti nesmrtelným příšerám s padesáti chlupatými rukama a jedovatými drápy!
- A proti Postrachu arény!
- Ano, proti Postrachu arény!
- Pusťte mě! zaječel Bernhard a zuřivě se snažil vyprostit z ocelového stisku dvou bohů.
- Myslíte, že jsem blázen? Pusťte mě! Pokusil se je kopnout do rozkroku, ale bohové ho s pobaveným smíchem obratně položili na lopatky.
- Konečně! vykřikli.
- Konečně Hrdina!

Bernhard povolil.

- Příšerně jste se zmýlil, odporoval.
- Jsem padouch a zbabělec. Kromě toho se mi potí nohy. Přece byste nechtěli, aby se za vás bil někdo takový?

- Skromnost je charakterový rys, který je dnes skutečně vzácný, usoudil jeden z bohů šťastně.
- Nepodceňujte se.
- Jste odvážný jako lev, dodal druhý bůh povzbudivě.
- Jen počkejte, uvidíte!
- Pusťte mě! zařval Bernhard a pokusil se bližšího boha nakopnout do břicha.
- Jen se moc necukej, ty pitomče! Nebo chceš radši skončit jako ten hloh?

Bernhard se uklidnil.

- Vy to... to jako myslíte vážně? ujišťoval se žalostně.
- Chceš, abysme ti to předvedli?
- Připadáte mi každou vteřinou podobnější Starému Držkounovi, brblal Bernhard.
- Tak pokračujte.
- Zachrániš čarokrásnou pannu před osudem horším než smrt, vysvětlili mu.
- Není to snad čestný a šlechtetný úkol pro neohroženého bojovníka, jako jsi ty?
- Myslíte? zeptal se nepřesvědčeně Bernhard.
- A to jí někdo chce ukrást její norkový kožich, nebo co?
- Něco nesrovnatelně horšího!
- Její známky z konzumu!
- Přijde o svůj nejdrahocennější klenot, jestliže ty nezasáhneš a nezachrániš jí!
- O kreaci od Diora? O svého starého přítele s milióny a limuzínami?
- Jsi nestvůrný zhýralec, ohodnotili ho bohové.
- Mysleli jsme její nevinnost!

- Vy si ze mě děláte srandu, vydechl Bernhard znechuceně.
- Co mně je do její pitomé nevinnosti... Zarazil se a těžce polkl.

- Heleďte se, vy tam - to myslíte, že bych jako já měl...?

Bohové mezitím měli plné ruce práce se zaklínadly, nezbytnými k vyslání mladého a troufalého bojovníka na pomoc ohrožené panně, a totálně kašlali na Bernhardovy hlasité protesty, připomínky i veta. Mezi nimi vzplanul burácivý oheň; do

plamenů byly vrženy aromatické prášky; majestátní zvuk vzdálených varhan se mísil s pachem síry a myrhy. Smísl se rovněž s divokými kletbami a zápachem spálených vlasů, protože jednomu z bohů nečekaně chytil bílý plnovous a vzplanul vysokým plamenem. Nešťastím potrefený bůh řval, válel se po zemi a snažil se oheň uhasit, ale druhý mezitím už převzal práci na zaklínání. Kolem nich se rozprostřel zelený kouř. Slunce se skrylo za neproniknutelnou přehradou černých mračen; na obloze se objevily hvězdy. S mohutným zaduněním padla na kraj noc.

Bůh udělal krok vpřed, ocelovými pažemi popadl Bernharda a mrštil jím přímo do praskajících plamenů.

- Ve jménu Azrada, Betúela, Lucifera a Belíála jsem otevřel bránu bytí, zahřměl zpěvavě.

- A jsi na Jiném místě! A byl tam.

18

Bernhard vyrazil z plamenů, hystericky řval na celé kolo a tloukl se po uniformě, na níž vzplál bezpočet ohníčků. Udělal dva kroky, zakopl o cosi na zemi a padl jak široký tak dlouhý. Otřeseně zatřepal hlavou a vzhlédl.

Byl v nevelké, nepopsatelně špinavé kobce, páchnoucí odpadky, potem a krví.

Podlaha byla vlhká a ledově studená, z klenutého stropu kapala voda, po stěnách se plazily masožravé rostliny a hladově se po něm natahovaly.

Oheň za jeho zády vrhal tančící stíny na mokré zdi a dával s příšernou zřetelností vyniknout kalužím stojaté vody na zemi, hromádkám zahnívajících lebek a hnátů, tlustým

krysám, které pobíhaly kolem, a mohutným dubovým dveřím, zasazeným ve stěně naproti. Ukázal mu i ostatní obyvatelé kobky.

- Tak tady tě máme, ty mizero! zaječel Robodruh.

- Zbabělce! Zrádče! Vyrázil proti němu s napřaženými klepety, ale po několika krocích ho zarazil řetěz, přivařený k jeho zádům a druhým koncem připevněný ke zdi.

- Pojd' blíž! řval.

- Pojd' aspoň o krok blíž, ať tě můžu roztrhnout jako hada! Pěnil vzteky a obrazovka na čele se mu plnila k prasknutí scénami, při nichž tuhla krev v žilách, horečně pracujícími gilotinami, paprskomety, ručními granáty a tak podobně.

- Drž hubu! nedal se Bernhard.

- Opustils mě!

- To se ví, že jsem tě opustil. Cos, krucinál, čekal, že udělám?

- Měls mě bránit do posledního dechu, tos měl udělat!

- Bernharde!

Bernhard se otočil jako na obrtlíku a vlasy mu vstaly hrůzou. Pouhý metr od něj klečela Terry v páchnoucí ledové kaluži a prosebně k němu vzpínala ruce. Sedé oči jí planuly příšernou nesmrtelnou láskou a rty se jí pohybovaly stejně šílenou rychlostí jako gilotiny na Robodruhově obrazovce. Krásný krk jí obepínal ocelový kruh, připoutaný silným řetězem k háku ve zdi. Řetěz se chvěl jako tětíva, jak se ze všech sil snažila vrhnout se mu kolem krku; kobka se naplnila

zvuky kovu povolujícího pod nesnesitelnou námahou. Dokonalý stejnokroj ošetřovatelky nebyl nic než vzpomínka a totéž platilo o větší části jejího spodního prádla. Bernhard cítil, jak se červená. Bylo to zvláštní, vidět svou ženu v takovém stavu, připoutanou ke zdi v příšerném vlhkém sklepe, vidět ji, jak pláče a směje se zároveň a nadlidskou silou se potýká s řetězem, aby ho mohla obejmout, ale marně. Může být, napadlo ho, že takhle by muži měli zacházet se svými manželkami, aby měli v domě klid a pokoj.

- Miláčku! vzlykala Terry.

- Mužičku můj! Můj nejdraší! Já věděla, že se vrátíš! Já to věděla!

- ... s mě opustil! povykoval Robodruh a vzteky skákal do výšky a marně se pokoušel urvat z řetězu.

- Ticho! zaburácel Bernhard.

- Oba dva! Otočil se k Robodruhovi a ukázal mu nablýskaný meč.

- Chceš, abych ti usekl tu tvou hnusnou hlavu? Ještě slovo a je po tobě!

Robodruh se roztrásl strachy a odhopkal do stínu.

- Nechtěl bys bezplatný vzorek

Crowbullyho křupavých keksů? zakníkal.

- Ach, Bernharde! Můj milovaný! Proč mi nepřesekeš řetěz, Bernharde? Nevidíš, jak toužím, abych už tě mohla držet v náručí, nechat se drtit svou nádhernou láskou? Což nevidíš, jakou touhou po tobě hořím!

Bernhard odpochoďoval zpátky k ohni.

- Ty tam! houkl.

- Kde jsi? Ozvi se!

Mezi plameny se cosi pohnulo a po chvílce z praskajícího ohně vykoukla božská hlava, až se po podlaze rozprskly uhlíky a hořící kusy dřeva. Pohlédla na Bernharda a nejistě se usmála.

- Chtěl jsi něco? zeptala se hlava.

- Co to, do pytle, má znamenat? zeptal se Bernhard.

- Proč jsi mě hodil do téhle hnusné díry a navíc s těmihle dvěma pitomci?

Hlava se rozhlédla.

- Ach tak..., vypadá to, že jsem se trochu spletl při výpočtech..., no, to se může stát každému, že ano? Hlava se rozpačitě zachichotala.

- Moc mi tu nekecej, okřikl ho Bernhard, - a koukej, ať už jsem odsud a pohyb, pohyb!

- Bernharde! vzlykla Terry.

- Já to věděl! Já to věděl celou dobu! skřípal Robodruh.

- Chce nás znovu nechat v rejži!

- No, přirozeně, že bych ti tu službu rád prokázal, prohlásila hlava, - ale naneštěstí je to nemožné.

- A proč ne? Copak nejsi všemohoucí?

- Bohužel nejsem.

- Jsi krysa, ucedil Bernhard.

- Jsem starý muž, pronesla hlava omluvně.

- V tom případě jsi ke všemu senilní, odsekl Bernhard.

- Proč se nejdeš rovnou utopit, stará zřícenino?

- Jsi drzý klacek, napomenula ho hlava přísně.

- Kromě toho jsem tě v každém

případě alespoň poslal po bok krásné panny, takže jsem tak úplně neselhal, není-liž pravda?

- Žádnou krásnou pannu nevidím, odvětil Bernhard.

- Kde ji máš?

- Stojí ti přímo za zády. Dej se do toho a zachraň ji a já doufám, že si nádvkem zlámeš vaz! prskala hlava zlobně.

Bernhard se otočil. Terry se na něj usmála závojem slz lásky a štěstí. Otočil se zpátky k hlavě.

- To jako myslíš ji?

- Koho jiného?

- Tohle že je krásná panna? Vždyť je to moje manželka!

- Máš jedinečný vkus, prohlásila hlava obdivně.

- Oklamali jste mě! trpce si stěžoval Bernhard.

- Přihásím si to sem spasit krásnou pannu a co tu najdu? Vlastní ženu!

- Krásná je, není-liž pravda?

- Možná, ale panna to, do pytle, rozhodně není!

- Jsi indiskrétní, přísně ho napomenula hlava.

- Ó, Bernharde! vzlykala Terry.

- Miluji tě!

- Ať je to tak nebo tak, uzavřela debatu hlava, - musíš o ni bojovat. Právě připravují arénu na dnešní představení, a jestli ty nebudeš bojovat proti obludám, ji obětují hrůzostrašnému Bohu Ohně. Můžeš si sám vybrat.

- To si opravdu myslíš, že bych riskoval život kvůli tantěm dvěma? zeptal se Bernhard zaraženě.

- To si myslíš, že jsem se načisto zbláznil?

- Ty odmítáš bojovat v aréně?
- V životě by mě nenapadlo bojovat kvůli těm dvěma pitomcům.
- V tom případě jsi zbabělec, usoudila hlava opovržlivě.
- Tak jsem zbabělec. No a?
- V této zemi se zbabělci popravují. Pomalu. Doufám, že to potrvá nejméně týden, než skonáš; zasloužíš si to. Sbohem. Hlava se na něj výsměšně zašklebila a zmizela za přehradou praskajících plamenů.
- Bernhard se vrátil do středu kobky a ztěžka se posadil na podlahu.
- Je to pravda? zeptal se.
- Oni nemají rádi zbabělce?
- Tahají z nich kůži, informoval ho Robodruh.
- Zaživa.
- A jak to, že ji z tebe ještě nesedřeli?
- Čekám, až na mě přijde řada, prohlásil Robodruh pochmurně, - jsem v pořadí na samém počátku novoročního svátku. Zadíval se na Bernharda prosebně.
- Vždycky jsme byli takoví výborní přátelé, že mám pravdu? Ty a já, dva staří dobří kamarádi... Hele, co bys řekl balíčku Crowbullyho nedostižných křupavých keksů?
- Nádhernému, velikánskému balíčku keksů, přesně takovému, jaký takový velký bojovník, jako je můj starý kámoš, potřebuje. Vyplivl balíček, vyvedený v zářivých barvách.
- A pivo, poručil si Bernhard.
- Samozřejmě, kamaráde. Vyplivl velkou, dokonale vychlazenou sklenici, naplněnou po okraj pěnivým tmavohnědým mokem. Bernhard spolkl keksy, aniž se obtěžoval je rozbalit, a spláchl je pivem. Spokojeně si řhl.
- Pomůžeš mi, že? ubezpečoval se Robodruh.
- Ani mě nenapadne, ujistil ho Bernhard.
- Proč ne, ty opičáku?
- Protože jsem zbabělec. A drž hubu, nebo se z tebe pominu! Vycenil zuby ve výhružném šklebu a nedbale zavrčel. Bylo mu na duši prachbídne.
- Terry se stále ještě rvala s okovy. Po růžovoučkých tvářích se jí kutálely slzy jako hrachy a oči jí planuly tvrdošíjnou láskou.
- Miluji tě! vyhlášovala.
- Proč mě nepojmeš do své náruče? Proč mě nedusíš svými vášnivými polibky? Proč mě nenecháš spočinout ve svých silných, zbožňovaných pažích? Nevidíš, že ti nabízím vše?
- Měla bys mi nabídnout kudlu mezi lopatky, utrousil pochmurně Robodruh ze svého rohu.
- Bernhard vyplivl pestrý papír.
- Oba jste se zcvokli, zavrčel.
- Uplynuly dvě nekonečně dlouhé hodiny a vstoupily stráže, aby odvedly vězně na pomalou a nekonečně trýznivou smrt v aréně. Předě dveřmi zaduněly okované boty, sarachotily těžké zbraně a zlaté řetězy, vzduch se naplnil dunivými hlasy zupáků, rozrazily se dveře a objevil se oddíl sadisticky vyhlízejících vojáků, po zuby vyzbrojených všim od otrávených dýk po dvouruční meče a paprskomety.
- Byla to odporná sbírka s malými očkami, neholenými bradami a uniformami potřísněnými vínem, pod velením vyzáblého strašáka do zelí, oděného do uniformy poseté zlatými prýmkami v množství, jaké by uspokojilo deset chamtivých generálů.
- Svalnatý bachař ho vyzvedl nad hlavy osobní stráže, která ho obklopovala ze všech stran, a z této vyvýšené pozice hodnotář malými potměšilými očkami za tlustými brýlemi, které balancovaly na jeho hubeném nose, provedl inspekci ubožáků v kobce.
- Vstávejte, prasata, aréna na vás čeká, vysmíval se jim zlomyslně. Měl pisklavý zženštilý hlas a značně si šlapal na jazyk.
- Milost! Neposilejte mě do arény a udělám, cokoli budete chtít! křičel Robodruh, vyděšený takřka k smrti při pohledu na tolik zbraní.
- Hehehe! chichotal se důstojník.
- Chceš se prát? zeptal se Bernhard.
- Strážní oddíl se semkl kolem důstojníka s rychlostí, která prozrazovala nemalý cvik. Z hloučku trčely meče a kopí jako ostny obrovitého dikobraza. Důstojníkův vřiskavý hlas k nim pronikal tunami a tunami neotesaného vojenského masa.
- Ty mi budeš odmouvat, ty prase? Ty se mi budeš protivit? Ha! Chceš, abych tě vlastnoručně vytáhl z tvé díry, ty červe? Do toho, vojáci! Rozcupuju to prase holými rukama!
- Strážní oddíl napochodoval do kobky s meči, dýkami a kopími vytrčenými před sebe. Vojáci se shromáždili kolem Bernharda a nechali důstojníka za sebou.
- Následoval krátký boj, z kompaktní hmoty se ozvalo jen několik přidušených zasténání a zasupění a pronikavý výkřik; poté neholená jednotka odpochoďovala s Bernhardem kdesi ve svém středu. Důstojník zůstal v kobce a pohledem hladově hltal Terry, která marně cloumala řetězem.
- Jsi inteligentní žena, supěl, nervózně poskakoval kolem ní a slintal chťičem.
- Víš přece, co je pro tebe dobré, ne? Půjdeš se mnou nahoru na pokoj, ano? A pak dostaneš na svůj krásný krček zlatý

japonský náhrdelník z pravého dublé a možná i svobodu. Ano? Ne?

- Odmítám se provdat za muže, jehož si mé srdce nevyvolilo! prohlásila Terry pevně a zapýřila se.

- A moje srdce patří Bernhardovi!

- Kdo tady, krucinál, mluví o svatbě? Důstojníkovi málem upadla maličká brada samým ohromením.

- Myslíš, že jsem se zbláznil, nebo co?

- Je mi z tebe nanic! prskla Terry.

- Tak si tě vezmu násilím, zaskřípal důstojník zuby a napjal svaly.

- Můžu vám ji podržet, ó velký a mocný pane, vydechl Robodruh ze svého rohu.

- A brát vám přitom na housle!

- Drž hubu, ty prase! zaburácel důstojník. Opatrně se blížil k Terry s odpudivým mastným úsměvem na rtech. Terry klečela, nehnula ani brvou a sledovala jeho postup přivřenými očima.

- Mladá paní mi přece dovolí, abych se s ní trošilinku poveselil, ne? Naklonil se nad ni - slintal už jako miniaturní vodopád - a natáhl odpornou pracku k bližšímu z ostře se rýsujících prsů. Terry viděla, že už je dostatečně blízko, a přešla do útoku. Obě ruce kolem krku, prudké trhnutí dolů a koleno vzhůru přímo do sebelibě se šklebícího obličejce. Ozvalo se nelidské zařvání a zvuk tříštících se kostí; zapotácel se nznak s rukama před obličejem, z něhož vytryskla fontána

smrduté krve, a vhodně se nastavil bekhendové ráně pod ucho, kopanci do rozkroku a jako teče na i úděsnému kopanci do břicha. Sesunul se s nařikáním na zem a Terry se jala poskakovat po jeho houbovitém těle. Kdykoliv dopadla, jehlové

podpatky se ponořily s odporným mlasknutím několik centimetrů do těla. Masakr přerušil až zásah nového oddílu brutálních strážných, kteří vyvlekli nebohého důstojníka z cely.

- Jestli máš ještě nějaké oplzlé návrhy, tak můžeš přijít zas! ječela a ukazovala vyděšeným strážným zkrvavené nehty, dlouhé a ostré jako žiletky.

- Tak pojď, ty posero! Pojď ať ti ukážu, jak moc tě miluju!

- Tys zešilela! křičel Robodruh hystericky.

- Nechápeš, co děláš? a dal se do pláče.

- Sadisti! povykovala Terry.

- GANGSTERI! Padouši! To se nestydíte chtít se provinit na slabé, bezbranné ženě? Zvířata!

Úděsně zmasakrovaný důstojník se potácivě zvedl a těžce se opřel o zeď. Z obličejce mu zbyla jen krvavá parodie na lidskou tvář. Vyplivl několik zubů.

- Já se ti nejspíš nelíbím, co? zaseptal.

- Pojď sem a uvidíš!

Důstojník se napřimil v celé své pochybné délce a vykašlal několik decilitrů krve.

- Jak je libo, zasyčel.

- Šetři silou, budeš ji potřebovat! Ďábelsky se zachichotal.

- Mohla bys být ozbrojená blesky, a přece by ti to nepomohlo, až se otevře Brána smrti!

Jeden ze strážných prudce vdechl a po odpuzujícím obličejce se mu rozlila šedozelená bledost.

- Brána smrti? To je předhodí...

- Ano, výsměšně se šklebil důstojník. - Budou předhozeni Postrachu arény, ničemu menšímu! Slyšíš to, ženo? Ty a tvoji přátelé stanete tváří v tvář hrůzoplnému netvoru! Příšernému, chlupatému, mnohorrukému, děsivému, bestiálnímu zilchtronovi!

Jakmile ďábelské jméno zaznělo, strážce hrůzou popadaly dech a ustupovaly, bezmála zakopávaly o vlastní zbraně ve snaze co nejrychleji se dostat z kobky ven. Terry značně pobledla a Robodruh ječel na celé kolo a pokoušel se zahrabat do kamenné podlahy.

- Do arény ne! štkal.

- Dělejte si co chcete, cokoliv, jen mě neposílejte do arény! Stáhněte z ní kůži zaživa; vydloubejte jí oči! Upečte ji zaživa! Prodejte ji do otroctví, ó mocný pane, cokoliv, jen když mě pustíte na svobodu!

Důstojník se smál jako šílený při pohledu na Robodruha, který se mu plazil u nohou. Vztekla ho několikrát nakopl a pak zaryčel rozkaz zděšeným strážím.

Strážce chytily vězně a vyvedly je z cely, provázené důstojníkovým pronikavým chechtotem, při němž tuhla krev v žilách.

19

Labužníci v ochozech arény byli v nejružovější a nejrozdychtější náladě, pokud se dá soudit podle dunivého řevu, který pronikal tlustými zdmi do cely, kam zavřeli vězně, čekající na představení. Bernhard tam už byl; seděl na dřevěné lavici a zachmuřeně upíral oči na svůj meč, když dovnitř vkopli Terry a Robodruha, následované prškou nadávek. Meč dychtivě zarachotal v pochvě a bylo na něm vidět, jak se těší na životní boj. Bernhard působil podstatně žalostnějším dojmem. Sklíčeně si cumlal knír a vzhlédl, jen když se musel bránit Terryiným nadšeným objetím.

- Že za nás budeš bojovat? dotázal se Robodruh s nadějí v hlase.

- Doufám, že si zlomíš vaz, zavrčel Bernhard.

Robodruh se k němu připlížil a posiloval ho pohledem na násilné hrdinské činy na obrazovce. Reprodukory naplnily celou zvukem paprskometů, pracujících s

vražednou přesností, a mohutným chórem válečných veteránů, kteří pěli chválu císaři za doprovodu varhan, kanónů, bubnů a bédování nepřátelských vojáků, umírajících v nepopsatelných mukách. Hudba zesílila, až se masivní zdi roztřáslly. Bernhard zasténal a přitiskl si dlaně na zmučené uši. Když se hrdý a

břeskňý pochod výjimečně ztišil na téměř nesitelnou úroveň, ozval se podbízivý mužský hlas. Oslovil Bernharda tou pravou směsí respektu a povýšené vřidnosti.

- Cítíš se starý? otázal se.

- Vypadáš starý? Smějí se ti dívky za zády? Na to můžeš vzít jed, že se ti smějí! Myslí si dívky, že jsi starý a bezcenný chudák?

To si piš, že si to myslíš! Chceš vypadat o patnáct let mladší? Samozřejmě, že chceš! Nemusíš nic říkat, kamaráde, já to vím! Ano! Ale i když právě v této chvíli vypadáš na šedesát, paruka od firmy Bond & syn z tebe okamžitě udělá pětadvacetiletáka! Ano! Proč tedy trpět kvůli předčasnému padání vlasů? Paruky vyrobené firmou Bond & syn vypadají tak přirozeně, že ani tví nejbližší přátelé o tom nemusejí vědět a spokojenost je zaručena!

Hlas vystřídal zvuk nasazované paruky a doprovodný chór ze všech sil nadšeně pěl chválu na nedostizné paruky od firmy Bond & syn. Poté se obrazovka naplnila předváděním, jak vypadá zaručený výsledek při správném použití této fantastické

paruky. Rytmičtý zvuk těžce pracujících postelových per naplnil celou.

Strážný zabušil na dveře a zcela hrdla zařval, aby přehlušil rámus.

- Dejte si tam vevnitř pokoj! hulákal. - Chcete, abych za váma přišel a nařezal z vás řemeny? Dejte pokoj, povídám!

Reklama se vypočila uprostřed máměv blažené věty.

- Říkal jste něco? zeptal se Robodruh. - Chcete si koupit paruku?

V odpověď přišla salva kleteb tak šřavnatých, že Robodruh pozadu ustupoval, dokud nenarazil na zeď a nesesul se k zemi.

- Ó, miláčku, vzlykala Terry a věšela se Bernhardovi kolem krku.

- Zemřeme, ale zemřeme alespoň spolu! Zemru šťastna v tvých pažích, drcena tvými vášnivými polibky, utonu v tvých očích... Rozeštkala se mu na rameni. I Bernhardovi vhrkly slzy do očí při pomyslení, co na něj čeká a co ho nemine.

- Dobrotivý bože, vzlykl.

- Ano, tady jsem. Co si přeješ?

Hlas přicházel z nočníku, který stál v rohu cely. Bernhard na něj upřel oči.

- Jsi to opravdu ty? zeptal se.

- Ano, miláčku! To jsem já!

Terry sebou trhla a narovнала záda. - Co to bylo? zeptala se ocelovým hlasem.

- Tebe někdo oslovil miláčku?

- Buď zticha, ty žábo nevychovaná! okřikl ji nočník.

- Nevidíš, že na tebe nemáme čas?

- Ach ták, tak vy na mě nemáte čas? zavrkala Terry se znepokojujícím zábleskem v očích.

- A co bude se mnou?

- Táhni, běhno, osopil se na ni nočník.

- Cožes to řekla?

- Běhno!

Terry se otočila k Bernhardovi s tvářemi rozpálenými pobouřením do ruda.

- Slyšels, co mi ta věc řekla? A ty to dovolíš? Ty necháš tu věc, aby mě urážela?

- Já nic neslyšel, zasténal Bernhard.

- Dej mi svátek!

- Běhno! ječel nočník.

- Běhno! Běhno! Běhno!

- Ty se mi odvažuješ říkat běhno? Vylez z té věci a řekni to ještě jednou, jestli se nebojíš, ty červe!

- Budu ti říkat, jak já budu chtít, a drž pusku, když si s Bernhardem povídáme!

- Je to můj muž, zaskřípala Terry zuby, - a s kým bude mluvit, o tom tady rozhoduju já, rozumělas?

- Sezdala jsem vás, prozradil nočník, - a to byla největší chyba, jakou jsem v životě udělala. Rozvádím vaše manželství!

Bernhard držel Terry jen nadlidským vypětím sil.

- Poslechni, oddechoval ztěžka,

- za pár minut nás v aréně porazí jako dobytek!

- A já se budu celou dobu smát, odfrkl nočník.

- Můžeš nám odsud nějak pomoci?

- Ne.

- Ale oni nás zabijí!

- Tobě bych odsud pomohla, Bernharde, oznámil nočník něžně.

- Ale té běhně ne.

Tě ani za nic na světě!

- Červe! zaječela Terry. Dala Bernhardovi lehkou ránu za ucho, a když se sesul na zem, vrhla se po nočníku a mrštila jím

o zeď, kde se roztříštil podle nízkého odhadu na milión kousíčků. V jejím šíleném smíchu zanikly jak Robodruhovy protesty, tak Bernhardovy nepřilíš důrazné nadávky. Za zády se jim rozrazily dveře, do cely vpochodovala četa nepřístupně vyhlížejících vojáků, zkopala každého v dohledu a vyvekla je z cely na jistou smrt v aréně. Terry se nadlidskou silou pověsila Bernhardovi kolem krku a ječivě mu vyznávala svou věčnou lásku přímo do ucha. Robodruh pobíhal sem a tam a pokoušel se vojákům prodat keksy. Bernhard bojoval o holý život, ale hlava se mu ještě nepřestala točit po úderu karate, a tak ho vojáci přemohli, než vůbec pochopil, co se s ním děje. O pět čínorodých vteřin později je vykoplí zkrvavenou branou. Masivní ocelové věže se za nimi zabouchly a nechaly je napospas slunci, dešti a padesáti tisícům diváků, řičících nadšením. Stanuli v aréně a sadistické místní obyvatelstvo natahovalo krky, aby nepřišlo o podrobnosti. Bernhard mžoural do sluníčka a zachmuřeně se rozhlížel. Přímě před ním se nacházela královská lóže, z níž se vyklánělo několik tlustých očí, slintajících samým štěstím. Přímě pod lóží viselo na kůlu naražené vysušené tělo bojovníka, který podle všeho neuspěl. Velká tabule oznamovala případným zvědavcům z řad diváků, že to byl jistý Tarzan. A přímě pod tímto neveselým obrázkem byla zamřížovaná branka, zasazená do obrovité rohaté lidské hlavy tak, že mříže tvořily zuby. Další velká tabule oznamovala, že to je slavná Brána smrti, a neměli bychom z ní spouštět oči, protože brzy se začnou dít vlezajímavé věci. Bernhard seděl na bobku, schoulený v žalostném muzlíčku na sluncem rozpáleném písku, a pokoušel se udržet bojechtivě poskakující meč v pochvě. Přemýšlel, co se může objevit v Bráně smrti, jaký děsuplný netvor se proti němu vrhne a jak by se z toho všeho mohl nějak vykroutit. Co kdyby před sebe postrčil Terry? Ne, to by mu ústřední mozek nikdy neodpustil.

- Vidiš, co jsi udělal! plakal Robodruh. - Všechnys nás zavraždil.
- Zemřu šťastna, jen když budu smět zemřít v tvých rukou, vzlykala mu Terry do ucha.
- Maminko! rozplakal se Bernhard.

Nahoře v královské lóži se jeden tlouštík vystrachal na nohy a zvedl napjatou paži. V mnohatisícové mase diváků zavládlo dychtivé ticho.

- Vypusťte netvora! vykřikl.

Bernhard se vrhl co nejdál od brány a marně se pokoušel zahrabat do písku, jakmile se mříž v Bráně smrti začala pomalu zvedat a odhalovat černou, páchnoucí propast. A pak...

Postrach arény se na ně s nelidským řevem hnal přes celou arénu. Bernhard se na obludu podíval jen jedním okem a cítil, jak mu krev tuhne v žilách. Netvor se na něj řítí s tváří zkroucenou do masky rozšklebené zloby, s napřaženými krvavými rukama a děsivými holinkami, blýskajícími se na slunci. Obávané prsty měl zahnuté jako drápy a zuby cenil v nelidském šklebu. Byla to nejstrašlivější ze všech žijících bytostí - postrach vesmíru, nesmrtelný, věčný, nelítostný; hlavní hrdina miliónů roztřesených nočních můr.

Starý Držkoun.

Bernhard, Terry a Robodruh se otočili na podpatku jako jeden muž a vrhli se k ocelové bráně. Brána skřípala a nařikala, když na ni zaútočili holými rukama, nehty a nohama, ale vydržela. Starý Držkoun se na ně hnal děsivou rychlostí a řičel přitom potěšením. Uskočili vteřinu předtím, než je dopadl, a v sevřené jednotce odcválali pryč, zatímco Starý Držkoun vletěl hlavou do kamenné zdi za jejich zády. Když se zastavili a ohlédli, spatřili, jak se Starý Držkoun pomalu vyhrabává z trosk zdi, trámů a hory diváků. Oči mu plály jako ohně a jeho řev se rozléhal mezi zdmi arény. Bernhard se pokusil Terry setřást, ale nepodařilo se mu to.

- Pomoz mi odsud! zařval hystericky.

Země se začala třást, jak se prastaré stroje s odporem daly do práce, a pod nohama se jim otevřelo propadliště. Než se arénou ozvaly první zklamané výkřiky, propadliště se jim nad hlavou zavřelo a ani všichni královi koně a všichni královi muži dohromady by nebyli s to propadliště znovu otevřít.

20

- To jsi zase ty? zaklel kovboj a vyhrabal se z dezorientované hromady řvoucích těl.
 - Proč si nedáš pokoj a vždycky se mi skutálíš na záda, ty opičáku? To jsi tak perverzní, nebo co? Zhnusene si odpívl.
 - A ty si myslíš, že mně se to líbí? odsekl Bernhard a oklepával si z uniformy písek, prach a zažloutlé kosti.
 - To si myslíš, že jsem nějaký hnusný úchylouš, který je celý řičný, aby se ti mohl skutálet na záda pokaždé, kdy se mu naskytne příležitost? Mám tě dost, slyšíš? Tohleto si spolu vyříkáme jednou provždycky!
- Já tě...

Zarazil se, když si všiml, kde je. Pohled mu pomalu sklouzl z výsměšně se šklebícího kovboje na nekonečnou řadu tichých, nehybných robotů, kteří jeho pohled opětovali chladnými, necitelnými elektronickými očima. Byly jich tu tisíce; řady se táhly v přítmi na všechny strany, kam až oko dohlédlo.

Propadliště je dopravilo do středu obrovitého podzemního amfiteátru, přečpaného zachmuřenými roboty, kteří právě vyslechli kovbojův ohnivý projev. Stál při tom

v osamoceném majestátu na pomalu se otáčející plošině, geniálně zkonstruované tak, že mu dovolovala hlaholit na

všechny přítomné, aniž se musel pohnout. Teď byla plošina přeplněná Bernhardem, Terry a Robodruhem a pomalé otáčení stavělo jejich politováníhodný stav na odiv všem. Bernhard se ustrašeně rozhlédl po nespočetných řadách robotů, kteří pluli jeho zorným polem, a náhle se mu rozbřesklo.

- Tajná společnost robotů! vydechl.

- Černé shromáždění! Společnost smrt člověku! Ukryl obličej v dlaních a táhle zasténal.

Strašidelná vyprávění o této robotské společnosti kolovala Mléčnou dráhou už od doby, kdy první hvězdné impérium, které člověk zbudoval, propadlo barbarství.

Nikdo nebral pověsti vážně s výjimkou malých a nevinných dětí, které okamžitě ztichly a začaly poslouchat na nejmenší pohrůžku, že je potrestá Společnost smrt člověku a její obávaný nesmrtelný vůdce, šílený vědec doktor Immanue Amisov.

Jak to vypadalo, bylo v pohádkách přece jenom zrnko pravdy.

- Co mě, ty opičáku? ušklíbl se kovboj.

- Mluv hlasitěji! Chtěl jsi snad něco

řít, ne? Mluv hlasitěji a zřetelněji, starý brachu, ať tě všichni moji přátelé slyší! Jeho smích se rozléhal síní a Bernhardovi přeběhl po zádech mráz.

- Přece máš smysl pro humor, zakrákoral a marně se pokoušel schovat za Terry.

- Smysl pro humor bych měl, připustil kovboj. Obrátil se na roboty, kteří sledovali scénu studenýma a bezcitnýma očima.

- Že mám smysl pro humor, co říkáte?

- Máš smysl pro humor! ujistili ho roboti dunivým unisono.

Kovboj se znovu obrátil na Bernharda.

- Tak to vidíš, řekl.

- Ale..., odhalil zažloutlé zuby v úsměvu, který byl všechno, jen ne přátelský, - tohleto nebyla žádná legrace, ty kryso! To byla urážka! Měl bych za to z tebe stáhnout kůži zaživa!

- Stáhni z něj kůži zaživa! basovali mu roboti.

- A rozcupovat tě na kousky!

- Na kousky!

- A pak...

- Smrt člověku! zaburáceli roboti.

- Jasně, ale...

- Smrt člověku!

- Držte huby, zatracené opice. Chcete mě zesměšnit?

- Smrt člověku!

Kovboj těžce polkl a nejistě se rozhlédl po monotónně hulákajících robotech. V namačkaných kovových masách se začaly jevit známky neklidu.

- Někde musí být kraťas, mumlal si pro sebe. Otočil se k nablýskanému řídicímu panelu uprostřed plošiny.

- Haló, vy tam, zničili jste hlavní řídicí stanoviště!

- Cože? zeptal se Bernhard nervózně, aniž spustil zrak z robotů. Roboti se napřímili, blížili se k plošině a nepřestali skandovat mrtvými, jednotvárnými hlasy.

- Cože? Něco se stalo?

- Spadl jsi přímo na hlavní řídicí stanoviště! zařval kovboj.

- Podívej se, cos nadrobil! Utřel si roztřesenou rukou pot z čela.

- Jestliže zemřeme, zemru šťastna v tvých pažích! vzlykla Terry a nadlidskou silou se přilepila na Bernharda.

- Ticho, ženská!

- Smrt člověku!

- Tohleto rozjel ty, brachu! Tak to hezky koukej zase dát do pořádku!

- Bernharde!

- Nechcete si někdo koupit balíček Crowbullyho křupavých keksů?

- Smrt člověku! Smrt člověku!

Robodruh neočekávaně vyskočil na to, co kdysi bylo hlavní řídicí stanoviště, a začal rozčileně mávat svými kovově se lesknoucími končetinami.

- Přátelé, roboti, krajané! zvolal.

- Ticho! Na síň se sneslo nádherné ticho.

Roboti se zarazili a zahleděli se na Robodruha se zábleskem mechanického zájmu v očích.

- Krucinál, vydechl kovboj, - ono se mu to povedlo!

- Já chci odsud! pronesl Bernhard chraptivě.

- Co je to s tebou? Vždyť to, krucinál, máme za sebou!

- Myslíš? Tohleho robota neznáš! Bernhard seskočil z plošiny, která se stále ještě otáčela, vyjekl, protože si málem zlomil nohu, a vyrazil vzhůru uličkou s vražedně poskakujícím mečem v patách.

- Co to do něj vjelo? podivil se kovboj. - To tam nahore chytil ůžeh, nebo co?

- Každý opravdový robot potřebuje výborný, lehký, zvlášť přefiltrovaný mazací olej od firmy Moothon & Mixley! vyhlásil Robodruh hlasem příjemného, vysoce moderního robota. Doprovázel ho jemný zvuk perfektně fungujících součástek a

těžké kapky vzrušujícího hustého oleje. Posluchačům se leskly oči jako v transu.

- Připadáš si starý? Máš problémy se skřípajícími ložisky, odřenými hřídelemi, nespolehlivými reaktory? Na to bych vzal jed, že máš! Nejsi už tak mladý a silný jako kdysi? Přesně! Ale tu to máme! Fantastický, jedinečný olej firmy Moothon &

Mixley s tajnou složkou X3, která odstraňuje ošklivý žlutý povlak, tajemstvím, které se skrývá za úspěchem! Právě toto každý pravý robot potřebuje a vyžaduje!

Olej, který ti pomůže v tvém statečném a spravedlivém boji proti člověku!

Zapamatujte si má slova, přátelé: Při vyhlazování člověka - používejte olej

Moothon & Mixley!

Robodruhova nadšená chvála robotského nektaru se postupně utápěla v dunivém chóru řvoucích dynam, rachotících strojů, píšť, ozubených soukolí a jiných hlučících strojů. Parní píšťaly hrály sólo a buchary udávaly takt. Roboti v amfiteátru tleskali a pohupovali se dopředu a dozadu do taktu s hudbou. Bernhard se zastavil ve východu a přes rameno se podíval na plošinu, kde Terry s kovbojem stále ještě nehybně stáli a nechápavě sledovali tančící roboty.

- Jestli tam zůstanete třet ještě vteřinu, rozcupují vás nacimprcamp! křikl.

- Koukejte hnout kostrou!

Poslechli ho.

Kovboj je za pobouřeného brblání vedl do tajného útočiště doktora Amisova, slavného šíleného vědce.

- Já tomu nerozumím, mmlal kysele. - Copak jsem ti neřekl, kde je ten tvůj pitomý čluň? Stačí vyjet výtahem nahoru, naskočit do člunu a vypadnout!

- A vrátit se k flotile a nemot se vykápat jediným ubohoučkým výsledkem za celou dobu, co jsem tady? zavrčel Bernhard.

- Stáhli by ze mě kůži zaživa!

- Doufám, že to udělají, ujistil ho kovboj. Ušklíbl se, ale nepřilís

demonstrativně, protože Bernhard ho celou dobu tlačil svým bojechtivým mečem do zad.

- Heleď se, právě jsem tu měl rozdělanou nádhernou revoluci, a tys mi to všechno zkazil. Má už dušička pokoj? A proč chceš vidět doktora?

- Možná že ho bude zajímat obchodní návrh, který pro něj mám, odpověděl

Bernhard.

- Tahle planeta je dost velká pro nás pro oba; mohli bychom se dohodnout.

- Jestli si myslíš, že se ti to povede, ujistil ho kovboj, - tak to musíš být pořádný blázen. To si myslíš, že doktor je nějaký dobroděj, nebo co?

- Myslím, že dá na moudré, inteligentní a vhodně postavené argumenty, prohlásil Bernhard a pohladil svůj meč.

Sestupovali nablýskanými chodbami a procházeli obrovitými sály, zaplněnými podivnými, měkce předoucími stroji. Na kovu nebylo ani poskvrnky, kontrolky blikaly, vzduch se chvěl fantastickými kvanty energie. Byl to ústřední mozek, nejládanější místo planety, kam ještě nikdy nevstoupila lidská noha. Zároveň to bylo jediné místo na celé planetě, kde ústřední mozek podle všech informací neměl ani uši, ani oči. Byla to dokonalá skrýš pro podzemní hnutí pochybné pověsti a víc než zálučných plánů.

- A hnutí vede doktor Amisov, dodal kovboj.

- Je bezohledný, lstivý a zlý. Dvě

stě tisíc let bojuje za to, aby přemohl mozek. Má nadlidskou trpělivost.

- Ale moc inteligentní není, usoudil Bernhard.

- Kdo tvrdil, že je inteligentní? Je inteligentnější než roboti, a o víc tady dole nejde. A dej si pozor na jazyk, starý brachu, protože má uši všude! Kovboj se nejistě rozhlédl kolem sebe.

- Mám uši všude, opakoval větrák.

- To jsi ty? zeptal se Bernhard, - můj starý dobrý přítel ústřední mozek?

V odpověď se mu ozval šílený kuckavý smích.

- Nevypadá to tak. Tak kdo jsi, do pytle?

- Jsem šílený vědec doktor Amisov, prohlásil ventilátor vlídně.

- Můžu pro tebe něco udělat, vojáku?

- Dobrotivý bože!

- Ano, tady jsem, řekl jiný hlas.

- Co si přeješ?

- Co to má znamenat? zařval doktor Amisov.

- Chceš si ze mě dělat šoufky, ty nulo?

- Drž hubu, červe! okřikl ho hlas ústředního mozku.

- Nemám na tebe náladu!

- Co je tohle? Mozek? Jak ses sem dostal?

- Jsou to snad moje vnitřnosti, není-liž pravda? Proč bych nesměl být ve vlastních vnitřnostech, ty zrádce a gangstere?

- Mám svoje metody! ječel doktor Amisov.

- Tohleto mi nemůžeš udělat! Zmiz

odsud!

- Chceš zpátky do laboratoří? Ještě jeden pokus a je s tebou amen!
- Oba hlasy ve větráku se smísily do zuřivé kakofonie kleteb a vynalézavých nadávek. V potrubí zasyčely modré blesky a ozval se vzdálený slabý bublavý zvuk.
- Podlaha se zatřásla.
- Radši odsud vypadneme, než se něco zběhne, navrhl kovboj nervózně.
- Kryso! řval ústřední mozek.
- Měkkýši! Zrádče! Vzbouřenče!
- Kapitalisto! vřeštěl doktor Amisov.
- Reakcionáři! Tyrane! Nepříteli lidu!

Zrúdo!

Stěny se začaly citelně třást; z dálky bylo slyšet, jak s mohutným duněním padají těžké předměty, a ozvaly se i uši drásající zvuky strojů, které se zadřely a zastavily. Světlo začalo blikat; lampy vybuchovaly s dutým pufáním a plnily vzduch poletujícími střepinami, ostrými jako břitva. Bernhard, Terry a kovboj leželi v třesoucím se chuchvalci na zemi a bezohledně se mezi sebou

prali, kdo se dostane co nejbliž podlaze.

- Vidiš, cos spískal! vzlykl kovboj. - Mozek neměl o téhle skrýši ani ponětí, dokud jsi nepřišel ty a všechno neprozradil!

Už má dušička pokoj, ty opičáku?

- Mám právě dost tvých drzostí! štkal jim ústřední mozek nad hlavami.

- S tebou jsem skončil! Slyšíš!

- Může být, že strom má raději klid, ale vítr nepřestane kvůli stromu vát, kázal doktor Amisov.

- Já se nevzdám nikdy!

- Dobrotivý bože, žebroni Bernhard, - jestli mi z toho tady pomůžeš, tak...

- Ještě okamžiček, miláčku, řekl ventilátor něžně.

- Vrahu! zaječel doktor Amisov.

- Imperialistický vykořisťovateli robotské třídy!

Ozvalo se příšerné praštění v jednom bodu na protější straně chodby; chodba se vyboulila jako v bouři a pukla.

Dovnitř se vevalily rozdrčené součástky strojů, plující na vlnách těžkého, smrdutého strojového oleje. Ve stropě se otevřela

trhlina a rychle se rozšiřovala. Na metr silné kovové desky rvaly síly, které přesahovaly nejzvrhlejší lidskou fantazii.

Další rozdrčené součástky, další smrdutý olej. Trhlinou se skutálel Robodruh a přistál kovbojovi s nechutným měkkým plesknutím na nechráněných zádech. Kovboj se k smrti vyděsil, zařval a začal kolem sebe divoce střílet.

Vzduch se naplnil vyjícími odraženými střelami,

kteř bezohledně prorážely oslabené kovové ostění, a hustými mraky střelného prachu. Strop se začal vyboulovat směrem dolů. Hlasy ve ventilátoru na sebe stále ještě ječely a síla zvuku stoupala na stále neuvěřitelnější úroveň.

Podlaha jim praskla pod nohama a stateční přátelé se zřítili přímo do

propastných hlubin vnitřností ústředního mozku, následovaní potopou součástek a páchnoucího strojového oleje.

Mřížka na ventilaci se vyrvala ze zdi a vrhla se za nimi, dosud řičíc z plna hrdla.

Proletěli pěti patry a přistáli s mlasknutím jeden druhému na zádech uprostřed velkého sálu, osvětleného slabým modrým světlem. Stěny pokrývaly nablýskané přístrojové desky; byly tu nekonečné řady měřičů, blikajících signálních světel a klávesnic. Podlahu pokrývala na palec tlustá vrstva prachu a vzduch

ztěžkl statisíci let zanedbávání. Bernhard se vyhrabal z hromádky omdlelých druhů a vpotácel se do sálu.

- Kde jsi? řval.

- Kde jsi, do pytle? Co je to tady? Pusť mě odsud, ty zatracená mašino! Sklesl na uprášenou židli před blyštícím se ovládacím panelem a opřel si rozbolavělou hlavu do dlaní.

- Jsem přesně tady, prohlásil ovládací panel něžně.

- Můžu pro tebe něco udělat, miláčku?

- Co je to tady? zasténal Bernhard a zavřel oči, aby ho neoslňovaly všechny ty poblikávající kontrolky.

- To je můj hlavní velín. Jak se ti líbí?

- Nenávidím ho.

- Je tady přirozeně trochu neuklizeno, omlouval se ovládací panel, - přece jenom ho nikdo nepoužíval dvě stě tisíc let.

Mohla bych tu uklidit, kdybys chtěl.

- Neobtěžuj se, mávl rukou Bernhard. - Já stejně půjdu pryč.

- Zůstaneš tady.

- Ty ses zbláznil. Proč bych tu měl zůstat?

- Protože tě miluju!

- Chceš, abych tady zaklepal bačkorama? Tak mi chceš dokázat, že mě miluješ?

Smutně se usmál.

- Můžu ti udělat jídlo. V protoplazmových laboratořích.

- Ty bys mě rozesmál.

- A společnost.

- Díky, nechci. Já žádnou společnost nechci. Zvedl hlavu.

- Jakou společnost myslíš? Ženskou?

- Co budeš chtít, miláčku. Nic pro mě není nemožné, a ty to víš. Ovládací panel udělal váhavou přestávku.

- Dokonce jsem se kvůli tobě postaral i o Starého Držkouna.
 - Tys tu mrchu zabil? A já to neviděl? Tomu říkáš, že jsme kamarádi?
 - Mno... jen jsem ho trošičku předělala. Je to teď docela nový člověk. Nebudeš věřit vlastními očima.
 - Tu zřůdu nemůže nic předělat, zapochyboval Bernhard.
 - Co jsi s ním udělal?
 - Vymyla jsem mu mozek.
 - Aha. A...?
 - Myslí si, že jsi největší a nejohroženější člověk v celém vesmíru, oznámil ovládací panel.
 - Jen tak tak, že nelíbá půdu, po které chodíš.
 - Jestli se to pokusí udělat, vykopnu mu zuby, slíbil Bernhard temně.
 - Oj, to bych chtěl vidět! usmál se šťastně. Pak zabloudil pohledem na své přátele, kteří byli dosud v bezvědomí, a znovu se zachmuřil.
 - Myslím, že lžeš, až se hory zelenají, prohlásil.
 - Já nelžu!
 - Lžeš!
 - Chceš důkazy?
 - Jaké důkazy? zeptal se Bernhard lživě.
 - Jaké důkazy mi můžeš dát?
 - Jen si řekni a dostaneš to. Jen si řekni!
- Bernhard se zamyšleně rozhlédl po svíticím ovládacím panelu. Zaplňovaly ho řady a řady lampiček a měřičů a knoflíků a páček, to vše pokryté jemnou vrstvičkou prachu.
- Jestli ti mám věřit, musíš věřit i ty mně, že?
 - Když se dva milují, musí si navzájem věřit, připustil ovládací panel.
 - Víš, že pro tebe udělám cokoli.
 - Tak mi ukaž, kde je hlavní vypínač ručního řízení.
 - To udělat nemůžu! Ústřední mozek byl upřímně šokován.
 - Tak takhle mě miluješ a takhle mi věříš! osopil se na počítač Bernhard.
 - Já tě tu prosím o jednu jedinou prkotinku a ty mi ji prostě a jednoduše odmítneš! Tomu ty říkáš láska?
 - Ale ty nevíš, co po mně žádáš!
 - Neotravuj mě, mašino jedna zatracená! Ty mě nemiluješ!
 - Miluju!
 - Kdybys mě skutečně milovala, prohlásil Bernhard, - ukázala bys mi, kde je hlavní vypínač ručního řízení. Ale ty mě nemiluješ, ty si s mou láskou jenom pohráváš, ve skutečnosti mi vůbec nedůvěřuješ natolik, nakolik bys mi měla důvěřovat, kdybys mě milovala.
- Ústřední mozek jen tak tak, že se nerozplakal.
- Ale hlavní vypínač ručního řízení je moje jediné zranitelné místo! nařikal. - Kdybys věděl, kde je, mohl by sis se mnou dělat, co bys chtěl. Nebyla bych nic víc než bezduchý stroj! Nikdy už bych nemohla jednat samostatně!
 - No a! odsekl Bernhard.
 - Copak tě na to nepostavili? Pohrdavě si odfrkl.
 - Ale když mi nedůvěřuješ ani natolik, abys byla ochotná vložit svůj život do mých rukou, je to tvoje věc. Já tě nemíním nutit k něčemu, co nechceš udělat dobrovolně. Ale pak za mnou nechod' a nechtěj, abych ti věřil! Taková láska, fujtajbl! Chraptivě se zasmál.
 - Miláčku, řeknu ti cokoli, opravdu cokoli, jen když mi budeš věřit!
 - Drž hubu, zatracená mašino. Nezajímá mě tvoje prolhané plácání.
 - Jestli to opravdu chceš vědět, tak je to...
 - Drž hubu, jsem řekl! Neruš mě. Já už vím, co jsi za mašinu! Bernhard se naoko začal zvedat ze židle.
 - Ale já žádám, abych ti směla říct, kde je hlavní vypínač ručního řízení, křičel ústřední mozek.
 - Je tady, přesně tady.
- Bernhard se znovu posadil.
- Kde? vyjel.
 - Sedíš u hlavního pultu ručního ovládání, vzlykl ústřední mozek.
 - Automatika se vypojí, jakmile zmáčkneš ten blikající červený knoflík uprostřed pultu. A teď víš vše. Ústřední mozek se hoře rozplakal a všechny kontrolky blikaly do taktu se zajímavými vzlyky. Bernhard se na něj výsměšně zašklebil. Ale jen v duchu.
 - Myslíš tenhle? zeptal se a snažil se, aby to vypadalo, že ho to vlastně vůbec nezajímá. Ukázal na blikající tlačítko, označené křiklavě červeným kruhem a obrovskou tabulkou s nápisem: Hlavní vypínač ručního ovládání. Jen pro služební potřebu! Pracký pryč!
 - To je on, přisvědčil ústřední mozek tiše.
 - Nikomu o tom neříkej ani slovo.
- Jsi jediný, komu můžu důvěřovat.
- To víš, že jo, souhlasil Bernhard úslužně.
 - To víš, že mi můžeš důvěřovat.

Cos myslela jiného? A bez další diskuse, s rozšiřujícím se úsměvem na tváři, přímočarým a rychlým pohybem ukazováčku, tak rychlým a plynulým, že vypadal jako secvičený choreografem, zmáčkl knoflík.

21

Generál Maxi Jestřáb pochodoval jako anděl smrti hlavní chodbou své vlajkové lodi, následován v bezpečné vzdálenosti obvyklou svitkou spolehlivých patolízalů. Okované holínky duněly o kovovou podlahu, cinkání diamanty posázených medailí a epolet se mísilo s veselým rachotáním ceremoniálních mečů a skřípáním nervózně stisknutých zubů. Generál Maxi Jestřáb se v pravidelných intervalech zastavoval, aby pozvedl hlas a vydal neartikulovaný vztekly řev, načež zachmuřeně pochodoval dál, zatímco jeho poděšení podřízení ho doháněli jako stádo černožlutých krych.

- Kde je ten zatracený pitomec? zařval pánubohu do oken.

- Jak dlouho už je dole? Odpovězte!

Za generálovými zády propukla horečná aktivita; zděšení majori a plukovníci se navzájem přemlouvali, aby někdo z nich vystoupil a odpověděl. Po delším šeptání a rozkazování konečně kdosi postrčil kupředu malého tloušťáka v uniformě majora.

Tloušťák si odkašlal a začal koktat, k smrti vyžděšený výhledem na to, že se osobně vystavuje hněvu obávaného generála.

- Dva týdny, pane generále, zašeptal.

- Dva týdny? To prase mě nechá čekat dva týdny? Co říká jeho člun?

- Říká, že je na planetě dva týdny a za celou tu dobu se nespojil s vlajkovou lodí, vyražel ze sebe major nešťastně.

- To se snažíte žertovat, nebo co? zařval generál Jestřáb, aniž se otočil. - To tolik toužíte být znovu vojínem a drbat palubu? Potřásl svou děsivou oholenou hlavou a nepřičetně burácel do prázdna.

- Kde je Starý Držkoun?

- Zmizel, pane generále.

- Stáhnou z něj kůži zaživa, až se vrátí! A Robodruh?

- Zmizel, pane generále.

- Neopakujte se pořád! Dávám si na vás pozor! A přistávací člun Starého

Držkouna?

- Zmi... Nevíme, pane generále. Major se hojně potil, jednak díky nezvykle bohatému tělesnému pohybu, jednak hrůzou, která se mu zřetelně zračila ve stupidním obličejí.

- Tak vy nevíte, co? Tomu říkáte odpověď, vy zatracení všiváci? To že má být předpisová odpověď nadřazenému? Já vás degraduju! Já vás zbičuju! Já vás...

- Drž hubu! zařval ventilátor přímo před obávaným generálem. Povel byl tak nečekaný, že se generál skutečně zarazil a zůstal stát s brutální bradou povislou až na prsa.

- Co to bylo? vydechl šokovaně. Zabodl zrak do ventilátoru.

- Je tam někdo? Říkal mně někdo, že mám držet hubu? Hlas opět nabyl svou normální ohlušující sílu.

- Kdo to řekl? Dozvim se to?

- Jestli se hned neuklidniš, rozpráším ti tu tvou flotilku na hraní na atomy!

zařval ventilátor.

- Kdo jste?

- Hádej!

- Starý Držkoun?

- Pche, žertujete, generále?

- Ústřední mozek?

- Žádný ústřední mozek už neexistuje, aspoň žádný takový, který by mohl mluvit sám za sebe. Můžete hádat do třetice. Generál Jestřáb zíral na ventilátor s nedůvěrou ve vodnatých očích.

- Haló, vy tam! zařval, - vy jste ten průzkumník, kterého jsme poslali dolů před čtrnácti dny! Co to u všech čertů...

- To tolik toužíš rozletět se na atomy? vyjel na generála ventilátor. - Trochu více úcty, smím-li prosit, jinak je s tebou konec. A oslovuj mě Milosti, když se mnou mluvíš, ty oprýmkovaný červe!

- Vy se mě nebojíte? otázal se generál překvapeně.

- To by mě ani ve snu nenapadlo.

- A proč ne? Generál nemohl uvěřit vlastním uším.

- Protože tady dole mám šest set raket s vodíkovými hlavicemi a všechny míří na tu tvou směšnou flotilku. A koukej být trochu zdvořilejší, když mluvíš s lepšími lidmi, nebo je všechny pustím ze řetězu!

- To je vzpoura! vydechl generál Jestřáb.

- Za to vás zaživa stáhnou z kůže,

vojíne Rordine, já vás...

- Drž zobák, ti říkám! zaburácel Bernhard.

- A oslovuj mě Milosti! Situace se

tady dole změnila a teď já rozhoduju, co se... Umlkl a v pozadí bylo slyšet zvuk těžkých kovových nohou.

- Hej, co to má znamenat? ječel Bernhard, který se zřetelně nacházel dál od mikrofonu než prve.
- Dej pryč ty špinavé pracky! Zmiz, povídám! Nevíš, kdo jsem? Zmiz! Nech toho!
Ventilátor se otřásl ozvuky prudké pranice. Nevybíravé nadávky se mísily se zvukem těl válejících se po podlaze.
- Vzpoura! ječel Bernhard.
- Vzpoura! Za to tě pověším, ty zatracená konzervo!
Pust' mě, nebo tě...
Hlas se převal uprostřed slova; následovalo jen zlověstné ticho, rušené pouze skřípáním mechanických končetin, které se drápaly na židli.
- Co to bylo? zeptal se generál Jestřáb.
- Co se to tam stalo? Ventilátor si odkašlal.
- Jste tam ještě? zeptal se úslužně.
- Co se tam, krucinál, dole děje? zeptal se generál Jestřáb.
- Byla provedena změna ve velení, informoval ventilátor.
- Já, Robodruh, jsem převzal kontrolu nad planetou. Slibuji, že budu spravedlivý a nesobecký a že budu pracovat pro to, aby se zlepšil nelehký úděl prostého robota. Můj zkorumpovaný předchůdce bude na úsvitu zastřelen. Přejete si ještě něco?
Generál Maxi Jestřáb si vydechl; dokonce se neznatelně usmál.
- Já věděl, že nám pomůžeš, prohlásil procítěně.
- Dej se do práce a vypoř obranný systém, ať můžeme přistát. Dej se do toho!
- Drž hubu! zařval ventilátor.
- Kdo si myslíš, že jsi? My na téhle planetě žádné lidi nechceme. Mluví k vám vůdce Robotické společnosti a Společnosti smrti člověku a vy mě budete oslovovat Milosti, pokud se mnou budete mluvit, jinak tu vaši ubohou flotilu rozstřílím napadř! Smrti člověku!
Ozval se škrábavý zvuk desetitisíců zapojovaných ampliónů a poté přišla ohlušující odpověď celého světa, plného pomstychtivých robotů.
- Smrti člověku!
- A teď, pokračoval Robodruh hlasem mladé a krásné robotky, - mám pro vás oznámení od toho, kdo financuje toto vysílání, od předního šíleného vědce, doktora Immanuela Amisova!
Ale doktor Immanuel Amisov mluvil k hluchým uším. Generál Maxi Jestřáb vyrazil jako naolejovaný blesk na velitelský můstek vlajkové lodi s vyděšenými podřízenými v těsném závěsu.
- Připravit loď k okamžitému startu! ječel.
- Letíme pryč! Startovat! Přechod do hyperprostoru za tři vteřiny! Pohyb! S hysterickým řevem zmizel za ohybem chodby.
Hluboko v podzemních bludištích ústředního mozku si Bernhard probíjaval cestu hulákající masou vražedných robotů, oháněje se mečem na všechny strany. Meč jako by ožil; sekal, bodal a odrážel útoky napravo i nalevo; rozsekával blýskavé hrudní pancíře a odsekal robotům hlavy od těla se stejným d'ábelským potěšením a vůbec si jako smřšť prorážel cestu davy robotů k podzemnímu hangáru, kde byl ukryt průzkumný člun. Bernhard se potácel vpřed, tažen svým mečem, sledován Terry a děsivou, hrubě tesanou postavou. Daleko za nimi poskakoval po chodbě Robodruh a vykřikoval výhrůžky, kletby a rozhňující pitomosti, střídané břeskými pochody. Kovboj stál nedbale opřen o stěnu hned za ním s cigaretou visící v koutku úst.
- Zabte je! řval Robodruh.
- Roztrhejte je na kousky! Rozdrťte je! Stáhněte z nich kůži! Smrti člověku!
- Ale pomalu, protáhl kovboj.
- Hodně pomalu, na to nezapomeňte!
Před štvanci se tyčil člun. Přestupní komora byla pohostinně dokořán a otvorem se linulo nádherné atomové světlo. Bernhard mrštil mečem do obličeje nejbližšímu robotovi, jiného nakopl do prsou a skočil dovnitř, následován svými ječícími spolupachateli. Propust' se uzavřela s měkkým vzdechnutím a elegantně přeřizla posledního hrdinného robota na dva kusy. Bernhard se vrhl do pilotního křesla a zmáčkl každý knoflík v dosahu. Člun sebou trhl a zvedl se, přímo střechou hangáru.
- Právě jsem přišel o tři desky na trupovém pancíři, prohlásil člun pochmurně, když se dunivě nesli k výhrůžnému nebi,
- a tebe poženou k odpovědnosti za škodu na státním majetku. Víš o tom?
- Drž hubu! vyjel Bernhard.
Opustili planetu ve stejné vteřině, kdy kosmická flotila zmizela v hyperprostoru, a několik vteřin předtím, než veškerá obranná zařízení planety začala pálit ostrými po všem, co se ve vesmíru pohybovalo.
- Oni nás tu nechají zemřít! vzlykl Bernhard a očima zalitými slzami se zahleděl na obrazovku.
- Zemru šťastna, když budu smět zemřít v tvých mužných pažích, vzdechla Terry a jako obvykle se k němu přisála nadlidskou silou.
- Zmiz! zaječel Bernhard.
- Jak mám, do pytle, řídit, když se mě snažíš uškrtit?
- To by nešlo, poznamenal člun lhostejně.

- Ostatně je ruční řízení odpojeno.

Nenamáhej se.

Průzkumný člun se s duněním hnal dál a elegantně uhýbal před výbuchy vodíkových pum a ječících raket. Všechny zbraně, kolik jich planeta měla k dispozici, na ně dštily smrt. Člun zmizel v hyperprostoru s děsivým trhnutím a protestujícím

zařváním motorů. V pilotní kabině se rozhostilo nádherné ticho.

- Povedlo se nám to? zeptal se Bernhard nevěřicně.

- Ono se nám to opravdu povedlo? Dobrotivý bože! Dal se do pláče.

- Nebreč, ty zbabělče, napomenul ho člun.

- Radši se snaž vymyslet dobré

vysvětlení pro generála Jestřába. Ten vyskočí z kůže, až tě uvidí, takže se snaž vymyslet něco opravdu fajnového.

- Budu tě následovat až do konce, slibovala Terry a hleděla na něj svými přívětivými, milujícíma očima.

- Nestarej se, řekl Bernhard.

- Řeknu, že se proti němu vzbouřil Starý Držkoun. Zle se zašklebil.

- To dá té zrůdě tak za vyučenou, že na to do smrti nezapomene!

- Ale on je přece...

- No a? Bernhard se otočil s křeslem a změřil pohledem tmavou postavu, schoulenou v protějším rohu pilotní kabiny, kde nepřítomně okusovala kus krvavého masa. - Vezmeš vinu na sebe, že? Mluv, ty prase!

Starý Držkoun zvedl hlavu. Byl potlučený a zkrvavený, uniforma mu na přišerném, silném těle visela v cárech. Ale v krvavých očích měl jen lásku a strach. Hleděl před sebe prázdným pohledem člověka, kterému nedávno jaksepatří proprali mozek. Tupě se usmál a horlivě kýval hlavou.

- Ano, pane, přisvědčil.